

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 396 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Κατέρρευσε η κυβερνητική “έξοδος από το Μνημόνιο”, εκτός ελέγχου η κρίση

Νέο, πιο σκληρό Μνημόνιο ενόψει

**17 Νοέμβρη Όλοι/ες στην Πορεία του Πολυτεχνείου
2:30 μ.μ. πλατεία Κλαυθμώνος**

Συνεχίζεται η δίκη των 16 αγωνιστών στη Θεσσαλονίκη

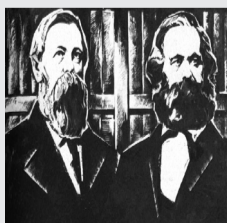
Προϋπολογισμός 2015

Αγριανθρωπισμός και Φαντασιοπληξίες
σελ. 4

Εκπαίδευση

Πρυτάνεις-δικτάτορες
Το φοιτητικό κίνημα να απαντήσει άμεσα!
σελ. 6

Ιστορία

150 χρόνια από την ίδρυση της Α' Διεθνούς
σελ. 15

Διεθνή

Τρίτη συνεχόμενη νίκη για τον Μοράλες στη Βολιβία
σελ. 13

Εκίνησε στις 14/10 η δίκη των 16 αγωνιστών που είχαν συλληφθεί μετά από εισβολή αστυνομικών δυνάμεων στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, στις 17 Νοέμβρη 2012, στη διάρκεια του αγώνα των εργολαβικών εργαζομένων. Η δίκη ξεκίνησε με την ανάγνωση του κατηγορητηρίου, αφού πρώτα απορρίφθηκε ένσταση των συνηγόρων υπεράσπισης περί ακυρότητάς του. Η έδρα αναγνώρισε τα λάθη στο κατηγορητήριο, αλλά υποστήριξε ότι η ένσταση έπρεπε να υποβληθεί αμέσως μετά την κοινοποίησή του. Η ακροαματική διαδικασία συνεχίστηκε στις 31/10 και 4/11 με καταθέσεις των τεσσάρων μαρτύρων κατηγορίας (όλοι άνδρες των ΜΑΤ) και αρκετών μαρτύρων υπεράσπισης.

Οι μάρτυρες κατηγορίας είπαν όλοι ένα όχι και τόσο καλά στημένο παραμύθι, υπαγορευμένο απ' ασφάλειας και τη ΓΑΔΘ. Αν και φανερά ήταν προετοιμασμένοι να πουν τα ίδια, έπεσαν σε σημαντικές αντιφάσεις, ιδιαίτερα σχετικά με το ακριβές

σημείο σύλληψης. Συνολικά υποδείχθηκαν τρία σημεία σύλληψης, που απέχουν μεταξύ τους ως και 200 μέτρα, ενώ μεσολαβούν κτήρια, σκάλες κ.α. Αντίφαση προέκυψε και σχετικά με το αν οι συλληφθέντες είχαν ή όχι καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους, αφού οι μάρτυρες υποστήριξαν ότι το 99%! φορούσε κουκούλες, κράνη, μάσκες ενώ στα πειστήρια υπάρχουν μόλις 2 κράνη (την κατοχή των οποίων έχουν αποδεχτεί 2 φοιτητές, που... οδηγούν μοτοσυκλέτα), ενώ στο φωτογραφικό υλικό φαίνεται ξεκάθαρα ότι κατά τη σύλληψη κανείς από τους 16 δεν έχει καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου. Ακόμα, στις περισσότερες ερωτήσεις της έδρας ή των συνηγόρων, οι μάρτυρες απάντησαν «δεν ξέρω» ή «δεν θυμάμαι», υποβαθμίζοντας ακόμα περισσότερο την αξιοπιστία τους. Το κερασάκι στην τούρτα ήταν η πανομοιότυπη περιγραφή και των τεσσάρων για το τρόπο με τον οποίο 9 από τους 16 συλληφθέντες τραυματίστηκαν. Όλοι τους υποστή-

ριξαν ότι άτομα τα οποία συμμετείχαν στην ίδια ομάδα με τους 16 συνέχισαν την επίθεσή τους και μετά τις συλλήψεις, με αποτέλεσμα να τραυματίσουν τους 16 συλληφθέντες συμφοιτητές τους! Η εμμονή σ' αυτή την περιγραφή προκάλεσε τη δυσaréσκεια όλων των παρευρισκομένων, ακόμα και της έδρας.

Οι μάρτυρες υπεράσπισης (φοιτητές, εργολαβικοί εργαζόμενοι, συνδικαλιστές, βουλευτές κ.α.) προσπάθησαν να περιγράψουν τα πραγματικά περιστατικά και ν' αναδείξουν τον πολιτικόχαρακτήρα των συλλήψεων, αφού το μόνο «αδίκημα» των 16 ήταν η περιφροσύνη, μαζί με τους εργολαβικούς υπαλλήλους, της απεργιακατάληψης της πρυτανείας του ΑΠΘ και του πανεπιστημιακού ασύλου.

Κατά τη διάρκεια της δίκης, και τις τρεις μέρες, υπήρχε μαζική συγκέντρωση συμπαράστασης από φοιτητικούς συλλόγους και αλληλέγγυους και παράλληλα έντονη παρουσία ανδρών των ΜΑΤ. Η δίκη θα συνεχιστεί στις 13/11.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

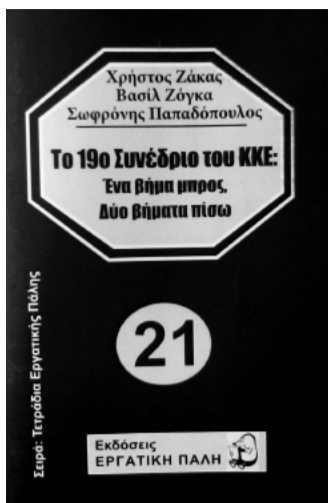
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπίνες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Το 19ο Συνέδριο του ΚΚΕ:

Ένα βήμα μπρος, δύο βήματα πίσω

Συγγραφείς: Χρήστος Ζάκας, Βασίλ Ζόγκα,
Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2014

Σελίδες: 78

Τιμή: 2 ευρώ

Οι θέσεις της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. βρίσκονται μέσα σ' ένα σεκταριστικό ρεφορμιστικό πλαίσιο και παρά τις συχνές αναφορές στον μαρξισμό-λενινισμό -όπως πάντοτε άλλωστε-, η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Δηλαδή, η όλη στρατηγική και τακτική του αποτελούν ένα τεχνητό συνονθύλευμα παμπάλαιων σχημάτων και πραγματιστικών προσαρμογών τους στη συγκυρία, ένα άθροισμα ασυμβίβαστων μεταξύ τους αντιθέσεων, που δεν μπορεί παρά να καταρρεύσει, όπως έγινε και με τα παλιότερα σχέδια και

προγράμματά του. Οι θέσεις κάνουν «ένα βήμα μπρος και δύο βήματα πίσω» και σε καμία περίπτωση δεν συνιστούν μια στροφή προς τ' αριστερά ή μια «τροτσκιστική στροφή», επειδή απλά υπάρχουν κάποιες αναφορές στην εργατική εξουσία και τον σοσιαλισμό. Ωστόσο, πέρα από τι λέμε εμείς, η αντοχή των «νέων» θέσεων έχει κριτήριο την ιστορική πράξη, της οξυμένης διεθνώς και εθνικά ταξικής πάλης.

Από τον Επίλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχειών.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

«**Τ**ι μας λένε ότι θα σκίσουν τα μνημόνια. Εγώ τα σκίζω δύο χρόνια τώρα, μήνα μήνα, μέρα με τη μέρα», έλεγε ο Σαμαράς στις 23/5, στο Σύνταγμα, στην προεκλογική συγκέντρωση της ΝΔ για τις ευρωεκλογές. Ήταν η κορύφωση του παραμυθιού "success story", που είχε αρχίσει μερικούς μήνες μαζί με τ' άλλα, «υπάρχει φως στην άκρη του τούνελ», «έρχεται η ανάπτυξη» κ.λπ. Έκτοτε –και όσο περνούσαν οι μέρες– στο παραμύθι προστέθηκαν και άλλα κεφάλαια, όπως «το χρέος είναι βιώσιμο», «βγαίνουμε από το Μνημόνιο», «Μνημόνιο τέλος το Δεκέμβρη». Όλα αυτά τα επαναλάμβαναν οι παπαγάλοι και τα ΜΜΕξ-πάτησης της συγκυβέρνησης και των ιμπεριαλιστών. Αυτό το παραμύθι έγινε προσπάθεια να ενισχυθεί τον περασμένο Σεπτέμβρη με την πολυδιαφημισμένη «φυγή προς τα μπρος», δηλαδή την «έξοδο στις αγορές» για να «αποδείξουν» ότι βγαίνουν από το μνημόνιο και ότι το χρέος είναι βιώσιμο(!), αλλά υποχώρησαν πανικόβλητοι λόγω απαγορευτικών επιτοκίων, συντριβής του χρηματιστηρίου κ.λπ.

Βέβαια, όλοι γνωρίζουν ότι το Δημόσιο χρέος δεν είναι βιώσιμο, πολύ περισσότερο δεν είναι βιώσιμο το συνολικότερο χρέος της οικονομίας [δημόσιο, συλλογικό (ασφαλιστικά ταμεία, δήμοι, οργανισμοί), ιδιωτικό (τράπεζες, επιχειρήσεις, νοικοκυριά) κ.λπ.]. Ωστόσο, υπάρχει ακόμη ένα σοβαρότερο πρόβλημα απ' όλα αυτά ή όλα αυτά είναι αποτελέσματα της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, που δεν είναι αναστρέψιμη, ειδικά όσο η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού συνεχίζεται και βαθιάειναι. Τέλος, όλοι γνωρίζουν ότι η χούντα της συγκυβέρνησης λέει αυτά τα παραμύθια προκειμένου να ξεπεράσει το εμπόδιο της εκλογής προέδρου και να παραμείνει στην εξουσία, τουλάχιστον μέχρι το 2016.

Το Μνημόνιο πέθανε... Ζήτω το Μνημόνιο!

Υπό διαρκή εποπτεία

Όπως ομολόγησε και ο Γκίκας Χαρδούβελης, η ελληνική οικονομία θα παραμείνει υπό αυστηρή επιτήρηση για τα επόμενα 25 χρόνια (2015–40), τουλάχιστον, ώσπου δηλαδή αποπληρωθεί το 75% του χρέους (δάνεια από τρόικα και ιδιώτες), που λήγει και το τελευταίο ομόλογο μετά το PSI («κούρεμα» Φεβρουαρίου 2012). Ακόμη και το 2040 δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι θα γλυτώσουμε από την αυστηρή εποπτεία και την αιχμαλωσία των δανειστών και των τραπεζιτών–τοκογλύφων. Μέχρι τότε (2040) και υπό την προϋπόθεση ότι όλα θα πάνε καλά, ο ελληνικός λαός θα κληθεί να πληρώσει, για κάτι που δεν έχει την παραμικρή ευθύνη, 380 δις ευρώ από τα οποία πάνω από 100 δις ευρώ είναι τόκοι! Αυτά τα τεράστια ποσά δεν μπορούν με τίποτα να βγουν από εθνικές πηγές, ακόμη και αν ρημάξουν τους εργαζόμενους στους φόρους, στις μειώσεις μισθών, συντάξεων, κοινωνικών δαπανών και ξεπουλήσουν/κατασχέσουν όλη τη δημόσια και ιδιωτική περιουσία.

Για να γίνουν αυτά, απαιτούνται ακόμη πολλά βάρβαρα μέτρα, εκτός απ' τα δύο Μνημόνια που βρίσκονται σε ισχύ: από τους 450–470 εφαρμοστικούς νόμους που περιλάμβαναν, υπολείπονται ακόμη αρκετοί για να τεθούν σε εφαρμογή, όπως π.χ. από 1/1/2015 θα τεθεί σε ισχύ ο νόμος Λοβέρδου για το ασφαλιστικό (μείωση συντάξεων στα επίπεδα των 360 ευρώ). Τέλος, η αιχμαλωσία τουλάχιστον για 25 χρόνια σημαίνει επιπλέον την μετατροπή της χώρας σε «αποικία χρέους» και κατά συνέπεια την πλήρη υπονόμευση αν όχι και κατάργηση της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας.

«Γραμμή Πίστωσης»

Την ίδια στιγμή που οι Σαμαράς–Βενιζέλος βρυχώνται την «έξοδο από την «μνημονιακή εποχή», το οικονομικό επιτελείο και ο ίδιος ο Χαρδούβελης συζητάνε το νέο μνημόνιο στις Βρυξέλες! Τα λόγια του υπουργού οικονομικών περί «συνετής εξόδου» δεν μπορούν να κρύψουν την πραγματικότητα. Ουσιαστικά, πρόκειται για ένα πρόγραμμα ενισχυμένης «προληπτικής γραμμής πίστωσης» (ECCL), που θα συνοδεύεται από μέτρα και αυστηρούς όρους εποπτείας, δηλαδή από ένα **Νέο Μνημόνιο**. Με λίγα λόγια, η νέα δανειακή σύμβαση που θα συμφωνηθεί, θα συνοδεύεται από νέο μνημόνιο που θα περιλαμβάνει σκληρά μέτρα και «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις», δίνοντας βάρος στη συνέχιση της λιτότητας και στην επίτευξη «της δημοσιονομικής προσαρμογής και σταθερότητας», ενώ θα προβλέπει και την άμεση λήψη συμπληρωματικών ρυθμίσεων αντιμετώπισης των προβλημάτων που θα διαπιστώνουν οι **Επόπτες**. Στο πλαίσιο του νέου προγράμματος–μνημονίου, η ελληνική κυβέρνηση υποχρεούται να κοινοποιεί μηνιαίες πληροφορίες σχετικά με τη κατάσταση της οικονομίας, ενώ η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, σε συνεργασία με την **ΕΚΤ** και πιθανόν και το **ΔΝΤ**, θα διενεργούν τακτικές αποστολές επιθεώρησης για να επαληθεύσουν την πρόοδο που έχει επιτευχθεί, ώστε να αξιολογείται αν χρειάζονται περαιτέρω μέτρα. Σε κάθε περίπτωση, το **ΔΝΤ** δεν πρόκειται να φύγει, γιατί όπως λένε όλοι οι αρμόδιοι επίτροποι της ΕΕ «είναι εγγύηση» για τις αγορές! Για να γίνουν όλα τα παραπάνω, θα πρέπει να ολοκληρωθεί η αξιολόγηση της ελληνικής οικονομίας από την

τρόικα ως τις 8 Δεκεμβρίου.

Ακόμη για να μπει σε εφαρμογή το νέο πρόγραμμα–μνημόνιο «προληπτικής γραμμής πίστωσης» **δεν αρκεί** μόνο η επιτυχή έκβαση της επικείμενης τρωϊκανής αξιολόγησης. Χρειάζεται να υλοποιηθεί ακόμη ένας παράγοντας, που πιθανότατα είναι οδυνηρός, δηλαδή η προσφυγή της κυβέρνησης στις αγορές για δανεισμό, που με τα σημερινά επιτόκια που κινούνται περίπου στο 8% για το δεκαετές ομόλογο είναι κάτι παραπάνω από αυτοκτονία.

Ετοιμάζουν καινούργια καταστροφή

Υποτίθεται ότι η συγκυβέρνηση των δοσίλογων διαπραγματεύεται τους όρους εξόδου από το μνημόνιο. Στην πραγματικότητα, αυτό που συζητούν οι Σαμαράς–Βενιζέλος είναι η μεταφορά του νέου μνημονίου μετά την προεδρική εκλογή ή τουλάχιστον η άμβλυση ορισμένων μέτρων του και να μην απαιτείται για την εφαρμογή του ο προαπαιτούμενος όρος της «εξόδου στις αγορές».

Κανονικά το νέο μνημόνιο πρέπει να έρθει στη βουλή για ψήφιση. Είναι βέβαιο ότι οι Σαμαράς–Βενιζέλος, για να κατορθώσουν να το περάσουν, όπως και αν το ονομάσουν (πιθανότατα «πρόγραμμα εξόδου απ' την μνημονιακή εποχή»), θα κάνουν ακόμη ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα. Ωστόσο, αν στο διεφθαρμένο κοινοβούλιο με τον ένα ή τον άλλο τρόπο κατορθώσουν να το περάσουν, δεν μπορούν να το κάνουν στους εργαζόμενους, στα φτωχά λαϊκά στρώματα και στη νεολαία που θα αντισταθεί, θα κινητοποιηθεί και θα οργανώσει τη Γενική Απεργία Διάρκειας. Ας κινητοποιηθούμε ενωμένοι και αποφασιστικά για να αποτρέψουμε την καταστροφή μας και να διώξουμε μια πλήρως απονομιμοποιημένη και παράνομη κυβέρνηση.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα...

με την γλώσσα των αριθμών

Σύμφωνα με τον τρέχοντα ορισμό, «σύγχρονη δουλειά» είναι η στέρηση της ελευθερίας, η εκμετάλλευση και ο απόλυτος έλεγχος ανθρώπων, ενώ σ' αυτήν συμπεριλαμβάνονται η εργασία χωρίς αμοιβή για την αποπληρωμή χρεών, καταναγκαστικοί γάμοι, εμπόριο ανθρώπων, σύγχρονα «παιδομαζώματα», απαγωγές ανηλίκων για πορνεία. Ένας άνθρωπος σήμερα μπορεί να πουληθεί στα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα για 440 δολάρια κατά μέσο όρο, μια γυναίκα (θύμα trafficking) μέχρι και 1.900 δολάρια.

Τουλάχιστον 122 προϊόντα παγκοσμίως παράγονται υπό καθεστώς σύγχρονης σκλαβιάς: τα διαμάντια της Αφρικής, οι γαρίδες της Νοτιοανατολικής Ασίας, τα τούβλα της Βραζιλίας κ.α. Οι σύγχρονοι δούλοι, θύματα ενός καλά οργανωμένου συστήματος, εκτιμάται ότι είναι περίπου 30 εκ. – περισσότεροι απ' ό,τι τον 17ο και 19ο αιώνα, την περίοδο του δουλεμπορίου! Ενώ μπορεί να βρει κανείς σύγχρονους σκλάβους ακόμη και 6 ετών!

Οι 30 εκατομμύρια σύγχρονοι σκλάβοι είναι διασκορπισμένοι παντού στον πλανήτη. Οι περισσότεροι βρίσκονται στην ανατολική Ασία (11,7 εκ.), στην Αφρική (3,7 εκ.) και τη Λατινική Αμερική (1,8 εκ.). Στις ανεπτυγμένες οικονομίες και την Ε.Ε. βρίσκονται 1,5 εκ., στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη 1,6 εκ., ενώ στη Μέση Ανατολή περίπου 600.000. Τα 19 από τα 30 εκ. τα εκμεταλλεύεται το ιδιωτικό κεφάλαιο. 14 εκ. αναγκάζονται σε εργασία στην οικοδομή, στον αγροτικό τομέα, στα ορυχεία και στις οικιακές υπηρεσίες, 4,5 εκ. είναι θύματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης και 2 εκ. είναι θύματα κρατών και στρατιωτικών ή παραστρατιωτικών δυνάμεων.

«**Τ**α παιδιά της ύφεσης» είναι η νέα έκθεση της UNICEF, που δείχνει ότι από το 2008 και μετά 2,6 εκ. παιδιά έχουν πέσει κάτω απ' το όριο της φτώχειας στις πλουσιότερες χώρες του κόσμου, ανεβάζοντας τον συνολικό αριθμό των παιδιών στον αναπτυσσόμενο κόσμο που ζουν σε συνθήκες φτώχειας σε περίπου 76,5 εκ. Από το 2010, η πλειοψηφία των χωρών στράφηκε στις μειώσεις των κοινωνικών δαπανών, με καταστροφικά αποτελέσματα για τα παιδιά, ιδιαίτερα στην περιοχή της Μεσογείου. Σε 23 από τις 41 χώρες που εξετάστηκαν, η παιδική φτώχεια έχει αυξηθεί από το 2008. Στην Ιρλανδία, Κροατία, Λετονία, Ελλάδα και Ισλανδία, τα ποσοστά αυξήθηκαν περισσότερο από 50%. Στην Ελλάδα, το 2012, το μέσο οικογενειακό εισόδημα των νοικοκυριών με παιδιά κατρακύλησε στα επίπεδα του 1998, δηλαδή 14 χρόνια πίσω! Ομοίως, η Ιρλανδία, το Λουξεμβούργο και η Ισπανία «έχασαν» μια δεκαετία, η Ισλανδία 9 χρόνια και η Ιταλία, η Ουγγαρία και η Πορτογαλία 8 χρόνια. Η ύφεση έχει χτυπήσει ιδιαίτερα σκληρά τους νέους, με τον αριθμό των ατόμων ηλικίας 15–24 ετών που βρίσκονται εκτός εκπαίδευσης, απασχόλησης ή κατάρτισης, να αυξάνεται δραματικά σε πολλές χώρες, φθάνοντας το 2013 τα 7,5 εκ. νέους στην Ε.Ε. (σχεδόν όσο ο πληθυσμός της Ελβετίας).

Προσχέδιο προϋπολογισμού 2015

Αγριανθρωπισμός και φαντασιοπληξίες

Francisco Goya: Το προσκύνημα του Αγίου Ισιδώρου (λεπτομέρεια) 1821-1823

Στις 14 Οκτώβρη κατατέθηκε το προσχέδιο του προϋπολογισμού για το 2015 και τέλη Νοέμβρη αναμένεται να κατατεθεί προς ψήφιση στη Βουλή και το τελικό σχέδιο. Να σημειώσουμε ότι το προσχέδιο δεν υποβλήθηκε στην τρόικα, η οποία και θα πάρει τις τελικές αποφάσεις. Εξάλλου, από τώρα και στο εξής οι προϋπολογισμοί όλων των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα καταρτίζονται με βάση το ενισχυμένο Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης και το Δημοσιονομικό Σύμφωνο, θα πρέπει να εφαρμόζουν τον «χρυσό κανόνα» (δηλαδή να είναι ισοσκελισμένοι), ενώ ανά εξάμηνο θα ελέγχεται αυστηρά η εφαρμογή τους από την Ε.Ε. και από ανεξάρτητες εθνικές αρχές (Δημοσιονομικά Συμβούλια), με τις τυχόν αποκλίσεις (βραχυπρόθεσμες ή μακροπρόθεσμες) να «διορθώνονται» αυτόματα.

Όπως και να 'χει, το προσχέδιο είναι αποκαλυπτικό των προθέσεων της κυβέρνησης για το επόμενο διάστημα: συνέχιση μιας αγριάνθρωπης πολιτικής εναντίον των λαϊκών στρωμάτων και συγκάλυψη αυτής της πολιτικής με παραμύθια για «έξοδο από το μνημόνιο», «success story», «ξένες επενδύσεις», «ανάπτυξη», «μειώσεις ανεργίας και φορολογίας» κ.α., λόγω της προεκλογικής περιόδου στην οποία έχουμε μπει.

Το μέχρι σήμερα «success story» κυριολεκτικά απογειώνεται. Όπως προβλέπει το προσχέδιο, το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν (ΑΕΠ) θα αυξηθεί φέτος κατά 0,6% και το 2015 θα αυξηθεί κατά 2,9%(!) – η ανάπτυξη δεν έρχεται, είναι ήδη εδώ! Βέβαια, τα μέχρι τώρα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ για το πρώτο και δεύτερο τρίμηνο του 2014, δείχνουν μείωση του ΑΕΠ κατά 1,1% και 0,3%, ενώ η βιομηχανική παραγωγή μειώνεται το 1^ο εξάμηνο του 2014 κατά 3,2%. Παρόλα αυτά η κυβέρνηση προβλέπει ότι το 2014 το ΑΕΠ θα αυξηθεί κατά 0,6%. Και αν κάνει τέτοιες προβλέψεις για το 2014, δεν κοστίζει τίποτε να προφητέψει και την απογείωση κατά 2,9% του ΑΕΠ το 2015. Και αυτή την φαντασιοπληξία τη θεμελιώνει στα εξής: στην αύξηση των επενδύσεων, στην αύξηση των εξαγωγών, στην αύξηση του τουρισμού και στην αύξηση της κατανάλωσης.

Όμως, με βάση το προσχέδιο του προϋπολογισμού οι δημόσιες επενδύσεις μειώνονται από 6,8 στα 6,4, δις για το 2015, ενώ κανένα στοιχείο δεν δείχνει ότι θα αυξηθούν οι ιδιωτικές επενδύσεις παγίου κεφαλαίου, εκτός από τις κυριολεκτικά φαντασιοπληξίες της κυβέρνησης περί «γενικότερης βελτίωσης του επιχειρηματικού κλίματος» ή περί αύξησης της ρευστότητας επειδή οι τράπεζες απέκτησαν... αξιοπιστία. Όσον αφορά την αύξηση της κατανάλωσης αυτή θα έρθει γιατί... η κυβέρνηση θα δώσει περίπου μισό δις για «κοινωνικό μέρισμα» και άλλο μισό δις στους στρατιωτικούς και οι ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων θα μειωθούν (οπότε, κατά την κυβέρνηση, τα λεφτά θα πάνε στην αγορά αγαθών και υπηρεσιών). Και όσον αφορά την προβλεπόμενη μεγαλειώδη αύξηση των εξαγωγών, μάλλον δεν χρειάζεται σχολιασμός για να μην χάσει κανείς και το τελευταίο ίχνος σοβαρότητας.

Έτσι, με βάση το παραλήρημα της κυβέρνησης για ανάπτυξη, και μάλιστα κατά 2,9%, για το 2015, μπορεί να σχεδιαστεί ένας «αξιοπρεπής» προϋπολογισμός ενώ η βαρβαρότητα της πολιτικής της μπορεί να συγκαλυφθεί επικοινωνιακά – ή τουλάχιστον έτσι φαίνεται να πιστεύει η κυβέρνηση.

Πατί, ακόμη και με βάση αυτή την αύξηση του ΑΕΠ, ο προϋπολογισμός εξακολουθεί να είναι βάρβαρος και μισάνθρωπος. Πώς αλλιώς μπορεί να τον χαρακτηρίσει κανείς, όταν σε συνθήκες κρίσης και γενικευμένης φτώχειας, αυξάνει τους άμεσους φόρους από 21,3 δις το 2014 σε 22,1 δις το 2015, ενώ τους έμμεσους φόρους από 24,3 σε 25,2 δις; Όταν, την στιγμή που κλείνουν νοσοκομεία και κλινικές, αυξάνονται οι συμμετοχές των ασφαλισμένων στα φάρμακα, «απαγορεύονται» αναγκαίες ιατρικές εξετάσεις ή πεθαίνουν άνθρωποι επειδή δεν έχουν φάρμακα, οι συντάξεις πείνας οδηγούν σε αργό θάνατο κ.α., οι δαπάνες για την κοινωνική ασφάλιση και περίθαλψη μειώνονται από 14,4 σε 13,9 δις; Το προσχέδιο του προϋπολογισμού προγραμματίζει ένα νέο και μεγαλύτερο κύμα κλεισίματος νοσοκομείων και κλινικών, νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο με τη συντριπτική πλειοψηφία των συντάξεων στα 300 ευρώ και ελάχιστη προϋπόθεση για σύνταξη τα έτη 20 (από 15 που είναι σήμερα).

Από την άλλη, ενσωματώνονται στον προσχέδιο του προϋπολογισμού και οι νέες μαζικές απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων (συνεπώς και καταστροφής των κοινωνικών υπηρεσιών), μια που οι μισθοί και οι συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων θα παραμείνουν –πέρα την φυσιολογική ωρίμανση των μισθών, τις προκλητικές αυξήσεις των κρατικών αξιωματούχων και τα «οφειλόμενα» στους στρατιωτικούς– σταθεροί στα 18,6 δις, όσο δηλαδή ήταν και το 2014.

Μετά την φαντασιόπληκτη αύξηση του ΑΕΠ κατά 2,9%, δεν αποτελεί έκπληξη που το προσχέδιο δείχνει όχι μόνο την πιστή τήρηση των συμφωνημένων με την τρόικα αλλά και την οικονομική αποτελεσματικότητα των μνημονίων. Έτσι ο Κρατικός Προϋπολογισμός για το 2015, θα έχει πρωτογενές πλεόνασμα 5,6 δις από 3,2 δις το 2014. Αν συνυπολογιστούν και τα αποτελέσματα των ΟΤΑ, ΔΕΚΟ και Οργανισμών Κοινωνικής Ασφάλισης, τότε το πρωτογενές πλεόνασμα της Γενικής Κυβέρνησης αυξάνει στα 7,5 δις από 6,1 που ήταν το 2014. Έτσι, πληρώνοντας και τους τόκους στους δανειστές –που συνολικά θα ανέρθουν σε 7,8 δις από 7,5 δις το 2014–, εμφανίζεται ένα μικρό και ασήμαντο έλλειμμα της τάξεως των 338(!) εκ. ευρώ σε σχέση με τα 1,4 δις το 2014. Με άλλα λόγια, επιτέλους νοικοκυρευτήκαμε!

Επιπλέον, μ' αυτήν την προβλεπόμενη αύξηση του ΑΕΠ για το 2015 και τον σχεδόν ισοσκελισμένο προϋπολογισμό, αρχίζει και μειώνεται θεαματικά και το χρέος σαν ποσοστό του ΑΕΠ: προβλέπεται να πέσει από το 174% που υπολογίζεται σήμερα στο 167,9% το 2015! Συνεπώς... «βγαίνουμε σταδιακά από την κρίση και τα μνημόνια», «αρκεί να μην γίνουν εκλογές και πάνε στον βρόντο οι θυσίες του ελληνικού λαού»!

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Επίκαιρα...

Επίθεση από τα ΜΑΤ στην κινητοποίηση για την κυριακάτικη αργία στη Θεσσαλονίκη

Τα ΜΑΤ χτύπησαν την προγραμματισμένη διαμαρτυρία του «Συντονισμού δράσης ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας», έξω απ' το πολυκατάστημα Attica στη Θεσσαλονίκη, την Κυριακή 2 Νοέμβρη. Ο Συντονισμός πραγματοποιούσε ολιγόλεπτους αποκλεισμούς σε πολυκαταστήματα της Τσιμισκή, φωνάζοντας συνθήματα και μοιράζοντας προκηρύξεις. Όταν η διαδήλωση έφτασε έξω απ' το Attica, μια διμοιρία των ΜΑΤ άρχισε να σπρώχνει και να χτυπά τους διαδηλωτές, τραυματίζοντας σοβαρά μια διαδηλώτρια (μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο) και συλλαμβάνοντας άλλον έναν διαδηλωτή και μέλος του Συντονισμού (αφού μεταφέρθηκε στο ΑΤ Λευκού Πύργου, αφέθηκε ελεύθερος ύστερα από μαζική διαμαρτυρία έξω απ' το τμήμα).

Ευλοδαρμός άνεργης από ελεγκτή του Μετρό

Οργή προκαλεί η θρασύδειλη επίθεση ελεγκτή εναντίον της άνεργης Σμαρώς Κοκκόση, την Τρίτη 4 Νοέμβρη στον σταθμό της Ομόνοιας, επειδή δεν είχε εισιτήριο. Η Σμαρώ, νέα πτυχιούχος και άνεργη, επέστρεφε από κατάσταση όπου είχε πάει να δώσει το βιογραφικό της για να βρει δουλειά. Όταν την σταμάτησε ο ελεγκτής και ενώ ζήτησε την κατανόησή του γιατί δεν είχε λεφτά για εισιτήριο, εκείνος προσπάθησε να την συλλάβει, λέγοντας ότι δεν θα φύγει αν δεν πληρώσει το πρόστιμο των 36 ευρώ ή δεν του δώσει τα στοιχεία της. Όταν αυτή προσπάθησε να διαφύγει, ο ελεγκτής την έσπρωξε και την έβρισε χυδαία, χαστουκίζοντάς τη με δύναμη! Μόνο μετά απ' αυτό, άλλος ελεγκτής μπήκε στη μέση και του είπε να σταματήσει. Η αστυνομία, όπου η Σμαρώ απευθύνθηκε για να καταγγείλει το περιστατικό, πήρε το μέρος των ελεγκτών και την ειρωνεύτηκε. Η Σμαρώ δημοσίευσε κείμενο στο διαδίκτυο, όπου ομολόγησε χαρακτηριστικά ότι «μέχρι τώρα ζούσε εκτός τόπου και χρόνου», πιστεύοντας ότι σ' αυτό το κράτος «ισχύουν ακόμα κάποιοι νόμοι και κάποιο είδος δικαιοσύνης».

Απεργία στη «Βιβλιοσυνεργατική»

Οι εργαζόμενοι στη «Βιβλιοσυνεργατική» (γραφικές τέχνες) έχουν ξεκινήσει 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες από τις 6/10, διεκδικώντας την αποπληρωμή δεδουλευμένων (φτάνουν τα 4-5 μηνιάτικα). Η εργοδοσία καθυστερεί τις πληρωμές τακτικά τα τελευταία 3 χρόνια, αλλά οι εργαζόμενοι έχουν κερδίσει επανειλημμένα τα δεδουλευμένα τους με κινητοποιήσεις. Τώρα, όμως, η εργοδοσία, επικαλούμενη τη μείωση των κερδών λόγω κρίσης, απαιτεί να σταματήσει η κινητοποίηση και «προτείνει» να δώσει το 20-40% του μισθού των εργαζομένων, χωρίς καμιά δέσμευση για την αποπληρωμή των υπόλοιπων!

Ιδιοκτήτρια της επιχείρησης είναι η Εφραίμ-γλου, μέλος του ΔΣ του ΣΕΒ, αντιπρόεδρος του ΔΣ του Ιδρύματος Μείζονος Ελληνισμού, ιδιοκτήτρια της πρώην Vinodi Telecoms και ανήκει στην οικογένεια που έλεγχε πλειοψηφικά την Τράπεζα Εργασίας. Η κρατικοδίαιτη «Βιβλιοσυνεργατική» (τυπώνει κυρίως σχολικά βιβλία) όχι απλώς είναι κερδοφόρα, αλλά όλο το τελευταίο διάστημα κάλυπτε τεράστιο όγκο δουλειάς με καθημερινές απλήρωτες υπερωρίες και των 90 εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν συγκέντρωση στο υπουργείο Εργασίας στις 13/10 και στο εργοστάσιο στο Κορωπί την επόμενη μέρα και συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους με την συμπαράσταση της Πανελλαδικής Ένωσης Λιθογράφων.

Το πόρισμα Ντογιάκου για τη Χρυσή Αυγή

Στην τελική φάση βρίσκεται η διαδικασία παραπομπής της ηγεσίας και μελών της Χρυσής Αυγής σε δίκη, μετά και την πρόταση του εισαγγελέα Ντογιάκου προς το Συμβούλιο Εφετών. Το τελικό βούλευμα του Συμβουλίου θα βγει το αργότερο σε τρεις μήνες.

Το πόρισμα Ντογιάκου, στηριγμένο στη βασική θέση περί «εγκληματικής οργάνωσης», περιγράφει βασικές δολοφονικές επιθέσεις της ΧΑ (Φύσσα, Λουκμάν, ΠΑΜΕ, αιγύπτιοι αλιεργάτες, στέκι Αντίπνοια κ.α.) και άλλες κακουργηματικές πράξεις της (οπλοκατοχή, οπλοχρησία, ληστείες κ.α.), τη δομή, ιεραρχία και ιδεολογία της, τη λειτουργία των ταγμάτων εφόδου. Με βάση το πόρισμα:

α) Παραπέμπεται με την κατηγορία της διεύθυνσης και συμμετοχής σε «εγκληματική οργάνωση» όλη η κοινοβουλευτική ομάδα της ΧΑ. Μόνο σε έξι απ' αυτούς αποδίδονται επιπλέον αδικήματα. **β)** Για ένταξη σε «εγκληματική οργάνωση» κατηγορούνται ακόμα 49 χρυσαυγίτες. **γ)** Για τη δολοφονία Φύσσα κατηγορούνται οι Ρουπακιάς (ανθρωποκτονία), Καζαντζόγλου (άμεση συνέργεια) και ακόμα 16 άτομα (απλή συνέργεια), στην ουσία το «τάγμα» της Νίκαιας. **δ)** Για διάπραξη συγκεκριμένων κακουργημάτων ή πλημμελημάτων κατηγορούνται συνολικά 57 άτομα. **ε)** Για 14 άτομα κρίνεται ότι δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις. Όχι τυχαία, μεταξύ αυτών είναι 3 αστυνομικοί (ο ένας πρώην): Καρατζάς, Μπίνος, Σπυριδής (αστυνομικός-εκπαιδευτής στη Ρόδο).

Μερικά συμπεράσματα

1. Το πόρισμα ασχολείται με όσα έγιναν μετά το 2008 (μάλιστα όχι με το σύνολο της πλούσιας δράσης της ΧΑ), ενώ τα τάγματα εφόδου λειτουργούν αδιάλειπτα απ' το 1991-92, ιδιαίτερα έντονα μετά το 2008 και ειδικά το 2011-13. Πολλές επιθέσεις σε μετανάστες δεν έφτασαν ποτέ σε καταγγελία ή δίκη, λόγω φόβου των θυμάτων.
2. Μεγάλο μέρος της δικογραφίας βασίζεται σε μαρτυρίες αντιφασιστών αγωνιστών, δημοσιογράφων ή δικηγόρων, που δημοσιεύτηκαν πολύ πριν ανακαλυφθεί όψιμα το «συνταγματικό τόξο».
3. Είναι πολύ βολική για το σύστημα η εξήγηση ότι δεν βρέθηκε το οπλοστάσιο της ΧΑ, επειδή... μετά τη δολοφονία Φύσσα οι χρυσαυγίτες προσπάθησαν να ξεφορτωθούν τα επιβαρυντικά στοιχεία!
4. Κυρίως, όμως, με την κατηγορία «εγκληματική οργάνωση», ο χαρακτηρισμός του «τρομοκράτη» επιφυλάσσεται αποκλειστικά

και μόνο στον πραγματικό ιδεολογικό και ταξικό αντίπαλο του συστήματος, στους αγωνιστές και τις οργανώσεις του εργατικού και επαναστατικού κινήματος – και όχι τους χρυσαυγίτες. Στην περίπτωση της ΧΑ γίνεται χρήση του άρθρου 187 του Ποινικού Κώδικα, **όχι των βαρύτερων σε ποινές και ευθέως φρονηματικού χαρακτήρα τροποποιήσεων του ίδιου νόμου** το 2004 και 2010 («τρομονόμος» 2 και 3). Την ίδια στιγμή π.χ. που ανήλικοι μαθητές στη Λάρισα πριν μερικά χρόνια παραπέμπονταν για σύσταση «τρομοκρατικής οργάνωσης», οι χρυσαυγίτες δολοφόνοι είναι απλώς «εγκληματική οργάνωση».

Πέρα απ' τον αυτονόητο χαρακτηρισμό της ΧΑ ως εγκληματική οργάνωση, η ουσία είναι αλλού. Ναζιστική/φασιστική ιδεολογία σημαίνει βία και δολοφονίες των πολιτικών αντιπάλων (αριστεροί κ.λπ.), όχι μόνο νοσταλγία ολοκληρωτικών καθεστώτων και χρήση ναζιστικών συμβόλων. Ωστόσο, στο πόρισμα ξεκαθαρίζεται ότι «η ιδεολογία των ηγετικών στελεχών, οπαδών και φίλων του εν λόγω πολιτικού κόμματος ασφαλώς είναι ποινικά αδιάφορη». Επιπλέον, οι υπόλοιπες «νόμιμες» δραστηριότητες των φασιστών (σωματεμπορία, κλοπές, «προστασία» κ.α.) δεν απασχολούν σχεδόν καθόλου το πόρισμα.

5. Η αστική δικαιοσύνη δεν θα μπορούσε να ξεφύγει απ' την αστυνομική αντίληψη της ιστορίας, επικεντρώνοντας στη «στρατιωτική δομή, την «απόλυτη ιεραρχία», την «τυφλή υποταγή στις διαταγές του ηγέτη» κ.λπ., με τον εισαγγελέα να εμφανίζεται πεισμένος πως τίποτα δεν θα είχε συμβεί αν τα μέλη της ΧΑ «προηγουμένως δεν είχαν λάβει εντολές, στήριξη και κάλυψη από τα πιο υψηλόβαθμα στελέχη». Σε απλή μετάφραση: φταίει ο Μιχαηλιάκος, η παρέα του και 30-40 εκτελεστικά όργανά τους... οι φιλοχρυσουαυγίτες ψηφοφόροι τώρα ρίξτε ΝΔ και Σαμαρά!

Μήπως όμως και ο «νόμιμος χρυσαυγιτισμός» των αστυνομικών (ξύλο, εξευτελισμός της ανθρώπινης προσωπικότητας, βασανιστήρια κ.α.) δεν στρέφεται με μανία ενάντια σε αγωνιστές, διαδηλωτές και μετανάστες συστηματικά και σχεδιασμένα; Αυτή η

«εγκληματική συμμορία» σε ποια ιεραρχία υπόκειται; Το πρόβλημα του συστήματος προφανώς δεν είναι αν ασκείται βία σε μετανάστες και αγωνιστές, ίσα-ίσα αυτό επιβάλλεται. Το πρόβλημά τους είναι ποια συμμορία θα έχει τον έλεγχο – και σαφώς αυτή είναι το αστικό κράτος και πολιτικό προσωπικό, το τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που έχει ανάγκη η παραπαίουσα συγκυβέρνηση.

6. Οι χρηματοδότες της ΧΑ δεν αναφέρονται πουθενά, όπως και η σχέση της με τους κρατικούς μηχανισμούς και το αστικό πολιτικό σύστημα. Καμία εγκληματική δράση, ακόμα και για τα δεδομένα της αστικής δικαιοσύνης, δεν θα μπορούσε να γίνει χωρίς τη συγκάλυψη, ανοχή και συνεργασία τμημάτων των δύο παραπάνω.

Μνημονιακός αντιφασισμός;

Η δίωξη της ΧΑ δεν είναι μόνο αποτέλεσμα της πίεσης του αντιφασιστικού κινήματος (που έπαιξε σοβαρό ρόλο), ούτε προφανώς αντιμετώπιση ενός «εχθρού της δημοκρατίας». Είναι κυρίως μια επιχείρηση ανασύνταξης του αστικού μπλοκ εξουσίας, «ενσωμάτωσης» πλευρών του «χρυσουαυγιτισμού» σ' ένα ευρύτερο μαύρο μνημονιακό μπλοκ, με κέντρο βάρους το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Επιπλέον, στοχεύει να σύρει τις δυνάμεις του κινήματος σ' ένα «συνταγματικό τόξο», που θα «καταδικάζει τα άκρα», για να τις απονευρώσει και ουδετεροποιήσει.

Δεν πρέπει να κάνουμε το λάθος να ταυτίζουμε τον φασισμό μόνο με τη ΧΑ, αν και αποτελεί τον πιο σημαντικό εκφραστή του. Ο φασισμός τρέφεται απ' την κρίση του καπιταλισμού, τις βάρβαρες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις, την αποσύνθεση του αστικού πολιτικού σκηνικού κ.λπ. –και δεν μπορεί να εξαφανιστεί επειδή θα κάτσει στο εδώλιο. Η ΧΑ μπορεί να καταδικαστεί, αλλά ο φασισμός δεν θα αντιμετωπιστεί, αν δεν ηττηθεί πολιτικά και οργανωτικά στους δρόμους, αν δεν αντιμετωπιστούν οι αιτίες της κρίσης, αν δεν τσακιστεί το μαύρο μνημονιακό μπλοκ και το κράτος έκτακτης ανάγκης.

X.Z

Υπόθεση Α. Κουτσομπουό Δίκη-παρωδία για τον αστυνομικό

Τον Δεκέμβριο του 2009, στη διαδήλωση για την επέτειο της δολοφονίας του Αλ. Γρηγορόπουλου, η συντρόφισσα Αγγελική Κουτσομπουό, αγωνίστρια του αντιδικτατορικού αγώνα και στέλεχος του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ), τραυματίστηκε βαριά από τον αστυνομικό και πρώην ειδικό φρουρό Θεμιστοκλή Ποιμενίδη, της νεοσύστατης (τότε) ομάδας ΔΕΛΤΑ, που είχε επιτεθεί με τρομακτική αγριότητα στους διαδηλωτές.

Όπως αναφέρει το ΕΕΚ σε ανακοίνωσή του, ο εκπρόσωπος της τότε κυβέρνησης Παπανδρέου, Γιώργος Πεταλωτής, είχε κάνει λόγο για «τροχαίο ατύχημα», ενώ καμία αυτεπάγγελτη έρευνα δεν διατάχθηκε απ' τις εισαγγελικές αρχές. Η μήνυση της Αγγελικής Κουτσομπουό κατά του αστυνομικού για βαριές σωματικές βλάβες απορρίφθηκε από την εισαγγελική αρχή, το ίδιο και η έφεση, χωρίς καμία αιτιολόγηση. Χρειάστηκαν περίπου πέντε χρόνια για να καταφέρει να φτάσει στο εδώλιο η υπόθεση!

Η ακροαματική διαδικασία ξεκίνησε στις 22/10 με 24 μάρτυρες κατηγορίας, πολλοί απ' αυτούς αυτόπτες, σε μια αίθουσα κατάμεστη από αλληλέγγυους, ενώ έξω απ' το δικαστήριο υπήρξε συγκέντρωση συμπαραστάσης από το ΕΕΚ με συμμετοχή αγωνιστών της ΟΚΔΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΣΥΡΙΖΑ κ.α.

Αξίζει να αναφερθεί ότι η υπόθεση εκδικάστηκε, πράγματι, ως τροχαίο ατύχημα στο Γ' Μονομελές Πλημμελειοδικείο και ο κατηγορούμενος αστυνομικός αντιμετώπιζε την κατηγορία της «απλής σωματικής βλάβης», παρόλο που η Αγγ. Κουτσομπουό βρισκόταν σε κωματώδη κατάσταση με βαριές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και μεταξύ άλλων σπάσιμο όλων των εμπρόσθιων αριστερών πλευρών της!

Η πολιτική αγωγή ζήτησε την παραπομπή της υπόθεσης σε ανώτερο δικαστήριο ως βαριά σκοπούμενη σωματική βλάβη. Το αίτημα αυτό απορρίφθηκε απ' τον εισαγγελέα ως «νομικά και ουσιαστικά αβάσιμο», ενώ παράλληλα ισχυρίστηκε ότι «η δίκη ήταν μια υπερπολυτελής διαδικασία, επειδή εξετάστηκαν τόσοι μάρτυρες για ένα τροχαίο».

Στην απολογία του, ο Ποιμενίδης είχε αποδώσει τον βαρύτατο τραυματισμό στην «κακιά στιγμή». Στις 4/11 ανακοινώθηκε η απόφαση του δικαστηρίου, που έκρινε τον κατηγορούμενο Θ. Ποιμενίδη ένοχο για σωματική βλάβη από αμέλεια(!), επιβάλλοντας του ποινή φυλάκισης ενός έτους με τριετή αναστολή... χωρίς ελαφρυντικά!

Άλλο ένα ζωντανό παράδειγμα, που αποδεικνύει περίτρανα ότι ο ρόλος της αστικής και μάλιστα της «μνημονιακής» ταξικής δικαιοσύνης είναι να γίνεται ομπρέλα προστασίας για τους υπόλοιπους κρατικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς, για την ανεξέλεγκτη δράση τους. Νόμοι και ποινές που απ' τη μια τσακίζουν μετανάστες, αγωνιστές, εργαζόμενους και συνδικαλιστές, μαθητές και φοιτητές που παλεύουν για τα δικαιώματά τους, διαδηλωτές, απεργούς κ.λπ. – και απ' την άλλη «χαϊδεύουν» δολοφόνους (βλ. Χρυσή Αυγή), αστυνομικούς (Κορκονέας κ.α.) και όλο το «υπηρετικό προσωπικό» των εκάστοτε κυβερνήσεων, τους πλούσιους φίλους τους που είναι βουτηγμένοι στη διαφθορά. Οφείλουμε να παλεύουμε αδιάκοπα για να προστατεύσουμε τα δικαιώματά μας, για να επιβάλουμε μαχητικά στην πράξη τις ελευθερίες μας, ενάντια σε κάθε τρομοκρατία και καταστολή του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης.

Πρυτάνεις–δικτάτορες στα Πανεπιστήμια Το φοιτητικό κίνημα να απαντήσει άμεσα!

Ο δρόμος για την όξυνση και ολοκλήρωση της επίθεσης στην εκπαίδευση, με τις διαγραφές, τα διδάκτρα, τα κλεισίματα σχολών κ.α., περνάει υποχρεωτικά μέσα από την πλήρη και ουσιαστική κατάργηση του ασύλου και τη συντριβή του φοιτητικού κινήματος. Αυτό το γνωρίζει πολύ καλά η κυβέρνηση, γι' αυτό έχει αναγάγει σε κεντρική προτεραιότητά της την εφαρμογή του δόγματος «νόμος και τάξη» στα πανεπιστήμια, χρησιμοποιώντας και δίνοντας εξουσίες απόλυτου δικτάτορα στους νεοδιορισμένους πρυτάνεις, με προεξάρχοντα τον Φορτσάκη του ΕΚΠΑ.

Έτσι, στα μέσα Οκτώβρη, όταν φοιτητές κατευθύνθηκαν για κινητοποίηση στην πρυτανεία του ΕΚΠΑ, την βρήκαν περικυκλωμένη από διμοιρίες των ΜΑΤ, που μάλιστα προχώρησαν και σε χτύπημα της κινητοποίησης. Ο πρύτανης κήρυξε lock out στην πρυτανεία, ενώ σύσσωμα τα αστικά ΜΜΕξαπάτησης και η συγκυβέρνηση τού έδιναν συγχαρητήρια για την «γενναία» απόφαση να σταματήσει τις... μειοψηφίες!

Ο Φορτσάκης, έχοντας και την πλήρη στήριξη της Συνόδου των διορισμένων πρυτάνεων, δήλωσε ότι είναι αποφασισμένος ν' αλλάξει την εικόνα του ελληνικού πανεπιστημίου, επιβάλλοντας μάλιστα «κάρτα εισόδου» και ιδιωτικές εταιρείες φύλαξης (security), που θα ελέγχουν την είσοδο και έξοδο απ' το πανεπιστήμιο.

Όταν στα τέλη Οκτώβρη φοιτητές έδωσαν το παρών στην συνεδρίαση της Συγκλήτου, απαιτώντας να σταματήσει αυτός ο αυταρχικός κατήφορος, ο πρύτανης –αφού παραληρούσε και ωρυόταν για αρκετή ώρα εναντίον τους, απαιτώντας «να τοακιστούν έξω»– διέκοψε τη σύγκλητο, απειλώντας μάλιστα ότι όσοι παρευρέθηκαν εκεί θα έχουν πειθαρχικές και ποινικές διώξεις. Η επόμενη συνεδρίαση έγινε και πάλι υπό την προστασία των ΜΑΤ.

Στο ίδιο μήκος κύματος κινείται και ο πρύτανης του ΑΠΘ, Μήτκας, ο οποίος στην πρώτη Σύγκλητο της θητείας του κλείδωσε τις πόρτες για να μην παρευρεθούν φοιτητές, βάζοντας παράλληλα μπράβους απ' έξω. Όταν οι φοιτητές απάντησαν με διήμερη κατάληψη της πρυτανείας, ο πρύτανης ζήτησε παρέμβαση του εισαγγελέα και της αστυνομίας (πράγμα που τελικά δεν έγινε).

Το βάθεμα αυτό της επίθεσης δεν είναι μια προσωπική έμπνευση του Φορτσάκη, του Μήτκα και των άλλων πρυτάνεων. Αυτοί δεν είναι παρά **εντολοδόχοι–τσιράκια της κυβέρνησης και της τρόικας**. Αυτό έσπευσε να το κάνει σαφές και ο ίδιος ο πρωθυπουργός, δηλώνοντας χυδαία σε εκδήλωση της ΟΝΝΕΔ ότι θα βάλει τέλος «στην αιχ-

μαλωσία των πανεπιστημίων από τα θρασίμια» (δηλ. τους φοιτητές που αντιστέκονται, για τους οποίους μάλιστα είπε ότι δεν έχουν αγωγή απ' τις οικογένειές τους!), ενώ τα ιδρύματα θα φρουρούνται από ειδικά σώματα.

Κυβέρνηση, τρόικα και πρυτάνεις έχουν πετάξει το γάντι στο φοιτητικό κίνημα. Η μάχη που έχουμε μπροστά μας είναι **κομβική**. Αφενός για τη σωτηρία του πανεπιστημίου από την ισοπέδωση που του επιφυλάσσουν αυτοί οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι. Δεν πρέπει να έχουμε καμία αυταπάτη: αν η επίθεση αυτή περάσει, πολύ σύντομα η κάρτα εισόδου θα αντικατασταθεί με... πιστωτική κάρτα, αφού θα μπαίνει στα πανεπιστήμια μόνο όποιος έχει να πληρώσει τα **δίδακτρα** (ο επόμενος στόχος της κυβέρνησης), ενώ όλα τα άλλα μέτωπα της επίθεσης (διαγραφές, απολύσεις, ιδιωτικοποιήσεις) θα επιταχυνθούν ραγδαία. Αφετέρου, γι' αυτό καθαυτό το φοιτητικό κίνημα, αφού αυτή τη φορά η κυβέρνηση και οι πρυτάνεις είναι αποφασισμένοι να του καταφέρουν ένα καθοριστικό χτύπημα, στο ίδιο και στο δικαίωμα των φοιτητών ν' αγωνίζονται.

Έτσι, είναι κάτι παραπάνω από επείγον οι φοιτητικοί σύλλογοι να μπουν άμεσα σε κινητοποιήσεις και να δώσουν μια ηχηρή απάντηση σ' όσους έχουν αυτές τις ζοφερές φιλοδοξίες. Με γενικές συνελεύσεις σε κάθε σχολή, πρέπει να προχωρήσουμε άμεσα **σε κλιμακούμενες καταλήψεις και μαχητικές διαδηλώσεις, σ' έναν αποφασιστικό αγώνα διάρκειας**, συναντώντας όλα τα κομμάτια εργαζομένων που βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε κινητοποιήσεις, αλλά και τους μαθητές που αγωνίζονται ενάντια στο «Νέο Λύκειο».

Έχουμε απέναντί μας μια κυβέρνηση πλήρως απονομιμοποιημένη στα μάτια της κοινωνίας, καταρρέουσα, αλλά –ακριβώς γι' αυτό– άκρωσ επικίνδυνη. Τα όνειρά της για επιβολή του «κράτους έκτακτης ανάγκης» μέσα στα πανεπιστήμια, πρέπει να μετατραπούν από το φοιτητικό κίνημα σε εφιάλτες της.

Το πανελλαδικό 2ήμερο της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης

Το φετινό πανελλαδικό διήμερο της ΣΣΠ (18–19 Οκτώβρη) έγινε σε μια περίοδο όπου η επίθεση στην εκπαίδευση έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις, ασκείται σχεδόν σε όλα τα μέτωπα και θίγει κυριολεκτικά όλους όσους με τον έναν ή τον άλλο τρόπο εμπλέκονται στην εκπαιδευτική διαδικασία (μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικούς, διοικητικούς, καθαριστές, γονείς κ.λπ.). Από τις διαγραφές φοιτητών –αρχικά των λεγόμενων «αιώνιων» και στη συνέχεια οποιουδήποτε καθυστερεί έστω και μια μέρα να πάρει πτυχίο– και τα κλεισίματα σχολών και τμημάτων, μέχρι τους νέους, διορισμένους απ' την κυβέρνηση πρυτάνεις–δικτάτορες (Φορτσάκης του ΕΚΠΑ, Μήτκας του ΑΠΘ κ.λπ.), που με τα ΜΑΤ και τη βία θέλουν να προσαρμόσουν τα πανεπιστήμια στην κατρακύλα του ελληνικού καπιταλισμού, τσακίζοντας στο διάβα τους κάθε αντίσταση.

Στο διήμερο συμμετείχαν σύντροφοι και συναγωνιστές από πόλεις όπου παρεμβαίνει η ΣΣΠ (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Αλεξανδρούπολη, Γιάννενα, Σάμος, Δράμα), καθώς και συναγωνιστές που θέλησαν να ενημερωθούν για την πολιτική και πρακτική της ΣΣΠ στο κίνημα.

Η συζήτηση την πρώτη μέρα επικεντρώθηκε σε δύο θέματα: **α)** Στη σημερινή κατάσταση του παγκόσμιου και ιδιαίτερα του ελληνικού καπιταλισμού, στην 7χρονη οικονομική κρίση που συνεχίζεται με αμείωτη ένταση, στην αδυναμία της παγκόσμιας αστικής τάξης να εφαρμόσει ένα σχέδιο διεξόδου, οδηγώντας την ανθρωπότητα με

σταθερό βήμα προς νέες αιματηρές συγκρούσεις και πολέμους. **β)** Στην επίθεση που δέχονται σήμερα οι φοιτητές σε όλα τα δικαιώματά τους (διαγραφές, διδάκτρα, σίτιση, στέγαση, δημοκρατικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες, κατάργηση ασύλου), ως μια συνειδητή προσπάθεια κυβέρνησης και τρόικας να μεταλλάξουν–καταστρέψουν ολοκληρωτικά όλο τον μηχανισμό της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, αλλά να επιφέρουν και ένα καθοριστικό χτύπημα στο φοιτητικό κίνημα.

Στα συμπεράσματα που κατέληξε η πρώτη ημέρα των συζητήσεων βασίστηκε κατά κύριο λόγο και η συζήτηση της δεύτερης μέρας. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στην παρέμβαση της παράταξης μας στα φλέγοντα ζητήματα της επίθεσης στην εκπαίδευση. Στην ανάγκη να δοθεί μια άμεση και αποφασιστική απάντηση στους νέους πρυτάνεις–εντολοδόχους της κυβέρνησης, αλλά και να μπει σε κίνηση το φοιτητικό κίνημα για μια συνολική απάντηση στο σχέδιο κυβέρνησης και τρόικας. Μ' αυτή την έννοια, η ΣΣΠ έχει ήδη ανοίξει –και με βάση τις αποφάσεις του 2μέρου– μια καμπάνια πάνω σ' αυτά τα ζητήματα, προβάλλοντας την ανάγκη κινητοποιήσεων στην προοπτική ενός κινήματος καταλήψεων διάρκειας. Ήδη στους συλλόγους και τις πόλεις που παρεμβαίνουμε, προσπαθούμε να βάλουμε σ' εφαρμογή αυτό το σχέδιο, τονίζοντας παράλληλα την ανάγκη να αναχθεί αυτή η μάχη σε μια κεντρική σύγκρουση με την κυβέρνηση, την τρόικα και τα μνημόνια.

Να συνεχίσουμε με καταλήψεις διάρκειας!

Η μαθητική κινητοποίηση στις 3 Νοέμβρη έδειξε σε όλους ότι το «Νέο Λύκειο» και η τράπεζα θεμάτων δεν είναι... καλοδεχούμενα. Χιλιάδες μαθητές σε όλη τη χώρα αντέδρασαν στο νέο σύστημα, που μας αναγκάζει να δίνουμε κάθε χρονιά πανελλαδικές, μετατρέποντας το σχολείο σε ατέλειωτο εξεταστικό κάτεργο, όπου θα αποφοιτούν μόνο όσοι έχουν λεφτά για απανωτά φροντιστήρια ήδη από την Α' Λυκείου. Επίσης, στη διάλυση των σχολείων απ' την υποχρηματοδότηση, τα πολυάριθμα τμήματα, τις απολύσεις εκπαιδευτικών.

Σε όλες τις πόλεις έγιναν καταλήψεις (το υπουργείο παιδείας αναφέρει πάνω από 500), αποχές, ενώ διαδηλώσεις –μάλιστα μαζικές– έγιναν παντού, ακόμα και σε μικρές πόλεις.

Η κυβέρνηση αμέσως εφάρμοσε την γνωστή συνταγή των απειλών και της τρομοκρατίας, με δηλώσεις του Λοβέρδου ότι αν δεν σταματήσουν οι καταλήψεις θα παραταθεί η χρονιά, θα κάνουμε μαθήματα στις διακοπές των γιορτών κ.λπ. Παράλληλα, η εισαγγελέας Γκουτζαμάνη του Αρείου Πάγου έβγαλε οδηγία, καλώντας όλους τους εισαγγελείς να επέμβουν μαζί με την αστυνομία για να σπάσουν τις καταλήψεις. Η αστυνομία βέβαια είχε ήδη κάνει «προληπτικές» προσαγωγές μαθητών στο Χολαργό (χτυπώντας μάλιστα έναν 14χρονο μαθητή), αλλά και στη Λαμία, όπου έσπασε δύο καταλήψεις συλλαμβάνοντας 9 μαθητές και τους γονείς τους!

Η κυβέρνηση ξέρεει ότι αυτή τη στιγμή ένα μαθητικό κίνημα μπορεί να χαλάσει τα σχέδιά της. Όχι μόνο για τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, αλλά κυρίως γιατί έχει πολλά μέτωπα ανοιχτά – και ξέρεει ότι αν κάποιος από όλους εμάς που χτυπιόμαστε από την πολιτική της ξεσηκωθεί, είναι πολύ πιθανό να παρασύρει και τους υπόλοιπους, σε μια εξέγερση που θα την αποτελειώσει.

Αυτός ακριβώς πρέπει να είναι ο δικός μας στόχος. **Η μάχη για το «Νέο Λύκειο» είναι και μάχη ενάντια σ' αυτήν τη σύγχρονη χούντα, που στερεί όλα τα δικαιώματά μας**. Γι' αυτό πρέπει να προχωρήσουμε με αποφασιστικότητα και να δυναμώσουμε τον αγώνα μας:

– Να συνεχίσουμε και να εξαπλώσουμε τις καταλήψεις μας σε όλα τα σχολεία, με συνελεύσεις σε κάθε σχολείο.

– Σε κάθε γειτονιά, να δημιουργήσουμε συντονιστικά μαθητών, που θα αναλάβουν τη συνεννόηση των γειτονικών σχολείων, την περιφρούρηση από αστυνομία και εισαγγελείς, αλλά και την ενημέρωση των γονιών, των καθηγητών, των εργαζομένων και του λαού της γειτονιάς για τον αγώνα μας. Όστε ν' ακουστούν τα αιτήματά μας και να καλέσουμε κι αυτούς στις κινητοποιήσεις μας.

– Να συντονιστούμε όλα τα σχολεία της κάθε πόλης μαζί, ώστε ο αγώνας να είναι πιο αποτελεσματικός. Να δημιουργήσουμε ένα πανελλαδικό συντονιστικό.

– Να πραγματοποιούμε συχνές και μαχητικές διαδηλώσεις, καλώντας παράλληλα και τους καθηγητές αλλά και όλους τους εργαζομένους σε απεργία, για να πέσει το «Νέο Λύκειο» αλλά κι αυτή η κυβέρνηση, που διαλύει την εκπαίδευση και το μέλλον μας. Με αυτή την πολιτική, με ενότητα, αποφασιστικότητα, αυτοοργάνωση και πίστη στο δικό μας, μπορούμε να νικήσουμε! Τίποτα δεν πρόκειται να μας χαριστεί, θα τα κατακτήσουμε όλα με τους αγώνες μας!

Κάτω το «Νέο Λύκειο» και η τράπεζα θεμάτων

Κάτω η χούντα κυβέρνησης–μνημονίων

Να σπάσουμε την τρομοκρατία υπουργείου–εισαγγελέων

Ο «Μαύρος Οκτώβρης» των ελληνικών αγορών

Νέα βουτιά έκανε το Χρηματιστήριο Αθηνών (ΧΑ) μέσα στον Οκτώβρη, με τον βασικό δείκτη να καταρρέει κάτω από τις 1.000 μονάδες από τα μέσα του μήνα ως σήμερα. Παράλληλα, η απόδοση του 10ετούς ομολόγου εκτοξεύθηκε στο 7,9%, δηλαδή τα spreads («περιθώρια») δανεισμού της ελληνικής οικονομίας ξεπέρασαν τις 700 μονάδες. Σε διάστημα μόλις ενός μήνα απ' τα μέσα Σεπτεμβρίου, το ΧΑ σημείωσε απώλειες 17%, με τις μετοχές να έχουν χάσει πάνω από 13 δις ευρώ σε χρηματιστηριακή αξία! Στο επίκεντρο των απωλειών βρίσκονται οι τραπεζικές μετοχές.

Το κραχ του Οκτώβρη ήταν ακόμη ένα επεισόδιο στη συνεχή πτωτική πορεία αρκετών μηνών. Ο Γενικός Δείκτης του ΧΑ καταγράφει πτώση 23,54% από τις αρχές του 2014, απώλειες της τάξης του 32% από τα υψηλά του 2014 και περίπου 20% σε ετήσια βάση, ενώ αθροιστικά από τις Ευρωεκλογές μέχρι σήμερα οι απώλειες προσεγγίζουν τα 20 δις ευρώ!

Ανεξάρτητα απ' τις ανοησίες των «αναλυτών»-φερεφώνων της χουντικής συγκυβέρνησης, οι αιτίες αυτής της κατάρρευσης εδράζονται πρώτα απ' όλα στην τραγική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας, στην παταγώδη αποτυχία του ακραίου νεοφιλελευθερισμού των Μνημονίων, στην κρίση της παγκόσμιας οικονομίας.

Τα κεφάλαια που τοποθετούνται στο ΧΑ τα τελευταία δύο χρόνια και ειδικά μετά το PSI του 2012, είναι κατά κύριο λόγο ξένα κερδοσκοπικά με βραχυπρόθεσμο ορίζοντα επένδυσης. Αφού προκάλεσαν πολύ μεγάλη άνοδο, προσελκύοντας στο χρη-

ματιστηριακό παιχνίδι και έλληνες μικροεπενδυτές, άρχισαν ν' αποχωρούν στα τέλη του 2013 με αρχές του 2014, απομυζώντας τεράστια κέρδη και ξεφορτώνοντας τις μετοχές στους μικροεπενδυτές.

Απ' την άλλη μεριά, όποια (μικρά) ελληνικά και ξένα κεφάλαια τοποθετήθηκαν στο ελληνικό χρηματιστήριο με μακροπρόθεσμη προοπτική, αποχώρησαν και αποχωρούν συνεχώς εξαιτίας του διαρκούς καθοδικού σπινάλ του ελληνικού καπιταλισμού προς τα τάρταρα της κρίσης (πλήρης αποτυχία διαχείρισης του χρέους, καμία «ανάπτυξη», στον ορίζοντα, τραπεζικό σύστημα «εκτός λειτουργίας», εκτίναξη της ανεργίας, της φτώχειας κ.λπ.).

Οι πιέσεις ασφαλώς δεν περιορίζονται στο ελληνικό χρηματιστήριο (π.χ. η Φραγκοϋρτη υποχώρησε 11% μέσα σε διάστημα τριών εβδομάδων), απλώς η ελληνική οικονομία, όντας πιο ευάλωτη, έχει χειρότερες επιπτώσεις. Η επιδείνωση της οικονομικής και πολιτικής κρίσης σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση (σοβαρά δημοσιονομικά προβλήματα σε Γαλλία και Ιταλία, στα πρόθυρα της ύφεσης η Γερμανία, αποτέλεσμα Ευρωεκλογών, Ουκρανία κ.λπ.), διευρύνει τα spreads όλων σχεδόν των κρατικών ομολόγων της περιφέρειας της Ευρώπης έναντι των γερμανικών τίτλων, καθώς τα τελευταία πραγματοποιούν «ράλυ». Αυξημένη εμφανίζεται τελευταία η ζήτηση για τους κρατικούς τίτλους της Γερμανίας, καθώς οι επενδυτές στρέφονται σε σχετικά ασφαλέστερες τοποθετήσεις.

Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον, οι εξαγγελίες Σαμαρά για δήθεν «έξοδο απ' το Μνημόνιο» μέχρι το τέλος του έτους, το

μόνο που κατάφεραν ήταν να επιδεινώσουν την κατάσταση. Επρόκειτο φυσικά για ένα «πυροτέχνημα», που χρησιμοποιήθηκε για τη δημιουργία πολιτικών εντυπώσεων και υπό καθεστώς πανικού της καταρρέουσας συγκυβέρνησης ενόψει των επερχόμενων εκλογών. Οι ξένοι «επενδυτές» απάντησαν με μαζικές πωλήσεις ελληνικών τίτλων, στέλνοντας ξεκάθαρο «μήνυμα» στην κυβέρνηση ότι δεν θα ανεχτούν την παραμικρή χαλάρωση από τα σκληρά μνημονιακά μέτρα. Μπήκε έτσι άδοξο τέλος στους όποιους λεονταρισμούς -έστω και επικοινωνιακούς- της συγκυβέρνησης, που υποχρεώθηκε άμεσα στην αναζήτηση «νέας πιστωτικής γραμμής ενισχυμένων όρων», όπως φαίνεται θα βαφτίσουν το νέο Μνημόνιο.

Το μήνυμα είχε ασφαλώς και δεύτερο αποδέκτη, τον ΣΥΡΙΖΑ, που μιλά για την «επαναδιαπραγμάτευση»/«απαγκίστρωση» από το Μνημόνιο. Ο στόχος είναι να επιταχυνθεί η δεξιά του μετατόπιση, να ενταθούν οι υποχωρήσεις και παραχωρήσεις του προς το κεφάλαιο, να ενισχυθεί η προσκόλλησή του στην Ε.Ε. και το Ευρώ και η πολιτική συμμαχιών με αστικές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις.

Αποδεικνύεται έτσι με τον πιο ωμό τρόπο, πως ο γιγαντισμός του χρηματιστικού κεφαλαίου και του χρηματοπιστωτικού συστήματος (κομμάτι του είναι το κεφάλαιο που τοποθετείται στα χρηματιστήρια), ως αποτέλεσμα αλλά και αιτία της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και του νεοφιλελευθερισμού, συνοδεύεται από μια τρομακτική πολιτική ισχύ. Ο παρηκμασμένος καπιταλισμός εισέρχεται σε μια νέα φάση, όπου το

Γενικός Δείκτης Χ.Α. (2010-2014)

χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο επιζητά μια στυγνή, αδιαμεσολάβητη κυριαρχία, παρακάμπτοντας (ή πάντως περιορίζοντας ριζικά) τις «αρμοδιότητες» των πολιτικών εκπροσώπων του (πολιτικό προσωπικό, αστικά κόμματα).

«Αγορές» και κερδοσκοπικά funds, ΔΝΤ και ΕΕ, είναι στυγνοί εκβιαστές και ανελέητοι τοκογλύφοι. Επανελημμένα έχουν καταδικάσει ολόκληρες χώρες και λαούς στην εξαθλίωση και την καταστροφή, για να σώσουν τα κέρδη μιας χούφτας πολυεθνικών, καπιταλιστών και παρασίτων, το σάπιο σύστημά τους. Δεν επιτρέπονται αυταπάτες για «σκληρές διαπραγματεύσεις», όπως υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ, ούτε υπάρχει σωτηρία με μια απλή κυβερνητική εναλλαγή, παραμένοντας στο ζουρλομανδύα της ΕΕ/Ευρωζώνης, «διαπραγματευόμενοι» το ληστρικό χρέος, χωρίς ρήξη με το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα. Χρειαζόμαστε ριζικές τομές, μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων, για να επιβάλλουμε ένα πραγματικό Πρόγραμμα Σωτηρίας: διαγραφή όλου του χρέους, κατάργηση των Μνημονίων, έξοδο από Ευρωζώνη/ΕΕ, εθνικοποίηση των τομέων-κλειδιά της οικονομίας κάτω εργατικό έλεγχο.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Μέσα στον Οκτώβρη έγιναν τα λεγόμενα «stress tests» (τεστ αντοχής) των 130 μεγαλύτερων (συστημικών) τραπεζών 19 χωρών της Ευρωζώνης. Τον έλεγχο πραγματοποίησε η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, που αναλαμβάνει ως Ανώτατη Αρχή του Ευρωπαϊκού Τραπεζικού Συστήματος από τις αρχές Νοέμβρη.

Λόγω της κρίσιμότητας της κατάστασης (ύφεση και αστάθεια στην Ευρωζώνη, μεγάλη έκθεση των ευρωπαϊκών τραπεζών), η ΕΚΤ με την καθοδήγηση του Βερολίνου έκρυψε τα προβλήματα κάτω απ' το χαλί. Με δήθεν αυστηρούς ελέγχους, «έκοψε» υπερτιμημένα περιουσιακά στοιχεία 47,5 δις και «φόρτωσε» άλλα 137 δις στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια (αυξάνοντας τη συνολική τους αξία στα 879 δις). Η τελική ανακοίνωση ήταν πως 25 από τις 130 τράπεζες πάσχουν από κεφαλαιακό έλλειμμα 25 δις. Δεχόμενη όμως τους αναπροσαρμοσμένους -απ' τους Γερμανούς- ισολογισμούς που κατατέθηκαν για το 2015, καθώς και τα σχέδια αναδιάρθρωσης που κατέθεσαν διάφορες τράπεζες στην Κομισιόν, η ΕΚΤ στο τέλος «μαύρισε» μόνο 8 τράπεζες (4 ιταλικές, 1 πορτογαλική, 1 αυστριακή, 1 ιρλανδική, 1 βέλγικη), που χρειάζονται άμεσα 6,51 δις και έχουν δύο βδομάδες για να παρουσιάσουν «λύσεις». Για την ιταλική Banca Monte dei Paschi di Siena, ανεστάλη η διαπραγμάτευση της μετοχής της. Με πιο ελαστικά χρονοδιαγράμματα στοχοποιού-

Τραπεζικά τεστ: ένα ακόμα... “success story”!

νται άλλες 5 τράπεζες για να βρουν 3 δις. Το τελικό αποτέλεσμα της ΕΚΤ είναι, λοιπόν, πως ουσιαστικές «τρύπες» (μόλις 10 δις) έχουν μόνο 13 τράπεζες.

Οι ελληνικές τράπεζες

Οι 4 ελληνικές «συστημικές» τράπεζες έχουν αντήξει κοντά 270 δις, που έχει φορτωθεί ο ελληνικός λαός, για ν' αποφύγουν την κήρυξη χρεοκοπίας, χωρίς να δίνουν ούτε ένα ευρώ «ρευστότητας», την οποία επιπλέον απομυζούν με κατασχέσεις και μαφιόζικες εξαγορές (βλ. Αγροτική Τράπεζα, Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο κ.α.).

Οι ισολογισμοί τους το 2013 έδειχναν τεράστια προβλήματα (μικρή εξαίρεση η Alpha) και από τότε όλα έχουν χειροτερεύσει (αύξηση «κόκκινων δανείων», μείωση καταθέσεων, ύφεση). Όμως η ΕΚΤ τις εμφανίζει βιώσιμες, γιατί:

1) Οι τράπεζες μεταθέτουν στο μέλλον τις λήξεις των δανείων, κρίνοντας οι ίδιες ποια μπορούν ν' αποπληρωθούν. Όσα «μπορούν», δεν θεωρούνται πλέον «κόκκινα», αλλά... ενεργητικά, ακόμα κι αν απ' αυτά δεν πρόκειται να εισπραχτεί τίποτα!

2) Αποδέχεται τα σχέδια αναδιάρθρωσής τους, δηλαδή: α) Εγγραφή των «κόκκινων δανείων» στο ενεργητικό. Αυτό σημαίνει άμεσα μαζικές κατασχέσεις, για να μαζευτούν (δηλ. να λεηλατήσουν) όποια ποσά μπορούν. Ή -το πιθανότερο- μαζικό ξεπούλημα των «κόκκινων δανείων» σε «distress funds», τους λεγόμενους γύπες, που θα τα αγοράσουν στο 20-25% και θα επιχειρήσουν να τα εισπράξουν στο 100% της ονομαστικής αξίας τους, με κάθε τρόπο! β) Πώληση περιουσιακών στοιχείων

των τραπεζών, για ν' αυξηθούν τα κεφάλαιά τους: θυγατρικές εταιρίες, μετοχές επιχειρήσεων, χρηματοπιστωτικές και ασφαλιστικές εταιρίες κ.λπ. - που ξένοι «επενδυτές» θα μπορούν ν' αγοράσουν κοψοχρονιά. γ) Μαζικές απολύσεις και κλείσιμο καταστημάτων, για τη «μείωση του λειτουργικού κόστους». Είναι απ' τους βασικούς λόγους που κυβέρνηση και τρόικα λυσάνε ν' απελευθερωθούν οι μαζικές απολύσεις. δ) Αναβολή πληρωμής φόρων απ' τις τράπεζες, ύψους 2,5 δις περίπου, για το ακαθόριστο μέλλον.

Αυτές είναι οι «θωρακισμένες» τράπεζες και η κυβερνητική «επιτυχία». Στην πραγματικότητα, με το 40% των δανείων «κόκκινο» και τη γενική κατάσταση της οικονομίας, είναι χρεοκοπημένες από καιρό. Παρόμοιοι τερτίπι είναι και ο υπολογισμός των αντικειμενικών αξιών πολύ πάνω απ' τις τιμές της αγοράς. Έτσι φορτώνεται ο λαός με αβάσταχτους φόρους, όμως οι τράπεζες αυξάνουν το ενεργητικό τους, παρουσιάζοντας πλασματικές αξίες ακινήτων, γης κ.α., που κατέχουν ή σκοπεύουν να κατασχέσουν.

Πανευρωπαϊκή τραπεζική χρεοκοπία

Όλα τα τραπεζικά τεστ βασίζονται στις εθνικές ρυθμιστικές και εποπτικές αρχές, υπό τον «έλεγχο» των οποίων έσκασε η χρηματοπιστωτική φούσκα και οι οποίες επέτρεψαν την υπερεκτίμηση των στοιχείων ενεργητικού των τραπεζών. Αυτές οι αρχές ελέγχονται από τις αστικές κυβερνήσεις και σε ευρωπαϊκό επίπεδο από τους γερμανούς ιμπεριαλιστές. Με εντολή του Βερολίνου προς την Ευρωπαϊκή Στατιστική

Υπηρεσία, άλλαξε και ο τρόπος υπολογισμού των ΑΕΠ, ώστε αντί για ύφεση στην Γερμανία (περίπου στο 0%) και την Ευρωζώνη, να εμφανίζεται... ανάπτυξη.

Το ίδιο έκαναν με το τραπεζικό σύστημα. Ανεξάρτητες εταιρίες αναλύσεων (βλ. την ελβετική Center of Risk Management) καταλήγουν πως το κεφαλαιακό έλλειμμα σε μόνο 37 τράπεζες ανέρχεται σε 500 δις (και όχι 10 δις για 130 τράπεζες!). Οι καθηγητές Viral Acharya και Sascha Steffen υπολόγισαν πως 39 εισηγμένες τράπεζες της Ευρωζώνης, με συνολικό ισολογισμό 12,5 τρις, είχαν έλλειμμα 450 δις στο τέλος του 2013. Ακόμα, συμπέραναν πως οι μεγαλύτερες αναμενόμενες ανάγκες κεφαλαίου σε περίπτωση κρίσης είναι στη Γαλλία (189 δις), στη Γερμανία (102 δις) και στην Ιταλία (76 δις). Κατά την γνώμη τους, οι ελλείψεις κεφαλαίων των πέντε μεγαλύτερων τραπεζικών συστημάτων (Γαλλίας, Γερμανίας, Ιταλίας, Ισπανίας, Βελγίου) ανέρχονται σε 432 δις, ενώ το σενάριο της ΕΚΤ τα υπολογίζει σε 8 δις!

Αυτή την πραγματική ιστορία της χρεοκοπίας του ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος δεν την ομολογεί κανείς, για να μην ξεσπάσει μια γενικευμένη κατάρρευση. Ωστόσο, η πραγματικότητα βοά, όπως δείχνει και το ελληνικό χρηματιστήριο. Οι 4 ελληνικές συστημικές τράπεζες τον Ιούνιο του 2014 «άξιζαν» στο Χρηματιστήριο 36,7 δις ευρώ (Πειραιώς 11 δις, Εθνική 9,7, Alpha 9,7 και Eurobank 6,3) ενώ τον Οκτώβρη του 2014 «άξιζαν» 23,41 δις (Πειραιώς 6,35 δις, Εθνική 6,61, Alpha 6,85 και Eurobank 3,6). Δηλαδή έχασαν σε 4 μήνες το 36,2%. Και έπεται συνέχεια...

29-30 Νοεμβρίου 2014: 20^η Συνδιάσκεψη Σχέδιο πολιτικής από

Στις 29-30
Νοεμβρίου θα
πραγματοποιηθεί
η 20^η
Συνδιάσκεψη
της Οργάνωσης
Κομμουνιστών
Διεθνιστών
Ελλάδας. Το
κείμενο που
παραθέτουμε
αποτελεί
απόσπασμα
του σχεδίου
Πολιτικής
Απόφασης.

Α) Παγκόσμια οικονομική και πολιτική κατάσταση

1. Σήμερα, η παγκόσμια κατάσταση βρίσκεται σ' ένα πολύ κρίσιμο σημείο, που καθορίζεται αποφασιστικά από τους εξής παράγοντες, που αλληλοσυνδέονται αλλά έχουν και τη δική τους λογική και αυτονομία.

α) Η διαρκής αύξηση των ελλειμμάτων και των χρεών (δημόσιων και ιδιωτικών) σχεδόν όλων των καπιταλιστικών οικονομιών, ιδιαίτερα των αναπτυσσόμενων ιμπεριαλιστικών χωρών.

β) Η συνεχής και με κάθε τρόπο ενίσχυση της «ρευστότητας» των τραπεζών και γενικά της «οικονομίας», μπορεί να καλμάρισε ή να μετρίασε την οξυτάτη κρίση που ξέσπασε το 2007-8, αλλά δεν εξάλειψε τις αιτίες της (το αντίθετο), δε συνετέλεσε στην οικονομική ανάκαμψη και δεν άλλαξε τους συσχετισμούς στον ανταγωνισμό με τις αναδυόμενες χώρες, ιδιαίτερα με την Κίνα. [...]

- Η ενίσχυση και κυριαρχία του χρηματοπιστωτικού τομέα δεν είναι μόνο οικονομική, είναι και πολιτική. [...]

γ) Η αποτυχία της ενίσχυσης της «ρευστότητας» των τραπεζών και γενικά της «οικονομίας» είναι που ανάγκασε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό: 1) Να εγκαταλείψει... την πολιτική της λεγόμενης «ποσοτικής χαλάρωσης»... 2) Να καταφύγει, ταυτόχρονα, στους εκβιασμούς και κυρίως στην πολεμική του μηχανή (όπου έχει μεγάλη υπεροχή), αυξάνοντας έτσι κατακόρυφα την επιθετικότητά του απέναντι στους κύριους αντιπάλους του. [...]

δ) Η αύξηση της επιθετικότητας του διεθνούς ιμπεριαλισμού, και ιδιαίτερα του αμερικάνικου, στα πιο σημαντικά σημεία του πλανήτη, έχει δημιουργήσει επικίνδυνες εστίες πολέμου. Ταυτόχρονα έχουμε και όξυνση των ιμπεριαλιστικών και εθνικών αντιθέσεων σε παγκόσμια κλίμακα.

ε) Η πλήρης αποτυχία της πολιτικής της λεγόμενης Παγκοσμιοποίησης και ό,τι συνδέονταν με αυτή, όπως ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ) ή και άλλα όργανα δευτερεύουσας σημασίας όπως η G7(8) και ο αντικαταστάτης της G20. Επιπλέον, και λίγο ως πολύ σαν αποτέλεσμα αυτής της αποτυχίας, έχουμε έναν **διαρκή νομισματικό πόλεμο που εξελίσσεται ή έχει εξελιχτεί σ' έναν οικονομικό «εθνικισμό» ή σε μια «παγκόσμια» οικονομία με πολλά οικονομικά κέντρα** (ΕΕ, BRICS και ετοιμάζονται η Ευρασιατική Ένωση, η Διατλαντική Ένωση κ.λπ.) [...]

στ) Οι οικονομίες των **αναδυόμενων χωρών**, όπως έχουμε επισημάνει και παλαιότερα, δεν χτυπήθηκαν πολύ από την κρίση του 2007-8, επειδή δεν είχαν εκτεθεί -ή είχαν εκτεθεί λίγο- στη χρηματοπιστωτική φούσκα της προηγούμενης δεκαετίας. [...]

Ωστόσο, από το 2012 οι ρυθμοί ανάπτυξης σ' όλες σχεδόν τις αναδυόμενες οικονομίες **έπεσαν απότομα**, [...]

Παρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν όλες οι αναδυόμενες χώρες, η αλλαγή στο συσχετισμό δυνάμεις σε σχέση με τις παλιές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις συνεχίζει να εξελίσσεται υπέρ τους, και πρώτα απ' όλα υπέρ της Κίνας. [...]

ζ) Η φτώχεια και η ανισότητα αυξάνουν σαν αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών: Περίπου 1,2-2 δις άνθρωποι ζουν με λιγότερο από 2 δολάρια την ημέρα, 800

με 1.000 εκατομμύρια δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό κ.λπ. [...]

2. Η **αμερικανική** οικονομία παρουσίασε το α' τρίμηνο του 2014 ύφεση κατά 2,9% (σε σχέση με το αντίστοιχο του 2013, και γενικά παρουσιάζει μεγάλη αστάθεια και скаμπανεβάσματα), η οποία δεν αποκλείεται να ξεπεράσει και το 3% όταν βγουν τα τελικά στοιχεία! [...]

Η αμερικανική οικονομία είναι, μάλλον, η πιο καταχρεωμένη οικονομία του κόσμου (το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος είναι περίπου 370%-400% του ΑΕΠ ή γύρω στα 60 τρις δολ., από τα οποία το δημόσιο χρέος είναι περίπου 110%-115% του ΑΕΠ). [...]

Η κατάσταση στην ΕΕ

3. [...] Η ΕΕ (σα σύνολο η μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη) αντιμετωπίζει τα **πιο σοβαρά** οικονομικά προβλήματα, μια που στο έδαφος της υπάρχουν 6-7 χρεοκοπημένες χώρες (Ελλάδα, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Βαλτικές χώρες, Κύπρος), ενώ μια σειρά άλλων χωρών όπως η Ισπανία, η Ιταλία (τα τελευταία επίσημα στοιχεία δείχνουν ότι το ιταλικό δημόσιο χρέος ξεπέρασε το 135%), η Βουλγαρία, η Σλοβενία είναι μισο-χρεοκοπημένες και σ' αυτές εφαρμόζονται πολιτικές του ΔΝΤ και του λεγόμενου Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Στήριξης. Εκτός όμως από αυτές, σε άθλια οικονομική κατάσταση και υπερχρεωμένη είναι και η Μ. Βρετανία, που από καιρό χρησιμοποιεί και το «τυπογραφείο», ενώ με κάποια μικρή διαφορά ακολουθούν η Γαλλία ... το Βέλγιο κ.λπ. [...]

4. Συνολικά, η οικονομία της ΕΕ και περισσότερο της Ευρωζώνης έχουν μπει σε ύφεση ή παρουσιάζουν αναμικτή ανάπτυξη κατά καιρούς γύρω στο 1-2%. Φέτος η Παγκόσμια Τράπεζα προβλέπει για την Ευρωζώνη πτώση περισσότερο από 0,5%. [...]

- Η ανεργία και η φτώχεια στην ΕΕ/Ευρωζώνη είναι αυξητική. [...]

5. Τα αποτελέσματα των εκλογών στην ΕΕ μπορούμε να πούμε ότι έδειξαν αυτό που από καιρό ήταν έκδηλο. Η ΕΕ βρίσκεται σε βαθιά κρίση, για την ακρίβεια σε διαλυτική κρίση. [...]

Το σχέδιο της Ευρωπαϊκής Καπιταλιστικής Ολοκλήρωσης, όπως διαμορφώθηκε μετά το Μάαστριχτ-Σύμφωνο Σταθερότητας, και κυρίως με την ΟΝΕ-Συνθήκη της Λισαβόνας και το Σύμφωνο για το Ευρώ-Δημοσιονομικής Πειθαρχίας βρίσκεται σε τρομακτική κρίση. [...]

Το χτύπημα για τα αστικά κυβερνητικά κόμματα, κυρίως τα κεντροαριστερά/σοσιαλδημοκρατικά, είναι τεράστιο και μπορεί να αποδειχτεί **ιστορικής σημασίας**. [...]

6. Είναι γνωστό ότι η ΕΕ είναι το επίκεντρο της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, αποτέλεσμα της οποίας είναι η αποσταθεροποίηση και η κρίση του σχεδίου ολοκλήρωσής της. Η μακροχρόνια πτώση της παραγωγής ή η ύφεση, το φαινόμενο του αποπληθωρισμού μαζί με το ανατιμημένο Ευρώ -ιδιαίτερα για τις αδύνατες οικονομίες- και τώρα η βαθιά πολιτική -αν όχι και διαλυτική- κρίση, ειςάγουν την ΕΕ σε μια νέα **φάση της κρίσης** της. Αυτό έτρεξαν να προλάβουν τα νέα μέτρα του Ντράγκι (ΕΚΤ), που ουσιαστικά είναι αντιγραφική των προ 4 ετών μέτρων «ποσοτικής χαλάρωσης» των ΗΠΑ [...]

7. Η κρίση στην Ευρώπη αρχίζει να παίρνει και άλλες διαστάσεις και μορφές, αυτές που διαμορφώνονται στην Ουκρανία, που ουσιαστικά είναι ο δεύτερος πόλεμος πάνω στο έδαφος της, μετά τη Γιουγκοσλαβία, ασφαλώς πολύ χειρότερος και κατά τα φαινόμενα η απαρχή ενός νέου **ψυχρού**

πολέμου, φυσικά με διαφορετικά χαρακτηριστικά απ' αυτόν που γνώρισε η ανθρωπότητα αμέσως μετά το Β' ΠΠ. [...]

8. Κατά πάσα πιθανότητα βρισκόμαστε στις παραμονές πολύ μεγάλων γεγονότων στην Ευρώπη, που ίσως ανατρέψουν εκ βάθρων την μεταπολεμική τάξη πραγμάτων, αναφορικά με την ευρωπαϊκή καπιταλιστική ολοκλήρωση την οποία ζει το μεγαλύτερο μέρος της Γηραιάς Ηπείρου 60 χρόνια μετά τον Β' ΠΠ ή και μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, και μάλλον στην αρχή νέων εξελίξεων που θα επηρεάσουν όλο τον κόσμο. Τίποτα δεν μπορεί να αποκλειστεί. Όσο δύσκολο και να είναι το εγχείρημα της διάλυσης της ΕΕ/Ευρωζώνης ... μια τέτοια εξέλιξη είναι πιθανή. [...]

11. Οι **BRICS** προχωράνε και οργανώνονται σ' ένα παγκόσμιο οικονομικό κέντρο και εν μέρει ανταγωνίζονται/αντεπιτίθενται στους παλιούς ιμπεριαλιστές και κυρίως στους αμερικάνους. Στη Σύνοδο Κορυφής... στις 15-16/7/2014, πήραν πολύ σημαντικές αποφάσεις: α) Να ιδρύσουν μια δική τους Παγκόσμια Τράπεζα β) Την ίδρυση (ίσως μέσα στο 2015) ενός «αποθεματικού ταμείου», κάτι σαν «αναπτυξιακή τράπεζα»... [...] Όλα αυτά είναι βέβαια αποτελέσματα της ανάπτυξης των αναδυόμενων χωρών και ιδιαίτερα των BRICS. [...]

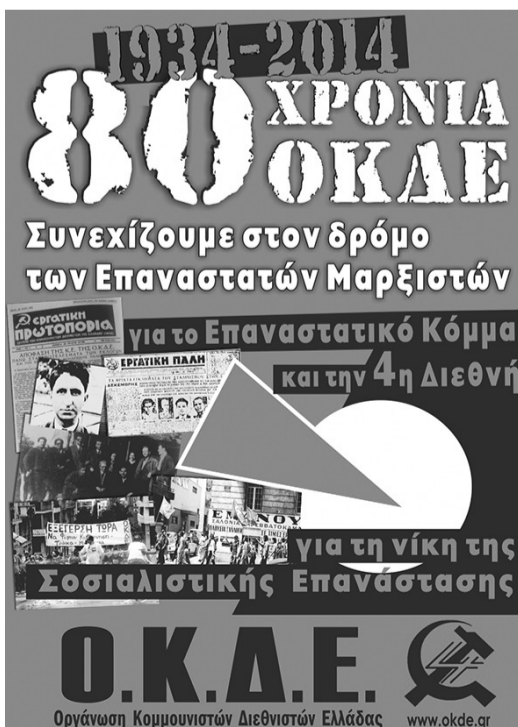
Β) Εργατικό Κίνημα

12. Η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, η φτώχεια, η αυξανόμενη ανεργία, η διάλυση των συστημάτων υγείας-παιδείας-κοινωνικών ασφαλίσεων, οι φαραωνικές ανισότητες, η κοινωνική και ηθική κρίση, η όξυνση εθνικών και ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων, οι πόλεμοι και το σύνολο των αστικών νεοφιλελεύθερων πολιτικών, προκαλούν ολοένα και αυξανόμενες αντιστάσεις των εργατικών και λαϊκών μαζών, που «μεταδίδονται» από χώρα σε χώρα και από ήπειρο σε ήπειρο. [...] Ο συνδυασμός όλων αυτών δεν δείχνει μόνο την εκρηκτική κατάσταση που έχει δημιουργήσει ο καπιταλισμός στην περίοδο της παρακμής και της κρίσης του, αλλά και τις πραγματικές δυνατότητες που έχει το εργατικό κίνημα, παρά τις αδυναμίες και τις ελλείψεις του, με πιο καθοριστική απ' όλες την έλλειψη επαναστατικού (παγκόσμιου) κόμματος.

- Ανεξάρτητα από την έκταση που δίνουν τα ΜΜΕξαπάτησης, διεθνή και ντόπια, στους αγώνες των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, αποτελεί αναμφισβήτητο γεγονός ότι σε μια σειρά χωρών έχουμε αγώνες και εξεγέρσεις: Βουλγαρία, Σλοβενία, Σουηδία, Ινδονησία, Ταϊλάνδη, Χιλή, Περού, Βραζιλία, Τουρκία, Ισπανία, Πορτογαλία, Ιταλία, Γαλλία, Ελλάδα, Νότιο Αφρική και βέβαια Αίγυπτος, Τυνησία, Βοσνία κ.λπ. [...]

13. [...] Μια τέτοια περιοχή είναι και η Νότια Ευρώπη, που πλήττεται, ίσως, από την οξύτερη κρίση στην ιστορία της, με την οικονομία της να βρίσκεται σε καθοδική πορεία -ουσιαστικά να συρρικνώνεται- εδώ και πολλά χρόνια. Το προηγούμενο επαναστατικό κύμα (1965-75) στην Ευρώπη εκφράστηκε κυρίως από τις χώρες του Νότου (Γαλλία, Πορτογαλία, Ισπανία, Ιταλία, Ελλάδα). [...]

-Τα αποτελέσματα των Ευρωεκλογών του Μαΐου 2014, δεν έδειξαν μόνο την άνοδο των ακροδεξιών, εθνικιστικών ή και φασιστικών κομμάτων... είχαμε σε ορισμένες χώρες, οι οποίες έχουν δοκιμαστεί σκληρότερα από τα Μνημόνια ή τις μνημονιακές πολιτικές (Ελλάδα, Κύπρος, Ιρλανδία, Ισπανία, Πορτογαλία), ποσοστά της αριστεράς που ξεπερνούν το 20%. [...]

εψη της Ο.Κ.Δ.Ε.

ιαφασις

Γ) Οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα

14. [...] Η συγκυβέρνηση, οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ και οι παπαγάλοι τους προσπαθούν να πείσουν τον ελληνικό λαό ότι η οικονομία πάει καλύτερα μέσα σε μια ευρωπαϊκή οικονομία η οποία επίσης πάει καλύτερα, ότι δε θα ληφθούν άλλα μέτρα, αρκεί να συνεχιστούν οι «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις». Δεν χρειάζεται να υπενθυμίσουμε ότι αυτά τα λένε από το 2010. [...]

– Μια ματιά στην πορεία της ελληνικής οικονομίας, αρκεί για να δείξει πόσο ψεύτικες και απατηλές είναι οι δηλώσεις περί «πρωτογενούς πλεονάσματος», περί «ανάπτυξης» και κυρίως ότι «η κατάσταση της οικονομίας έχει σταθεροποιηθεί» ή ότι «είμαστε καλύτερα τώρα και σύντομα θα αρχίσει η ανάκαμψη» κ.λπ. [...] Ο ελληνικός καπιταλισμός, παρά τα δεινά που έχουν υποστεί οι εργατικές και λαϊκές μάζες, είναι σε χειρότερη θέση από το 2009–10 (πριν τα μνημόνια), **βυθίζεται** στην κρίση όλο και περισσότερο και ακόμη μέρα με τη μέρα εκμηδενίζονται οι δυνατότητες ανάκαμψής του, τουλάχιστον όσο βρίσκονται σε κρίση η παγκόσμια και ΕΕ οικονομία. [...]

15. [...] Τα περί «ανάπτυξης» και «πλεονάσματος» εκτός του ότι επί της ουσίας είναι παραμύθια, δεν έχουν και καμιά **απολύτως** σημασία, [...] σίγουρα για τα επόμενα **πολλά** χρόνια δεν θα έχουμε «ανάπτυξη», αλλά μια **διαρκή υπανάπτυξη**. [...]

16. Η κρίση δεν είναι αναστρέψιμη και πάντως δεν είναι διαχειρίσιμη. Ο πολιτικός χρόνος της άθλιας συγκυβέρνησης ΝΔ–ΠΑ–ΣΟΚ, όπως έδειξαν και οι Ευρωεκλογές, έχει τελειώσει. Το κοινωνικό και πολιτικό περιεχόμενο των εκλογών της 25^{ης} Μαΐου δείχνει ότι άρχισε η αντίστροφη μέτρηση για τους Σαμαρά–Βενιζέλο και πιθανότατα η διαμόρφωση νέων ιστορικών δεδομένων, μιας **νέας φάσης** κοινωνικών και πολιτικών εξελίξεων. [...]

17. Η αστική τάξη, οι ιμπεριαλιστές και τα πολιτικά τους επιτελεία γνωρίζουν την πραγματική οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση, γι' αυτό ενισχύουν καθημερινά τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, αναγορεύουν την «ασφάλεια», την «πολιτική σταθερότητα» των βάρβαρων καθεστώτων τους, το «νόμο και τάξη» σε ύψιστα αγαθά, σε απόλυτα ιδεολογικά και πολιτικά υπόβαθρα του τερατώδους Κράτους «Εκτακτης Ανάγκης». [...]

Τα εργατικά δικαιώματα στην περίοδο των μνημονιακών κυβερνήσεων και του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης τοσακίστηκαν περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη ιστορική περίοδο: η ανεργία αυξήθηκε, μεγάλα τμήματα των εργαζόμενων εξαθλιώθηκαν, η παραγωγική βάση αποδιαρθρώθηκε, ιδιαίτερα της βιομηχανικής και αγροτικής παραγωγής. [...]

– Η κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού και η διαχείριση της κρίσης προκαλούν όλο και οξύτερη πολιτική κρίση, θρυσματισμό του αστικού πολιτικού προσωπικού, νέες διαιρέσεις και ανακατατάξεις και ακόμη δημιουργούν συνθήκες όπου εμφανίζονται αντικειμενικά «πολιτικές» κινήσεις και πρόσωπα **προδήλως γελοία**. Ο χυδαίος μπερλουσκονισμός των Μπέων, Μαρινάκηδων, Ψηνάκιδων... και γιατί όχι των «Ποταμών» κ.λπ. [...]

18. Οι οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις στην χώρα μας, όπως και αυτές που συντελούνται στην ΕΕ και στην ευρύτερη περιοχή (Βαλκάνια, Τουρκία, Κύπρος, Μεσόγειος, ΝΑ

Μεσόγειος και ιδιαίτερα Ουκρανία), δημιουργούν μια νέα κατάσταση εξαιρετικά ρευστή, ασταθή και επικίνδυνη για όλα τα ενδεχόμενα, για κοινωνικές εκρήξεις και εξεγέρσεις αλλά και για ακόμη μεγαλύτερη αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Σήμερα, οι όροι της ταξικής πάλης που έχουν γίνει πολύ σκληροί, επηρεάζονται, ίσως περισσότερο απ' ό,τι στο παρελθόν, από τις εξελίξεις στο **γειτονικό** περίγυρο και το **διεθνές** περιβάλλον μέσα στο οποίο διεξάγονται και συμπυκνώνονται γεγονότα και εξελίξεις «20 χρόνων». [...]

19. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, η κρίση της αστικής εξουσίας μεγαλώνει και η αποσύνθεση του πολιτικού συστήματος συνεχίζεται αμείωτη. Μονάχα όνειρα μπορούν να χαρακτηριστούν όσα λένε διάφοροι για επαναστάση της κεντροαριστεράς ή της κεντροδεξιάς. Οι πραγματικές τάσεις κινούνται προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς τη διάλυση, την αποσύνθεση και την αθλιότητα των αστικών δυνάμεων, του αστισμού, των εκπροσώπων του κ.λπ. [...]

20. Η εκλογική δύναμη ή και η δημοσκοπική ανοδική τάση της **Χρυσής Αυγής** φάνηκε και στις Ευρωεκλογές, παρά το γεγονός ότι δεν είχε καμιά δραστηριότητα εδώ και αρκετούς μήνες, πράγμα που δείχνει ότι αυτός ο θανάσιμος εχθρός του εργατικού κινήματος εξακολουθεί να υπάρχει και ενδεχόμενα να εδραιώνεται. [...]

Δ) Εργατικό κίνημα και Αριστερά

21. Παρά τις κατά καιρούς εξάρσεις, οι εργατικοί αγώνες βρίσκονται σε πτώση περίπου από τις εκλογές του Μαΐου–Ιουνίου 2012. Αναμφίβολα αυτό το γεγονός επηρέασε όλες τις εξελίξεις και φυσικά και το αποτέλεσμα των τοπικών εκλογών και Ευρωεκλογών του Μαΐου 2014, ποσοτικά και ποιοτικά. Όχι βέβαια ότι δεν υπήρχαν αγώνες όλη αυτή την χρονική περίοδο. Υπήρχαν πολλοί και σκληροί αγώνες... αλλά δεν υπήρχε ούτε συντονισμός, ούτε μαζικότητα, ούτε ενιαία απάντηση των εργαζόμενων στην πληθώρα αντεργατικών μέτρων της τρικομματικής αρχικά και κατόπιν της δικομματικής κυβέρνησης. Η ευθύνη γι' αυτό δεν βαρύνει μόνο τις ηγεσίες των ΓΣΕΕ–ΑΔΕΔΥ, αλλά και όλες τις υπόλοιπες μεγάλες παρατάξεις και σε κάποιες περιπτώσεις και μικρότερες, όπως της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (περίπτωση απεργίας ΟΛΜΕ). [...]

Η πτώση των αγώνων είναι προφανές ότι δεν οφείλεται στη μείωση της αγανάκτησης και της οργής των εργαζόμενων και των λαϊκών μαζών απέναντι στην συγκυβέρνηση. Το **αντίθετο** ισχύει μάλιστα, η οργή και το μίσος ενάντια στην κυβέρνηση και τις πολιτικές της μεγάλων και αυτό φάνηκε και στις εκλογές. [...]

23. α) Ο **ΣΥΡΙΖΑ** φαίνεται να έχει εδραιώσει την κυρίαρχη θέση του στο χώρο της αριστεράς, πράγμα που επιβεβαιώθηκε και στις πρόσφατες Ευρωεκλογές, όπου ήρθε και πρώτο κόμμα... Ωστόσο, η κίνηση των μαζών προς τ' αριστερά δεν ταυτίζεται κατ' ανάγκη με το πρόγραμμά του, παρά το γεγονός ότι υπερψηφίζεται στις διάφορες εκλογικές αναμετρήσεις. Η διαρκής μετατόπισή του προς τα δεξιά, το «τρογγύλεμα» των προτάσεών του, η προσκόλλησή του στην ΕΕ και το Ευρώ και ασφαλώς η πολιτική συμμαχιών με αστικές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, μάλλον του αποστερούν μια μεγαλύτερη επιτυχία και

σίγουρα την υποστήριξη/ψήφο μεγαλύτερων κομματιών εργατικών και λαϊκών μαζών. [...]

β) Η επανάκτηση στις Ευρωεκλογές ενός μικρού μέρους των ψηφοφόρων (που σκόπιμα διογκώνεται από τους αστούς και τα ΜΜΕ) που είχε χάσει το **ΚΚΕ** στις εκλογές του Ιουνίου 2012, μάλλον φαίνεται να χρησιμοποιείται από την ηγεσία του για ακόμη πιο σεκταριστική, συκοφαντική και διασπαστική πολιτική απέναντι στο εργατικό κίνημα και ειδικά προς τις άλλες πολιτικές οργανώσεις της ρεφορμιστικής και της άκρας αριστεράς, σε πλήρη σύμπλευση με την επίθεση των μνημονιακών και αντιδραστικών δυνάμεων. [...]

γ) Τα χαμηλά εκλογικά ποσοστά της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** επιβεβαίωσαν, για ακόμη μια φορά, ότι αυτό το μετωπικό σχήμα δεν μπορεί να σταθεροποιήσει τα ποσοστά του σε σχετικά μόνιμη βάση και παρουσιάζουν μεγάλες διακυμάνσεις από τη μια εκλογική αναμέτρηση στην άλλη. Ακόμη πιο σημαντικό, είναι η εικόνα που εμφανίζει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μετά τις Ευρωεκλογές. Μια εικόνα γνωστή, μια και πρόκειται για εσωτερικές αντιπαράθεσεις και συγκρούσεις, γύρω από θέματα που την ταλανίζουν εδώ και χρόνια: [...]

– Ο **μ-λ** χώρος μάλλον δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα στις νέες εξελίξεις και μόνο χάρη στην «αγωνιστικότητα» και την οργανωτικότητά του μπορεί να επιβιώσει σε κάποια περιορισμένα αριθμητικά και οργανωτικά μεγέθη.

Ε) Η παρέμβασή μας. Η τακτική μας

24. Επειδή οι εξελίξεις που ανοίγονται τόσο σε εθνικό όσο και σε ΕΕ και σε διεθνές επίπεδο (όπως αναλύθηκαν παραπάνω), αναμένονται ραγδαίες ακόμη και θυελλώδεις, η οργάνωσή μας πρέπει να τις παρακολουθεί στενά για να μπορεί να προετοιμάζεται καλύτερα πολιτικά και πρακτικά, ώστε να παρεμβαίνει με τον καλύτερο τρόπο και να διευκολύνει την οικοδόμησή της και την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος. [...]

25. [...] Οι δυνατότητες και ευκαιρίες που ανοίγονται για την επίτευξη αυτού του στόχου είναι σημαντικές. [...] Η όξυνση της οικονομικής και πολιτικής κρίσης, η κρίση της αστικής/μνημονιακής κυβέρνησης και η πιθανή κατάρρευση ή και συντριβή της στο αμέσως επόμενο διάστημα κ.λπ., είναι μάλλον βέβαιο ότι θα **επιταχύνουν** όλες τις διεργασίες, μετατοπίσεις και ανακατατάξεις που υπάρχουν στην κοινωνία, στο εργατικό κίνημα και σε όλο το φάσμα της αριστεράς. Πολύ σημαντικό ρόλο σ' αυτές τις εξελίξεις θα παίξουν και η κρίση της ΕΕ/Ευρωζώνης, οι αντιθέσεις, οι ανταγωνισμοί και οι φυγόκεντρες τάσεις στο εσωτερικό της, η επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών και τα γεγονότα σε Ουκρανία, Μ. Ανατολή κ.λπ. [...]

– Το κόστος της εξόδου από την ΕΕ/Ευρωζώνη και το ζουρλομανδύα του Ευρώ θα είναι μεγάλο στην αρχή. Όχι όμως **μεγαλύτερο** από το κόστος της εισόδου και της παραμονής της χώρας μας στην ΕΕ/Ευρωζώνη, που το γνωρίζουν όλες οι εργατικές και λαϊκές μάζες γι' αυτό και έχουν γυρίσει τις πλάτες τους σ' αυτή τη ένωση των καπιταλιστών, των τραπεζιτών, των κερδοσκόπων και των πολεμοκάπηλων. [...]

Σε κάθε περίπτωση, για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που θα προκύψουν από την έξοδο από την ΕΕ/Ευρωζώνη αλλά και για τη συγκρότηση μιας οικονομίας προς όφελος των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας πρέπει να εθνικοποιηθούν οι τράπεζες και όλοι οι τομείς κλειδιά της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο και να δημιουργηθεί μια άλλη δομή εξουσία στα χέρια των εργαζόμενων, δηλαδή μια κυβέρνηση των εργαζόμενων. Ακόμη η έξοδος από την ΕΕ/δε σημαίνει στην εθνική/εθνικιστική απομόνωση και αναδίπλωση που υποστήριζαν και μισο-υποστηρίζουν σήμερα οι σταλινικοί. [...]

26. Η ΟΚΔΕ πρέπει να συνεχίσει την αυτοδύναμη και ανεξάρτητη οικοδόμησή της μέσα στην εργατική τάξη και τη νεολαία, τα κινήματα και τους αγώνες και ταυτόχρονα να αποτυπώνει διαρκώς το ιδεολογικό, πολιτικό και πρακτικό στίγμα της. [...]

– Η αυτοδύναμη και ανεξάρτητη οικοδόμηση της οργάνωσής μας δε σημαίνει απομόνωση, περιχαράκωση κ.λπ. [...]

Επομένως: 1. Πρέπει να οικοδομήσουμε, με περισσότερη προσοχή και μεθοδικότητα, το πολιτικό περιβάλλον της οργάνωσης που είναι αρκετά μεγάλο και μεγάλωσε περισσότερο μετά καθόδο μας στις εκλογές. [...]

2. Πρέπει να οικοδομήσουμε ένα «δικό» μας «Μέτωπο» ή αρχικά, τουλάχιστον, μια «συμμαχία» με συγγενικές δυνάμεις αλλά κυρίως με ξεκάθαρα **ορισμένους** στόχους (έχοντας και την εμπειρία με ΕΕΚ, Διεθνιστή και Ροσ.). [...]

27. [...] Στις παρεμβάσεις... πρέπει να προσπαθούμε μαζί με την πάλη για τη λύση των άμεσων προβλημάτων να μιλάμε και πολιτικά και να λέμε στους εργαζόμενους την αλήθεια: Χωρίς μια επαναστατική πολιτική, όπως αυτή του δικού μας προγράμματος, είναι αδύνατο να νικήσουμε, ή στην καλύτερη περίπτωση τα όποια κέρδη ή ακόμη και νίκες είναι αναστρέψιμες. Ακόμη, πρέπει να λέμε **όλη** την αλήθεια, ότι δηλαδή η δύναμη της αστικής τάξης δεν βρίσκεται μόνο στην κυριαρχία της ιδεολογίας της και στην κυριαρχία των κομμάτων της, αλλά και στις ένοπλες συμμορίες της (ΜΑΤ, Στρατός κ.λπ). [...]

28. Το πρόγραμμα σωτηρίας που προωθεί η ΟΚΔΕ στους εργαζόμενους και τη νεολαία, είναι ένα σύνολο ενοποιητικών αιτημάτων και ενιαιομετωπικών μορφών πάλης για την αντιμετώπιση των νεοφιλελεύθερων/μνημονιακών πολιτικών και μια γέφυρα για την επαναστατική κυβέρνηση των εργαζομένων. Προωθούμε, χωρίς δισταγμό αλλά και με ευελιξία, το πρόγραμμά μας για την ικανοποίηση των άμεσων και ιστορικών αναγκών της εργατικής τάξης, την στρατηγική και τακτική μας για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την εγκαθίδρυση του Σοσιαλισμού. Οικοδομούμε την ΟΚΔΕ και την 4^η Διεθνή, που είναι τα απαραίτητα εργαλεία για την οικοδόμηση ενός ισχυρού εργατικού κινήματος και την προώθηση της Σοσιαλιστικής Επανάστασης. [...]

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Εκλογική επικράτηση των δεξιών

Οι βουλευτικές εκλογές της 26^{ης} Οκτωβρίου στην Ουκρανία επιβεβαίωσαν την κυριαρχία των ακροδεξιών και φασιστικών δυνάμεων. Πρώτο κόμμα σε ψήφους με 22,2% αναδείχθηκε το «Λαϊκό Μέτωπο» του νυν πρωθυπουργού, γνωστού φασίστα και ανθρώπου των Αμερικανών Αρσένι Πατσένιουκ και κατέλαβε 82 έδρες. Ωστόσο, λόγω του καλπονοθευτικού εκλογικού συστήματος – οι 225 από τις 450 έδρες του κοινοβουλίου αντιστοιχούν σε μονοεδρικές περιφέρειες, όπου η έδρα πηγαίνει στον πρώτο σε ψήφους υποψήφιο – το Μπλοκ του προέδρου της Ουκρανίας Πέτρο Ποροσένκο κατέλαβε 132 έδρες, παρότι σε ψήφους ήρθε δεύτερο με 21,8%. Στη νέα κυβέρνηση θα συμμετάσχουν πιθανότατα και άλλα δύο ακροδεξιά κόμματα, η «Αυτοβοήθεια» με 11% και το Ριζοσπαστικό Κόμμα με 7,5%. Τέταρτο με 9,5% ήρθε το Αντιπολιτευτικό Μπλοκ, που συσπειρώνει τα απομεινάρια του Κόμματος των Περιφερειών του ανατραπέντος πρώην προέδρου Γιανουκόβιτς και άλλα μικρά κόμματα που αντιτίθενται στον πόλεμο ενάντια στις εξεγερμένες ανατολικές περιοχές. Οριακά μπαίνει στο κοινοβούλιο (5,7%) το κόμμα «Πατρίδα» της πρώην πρωθυπουργού Γιούλια Τιμοσένκο. Δεν πιάουν το όριο του 5% και μένουν εκτός βουλής το ακροδεξιό Σβόμποντα με 4,7%, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ουκρανίας με 4% και ο νεοναζιστικός Δεξιός Τομέας με 1,9%.

Χαρακτηριστικές της λύσσας της κυβέρνησης ήταν οι δηλώσεις Ποροσένκο ότι οι εκλογές ήταν «η θανατική καταδίκη» για το ΚΚ Ουκρανίας. Θέμα ημερών είναι η και τυπικά κήρυξη του ως παράνομο, ενώ ου-

σιαστικά δεν του επιτράπηκε να κάνει προεκλογική εκστρατεία, όπως και στο Αντιπολιτευτικό Μπλοκ. Το Μπλοκ του Ποροσένκο, το Λαϊκό Μέτωπο, η «Αυτοβοήθεια» και το Ριζοσπαστικό Κόμμα βρίσκονται σε συνομιλίες για το σχηματισμό της νέας κυβέρνησης, όπου τη θέση του πρωθυπουργού θα διατηρήσει κατά πάσα βεβαιότητα ο Πατσένιουκ, όπως δήλωσε και ο εκπρόσωπος του κόμματος του Ποροσένκο. Όπως ήταν φυσικό, το εκλογικό αποτέλεσμα χαιρέτιστηκε από τις κυβερνήσεις και τα ΜΜΕ των χωρών της Δύσης ως νίκη της «δημοκρατίας», του «ουκρανικού λαού» και των «φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων».

Στο νέο κοινοβούλιο εξελέγη πλήθος από «μπομπούκια» του ανερχόμενου φασισμού, κάτω από διάφορες σημαίες – όπως ο Παρούμπι, ιδρυτής του νεοναζιστικού Σοσιαλ-Εθνικού Κόμματος, με το κόμμα του Πατσένιουκ – και διοικητές φασιστικών «εθελοντικών» ταγμάτων, που χρηματοδοτούνται από τους ουκρανούς ολιγάρχες και σφάζουν τον πληθυσμό στις εξεγερμένες ανατολικές περιοχές (κυριότερες περιπτώσεις ο Σεμεντσένκο, του τάγματος Donbass, με το κόμμα «Αυτοβοήθεια», ο Μέλνιτσουκ, του τάγματος Aidar, με το Ριζοσπαστικό Κόμμα και ο Μπέρεζα, του τάγματος Dniper-1, με το κόμμα του Πατσένιουκ). Επίσης, εξελέγη και ο αρχηγός του Δεξιού Τομέα Ντμίτρο Γιάρος, εκμεταλλευόμενος το σύστημα των μονοεδρικών περιφερειών. Τα χαμηλά ποσοστά που συγκέντρωσαν οι «επίσημοι» φασίστες του Σβόμποντα και του Δεξιού Τομέα δεν σημαίνουν και πολλά πράγματα, καθώς όλοι σχεδόν οι υπόλοιποι έχουν υιοθετήσει την ατζέντα τους, που περιλαμβάνει τη συνέχιση και κλιμάκωση του

πολέμου ενάντια στους εργάτες των ανατολικών περιοχών, την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ και την πλήρη ευθυγράμμιση με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και βέβαια την ψήφιση εξαιρετικά βάρβαρων μέτρων υπό την εποπτεία του ΔΝΤ.

Το άλλο όμως βασικό στοιχείο που αναδείχθηκε από τις εκλογές είναι η βαθιά απέχθεια της μεγάλης πλειονότητας του πληθυσμού στη νότια και ανατολική Ουκρανία για το καθεστώς του Κιέβου, η οποία εκφράστηκε κυρίως με την αποχή. Συνολικά σε πανεθνικό επίπεδο η συμμετοχή έφτασε μόλις το 52%, ενώ σε 10 νότιες και ανατολικές επαρχίες ήταν κάτω από 50%. Στην Οδησό και στις περιοχές του Ντόνετσκ και του Λουγκάνσκ που ελέγχονται από τον ουκρανικό στρατό η συμμετοχή ήταν κάτω από 40%. Αλλά και εκείνοι που πήγαν να ψηφίσουν, στις μεγάλες και πυκνοκατοικημένες επαρχίες της Οδησού, του Χάρκοβο, του Ντόνετσκ, του Λουγκάνσκ, του Ντιεπροπετρόβσκ και του Ζαπορίζιε ανέδειξαν πρώτη δύναμη το Αντιπολιτευτικό Μπλοκ, ενώ έδωσαν αξιόλογα ποσοστά και στο Κομμουνιστικό Κόμμα. Όλα αυτά, και μάλιστα μέσα σε προεκλογικές συνθήκες τρομοκρατίας και στρατοκρατίας, δίνουν σαφές δείγμα για την αποφασιστικότητα και τις πολιτικές πεποιθήσεις του πληθυσμού αυτών των περιοχών και βέβαια σημαίνουν ότι το καθεστώς του Κιέβου είναι αδύνατο να επιβληθεί εκεί χωρίς φασιστική καταστολή.

Στις 2 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκαν εκλογές και στις εξεγερμένες ανατολικές περιοχές, με νικητή τον Ζαχαρτσένκο, ο οποίος ουσιαστικά κατέβηκε μόνος του και έλαβε 85%. Ο Ζαχαρτσένκο, όπως και η με-

γάλη πλειονότητα της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας των ανταρτών, ελέγχεται από το ρωσικό καθεστώς. Ο Πούτιν, αφού το περασμένο καλοκαίρι απέτρεψε τη συντριβή των ανταρτών, με αποστολή όπλων και πολεμοφοδίων και βομβαρδισμούς με πυροβολικό από το ρωσικό έδαφος, εκμεταλλεύτηκε τον έλεγχο αυτό για να σταματήσει τη νικηφόρα αντεπίθεσή τους, επιβάλλοντας εκχειρία και ελπίζοντας να σύρει τον Ποροσένκο και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Όμως η φασιστική κυβέρνηση απαντά με νέες επιθέσεις και βομβαρδισμούς, ακόμα και σχολείων. Οι εξεγερμένοι εργάτες του Ντονμπάς δεν πρέπει να έχουν την παραμικρή εμπιστοσύνη στον Πούτιν και η νίκη τους περνά μέσα από την ενίσχυση της αυτοοργάνωσης και της πολιτικής τους ριζοσπαστικοποίησης, πάνω σε ένα πρόγραμμα αντικαπιταλιστικών μέτρων. Ένα τέτοιο παράδειγμα μπορεί να πυροδοτήσει εξεγέρσεις όχι μόνο στις υπόλοιπες ρωσόφωνες περιοχές, αλλά και στο σύνολο της Ουκρανίας, καθώς οι φτωχές λαϊκές μάζες υποφέρουν από τα μέτρα της κυβέρνησης και του ΔΝΤ. Για να κερδηθεί αυτό το μεγάλο στοιχείο, σε μια σύγκρουση αποφασιστικής σημασίας για το μέλλον της ανθρωπότητας, είναι απαραίτητη η μαζική συμπαράσταση και αλληλεγγύη των εργαζομένων της Ευρώπης και όλου του κόσμου.

■ Γιάννης Χαλάς

Πολιτική και οικονομική κρίση στη Βουλγαρία

Σε δίνη πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής κρίσης βρίσκεται η Βουλγαρία εδώ και 2 χρόνια και οι πρόσφατες πρόωρες εθνικές εκλογές δεν έδωσαν διέξοδο, όπως ήλπιζε η οικονομική και πολιτική ελίτ της χώρας. Κανένα κόμμα δεν εξασφαλίζει αυτοδυναμία, ενώ ο σχηματισμός σταθερής κυβέρνησης συνασπισμού φαίνεται αν όχι αδύνατος τουλάχιστον πολύ δύσκολος.

Στις εκλογές που διεξήχθησαν στις 5 Οκτώβρη, πρώτο κόμμα αναδείχθηκε το κεντροδεξιό GERB (Κόμμα των Πολιτών για την Ευρωπαϊκή Ανάπτυξη της Βουλγαρίας), του Μπόικο Μπορίσοφ, με ποσοστό 32,7%. Οι έδρες που καταλαμβάνει, μόλις 84, είναι πολύ κάτω από τον απαιτούμενο αριθμό. Το βουλγαρικό κοινοβούλιο έχει 240 έδρες, συνεπώς μια αυτοδύναμη κυβέρνηση θα πρέπει να συγκεντρώνει τουλάχιστον 121 έδρες. Ο Μπορίσοφ με το κόμμα του ηγούνταν κυβερνητικού συνασπισμού, που κατέρρευσε τον Φεβρουάριο του 2013, όταν ξέσπασαν σαρωτικές διαδηλώσεις με αφορμή τις ιδιαίτερα υψηλές ανατιμήσεις στην ενέργεια. Οι διαδηλωτές κατηγορούσαν την κυβέρνηση για διαφθορά και αντεργατικές και αντιλαϊκές πολιτικές. Ο Μπορίσοφ, πρώην σωματοφύλακας με στενές σχέσεις με τη μαφία, είναι υπέρμαχος της προσφυγής στο ΔΝΤ και της εφαρμογής των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Δεύτερο κόμμα αναδείχθηκε το Σοσιαλιστικό Κόμμα (πρώην Κομμουνιστικό), που όμως είδε τα ποσοστά του να καταποντίζονται από το 26% στο 15,4%, καταλαμβάνοντας 39 έδρες. Τρίτο ήρθε το κόμμα της τούρκικης μειονότητας, το Κόμμα των Δικαιωμάτων και Ελευθεριών (DPS), με ποσοστό 14,8% και 38 έδρες. Τα κόμματα Σοσιαλιστικό και DPS σχημάτισαν κυβέρνηση συνασπισμού μετά τις εκλογές που ακολούθησαν την κατάρρευση της κυβέρνησης του Μπορίσοφ. Δεν μπόρεσαν να αμβλύνουν την κρίση και κάτω από την πίεση των συνεχών διαδηλώσεων και των χαμηλών ποσοστών στις ευρωεκλογές, η κυβέρνησή τους κατέρρευσε τον Ιούλιο.

Το «Μεταρρυθμιστικό Μπλοκ» πήρε 8,9% και κατέλαβε 23 έδρες. Το «Πατριωτικό Μέτωπο» πήρε 7,3% και 19 έδρες. Το κόμμα «Βουλγαρία χωρίς Λογοκρισία» πήρε 5,7% και 15 έδρες. Το ακροδεξιό «Ατάκα» μετά βίας μπήκε στη Βουλή, καθώς από 7,3% έπεσε στο 4,6% και πήρε 11 έδρες, πληρώνοντας τη διασπαστική του στάση στην κυβέρνηση ΣΚ-DSP. Το φράγμα του 4% πέρασε και το κόμμα ABV, που με 4,1% πήρε 11 έδρες επίσης.

Την επόμενη των εκλογών ο Μπορίσοφ ξεκίνησε συνομιλίες για τη δημιουργία κυβέρνησης συνασπισμού, κάτι που η οικονομική και πολιτική ελίτ επιδιώκει ώστε να αποφευχθεί πάση θυσία η διεξαγωγή νέων εκλογών, που θα οξύνουν

ακόμα περισσότερο την κρίση. Το ΣΚ και το DPS έχουν απορριφθεί εξ αρχής από τον Μπορίσοφ ως συνομιλητές, όπως και ο παλιός σύμμαχός του, το Μεταρρυθμιστικό Μπλοκ, λόγω των πολύ χαμηλών ποσοστών του και κυρίως του όρου που έβαλε να μην είναι πρωθυπουργός ο Μπορίσοφ. Τα περιθώρια λοιπόν για σχηματισμό κυβέρνησης συνασπισμού περιορίζονται.

Ο Μπορίσοφ μάλλον προσπαθεί να εκμεταλλευτεί το γεγονός ότι κανείς δεν θέλει νέες εκλογές, ώστε να κερδίσει τη σιωπηρή υποστήριξη άλλων κομμάτων και να σχηματίσει κυβέρνηση μειοψηφίας. Μια τέτοια κυβέρνηση θα είναι πολύ αδύναμη και εύθραυστη και ούτως ή άλλως βραχύβια, καθώς το 2016 θα διεξαχθούν προεδρικές εκλογές.

Κανένα αστικό κόμμα ή συνασπισμός δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τα καυτά πολιτικά και οικονομικά ζητήματα και τα προβλήματα των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων. Η Βουλγαρία είναι η πιο φτωχή χώρα της ΕΕ και η οικονομία της βρίσκεται στα όρια της χρεοκοπίας, με συνεχή σκάνδαλα στον χρηματοοικονομικό/τραπεζικό τομέα. Η ανάπτυξη είναι σχεδόν καθηλωμένη και οι επενδύσεις μόνο για το 2014 έχουν πέσει κατά 20%. Η παγκόσμια ύφεση πλήττει την οικονομία, ενώ η διαφθορά, η διασπίθιση και κατασπατάληση του δημόσιου πλούτου γιγαντώνονται συνεχώς. Η διαπλοκή του

αστικού πολιτικού συστήματος με την οικονομική ελίτ είναι κάτι περισσότερο από προφανές.

Η κρίση έχει οξυνθεί με το ξέσπασμα της ουκρανικής κρίσης. Η Βουλγαρία διατηρεί στενούς οικονομικούς δεσμούς με τη Ρωσία, από την οποία προέρχεται η πλειοψηφία των τουριστών, των ξένων επενδύσεων καθώς και το 90% του φυσικού αερίου. Ο ρωσικός αγωγός φυσικού αερίου South Stream έχει σχεδιαστεί να περάσει από τη Βουλγαρία, αλλά ΕΕ και ΗΠΑ επέβαλαν προσωρινό πάγωμα της κατασκευής του, ενώ ταυτόχρονα εκβιάζουν τη διακοπή των σχέσεων Βουλγαρίας-Ρωσίας, μπλοκάροντας την παροχή οικονομικής βοήθειας δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ που είχαν υποσχεθεί στη Βουλγαρία και στραγγαλίζοντας περισσότερο τη χώρα.

Αυτές είναι και οι αιτίες που οδήγησαν μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων να βγουν στους δρόμους, διαμαρτυρόμενοι εδώ και δύο χρόνια ενάντια όχι μόνο στις κυβερνήσεις αλλά και στο σύνολο του αστικού πολιτικού κόσμου και της οικονομικής ελίτ, τους οποίους θεωρούν υπεύθυνους για την εξαθλίωσή τους.

Μετά από 24 χρόνια «υπαρκτού καπιταλισμού», οι ψευδαισθήσεις των μαζών για καλύτερη ζωή των συνθηκών διαβίωσής τους και περισσότερες ελευθερίες έχουν καταρρεύσει πλήρως. Ακολουθώντας ανάλογη πορεία με άλλες χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ, οι μάζες έχουν βγει και πάλι στο προσκήνιο.

Τουρκία: Η εξόντωση των Κούρδων σε πρώτη προτεραιότητα

Πολλοπλά είναι τα μέτωπα που έχει ανοίξει το καθεστώς Ερντογάν, τόσο στην εσωτερική πολιτική σκηνή όσο και στην ευρύτερη περιοχή, με πρωταγωνιστικό ρόλο να έχει η έκβαση του Κουρδικού.

Η Τουρκία προωθεί τους δικούς της σχεδιασμούς στη Συρία

Η γνωστή, πολύχρονη και διακηρυγμένη έχθρα της τουρκικής αστικής τάξης προς την κουρδική μειονότητα της χώρας - αλλά και την κουρδική εθνότητα γενικότερα, εφόσον δεν απειμπολεί το στόχο του ενιαίου Κουρδιστάν (τμήματα της Τουρκίας, της Συρίας, του Ιράκ και του Ιράν) - παίρνει νέες διαστάσεις στα πλαίσια του διεθνούς πολέμου κατά του Ισλαμικού Κράτους (Ι.Κ.). Για το καθεστώς Ερντογάν, δύο είναι οι προτεραιότητες: η με κάθε τρόπο αποτροπή της ενίσχυσης των Κούρδων, ή ακόμα καλύτερα ο δραστηστικός περιορισμός και η εξόντωσή τους, αλλά και η ανατροπή του καθεστώτος Άσαντ, στην οποία επένδυσε από την πρώτη στιγμή ο Ερντογάν, προκειμένου να προωθήσει τα συμφέροντα της τουρκικής αστικής τάξης στην περιοχή. Υπό αυτό το πρίσμα στηρίχθηκαν, ενισχύθηκαν, εξοπλίστηκαν αφειδώς και οργανώθηκαν οι τζιχαντιστές (αρχικά στα πλαίσια του Ελεύθερου Συριακού Στρατού), με τη σύμπραξη των Αμερικανών και των συνεργατών τους (Κατάρ, Σαουδική Αραβία), που θεωρούσαν ότι έτσι εξυπηρετούν τους δικούς τους σχεδιασμούς και συμφέροντα. Οι ανεξέλεγκτες διαστάσεις

που πήρε η δράση του Ι.Κ. αποτελεί για το τουρκικό καθεστώς μικρότερη απειλή από την ενίσχυση των κουρδικών, ουσιαστικά αυτόνομων, κρατιδίων στο Ιράκ και πολύ περισσότερο στη Συρία, όπου κυρίαρχη πολιτική δύναμη είναι το ΡΥΔ (Κόμμα της Δημοκρατικής Ένωσης), παρακλάδι του ΡΚΚ. Υποχρεώθηκε να μπει στη συμμαχία των προθύμων που έστησαν οι ιμπεριαλιστές προκειμένου να κρατήσει τις ισορροπίες, όμως ποτέ δεν σταμάτησε να διευκολύνει τους τζιχαντιστές, που μπαινοβγαίνουν ανενόχλητοι στην τουρκική μεθόριο, να τους οργανώνει και να τους ενισχύει. Αντίθετα, τα σύνορα παραμένουν ερμητικά κλειστά για τους Κούρδους μαχητές που υπερασπίζονται το Κομπάνι, όχι μόνο για όπλα, πυρομαχικά και έμπυχη στρατιωτική βοήθεια, αλλά ακόμα και για τρόφιμα και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Για τον ίδιο λόγο, ενώ έχει περάσει από το τουρκικό κοινοβούλιο η άδεια χρήσης των τουρκικών εδαφών για επιθέσεις εναντίον του Ι.Κ. και επέμβασης των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων στη Συρία και το Ιράκ, ο Ερντογάν αρνείται να στείλει χερσαίες στρατιωτικές δυνάμεις, αλλά και να επιτρέψει τη χρήση των βάσεων των ΗΠΑ. Η απόφαση να επιτρέψει τη διέλευση Κούρδων Πεσμεργκά από το βόρειο Ιράκ προς το Κομπάνι δεν αποτελεί παρά τακτικό ελιγμό, καθώς ουσιαστικά εκβιάστηκε από τη ρίψη στρατιωτικών εφοδίων στους Κούρδους από τους Αμερικανούς, και αφορά μόνο τους Κούρδους του Ιράκ, που έχουν άριστες πολιτικές και οικονομικές σχέσεις με τους ιμπεριαλιστές

και την Τουρκία. Όλο και περισσότερο φαίνεται να μεθοδεύει την εξάντληση-εξόντωση των Κούρδων από το Ι.Κ. και τις ελλείψεις κάθε είδους προμηθειών, περιμένοντας να ωριμάσουν οι συνθήκες για να γίνει δεκτό το σχέδιο που βάζει στο τραπέζι σε κάθε ευκαιρία, αλλά χωρίς επιτυχία μέχρι στιγμής: τη δημιουργία ζώνης απαγόρευσης πτήσεων και τη διεξαγωγή χερσαίων επιχειρήσεων στα τουρκο-συριακά σύνορα, με πρόσχημα την προστασία των χιλιάδων προσφύγων που συσσωρεύονται στην περιοχή. Ο Ερντογάν υπολογίζει έτσι να αποκλείσει τη δημιουργία ενιαίου κουρδικού κράτους, να επιτρέψει την προστασία και οργάνωση του Ελεύθερου Συριακού Στρατού από τους ιμπεριαλιστές και την Τουρκία ενάντια στον Άσαντ και να εξυπηρετήσει την απρόσκοπτη ροή πετρελαίου και φυσικού αερίου από τον Κόλπο στην Τουρκία, δίνοντάς της κεντρικό ρόλο στην ενεργειακή γεωπολιτική. Η ένταση με αφορμή τις έρευνες στην κυπριακή ΑΟΖ σχετίζεται άμεσα με αυτές τις βλέψεις της Τουρκίας, καθώς εντάσσεται στις προσπάθειές της να συμπεριλάβει το θέμα των υποθαλάσσιων κοιτασμάτων στις διαπραγματεύσεις για το Κυπριακό και να πετύχει μια λύση-πακέτο που θα της επιτρέψει να συμμετέχει στον έλεγχό τους. Και ποια περίοδος θα ήταν καλύτερη από αυτήν όπου ο ρόλος της στις εξελίξεις είναι κομβικός;

Αποσταθεροποίηση και ένταση στο εσωτερικό

Στο βωμό αυτού του σχεδίου, ο Ερντογάν δε δίστασε να διακινδυνεύσει την

κατάρρευση των ειρηνευτικών συνομιλιών με τους Κούρδους της Τουρκίας και το ΡΚΚ, αφού οι αποκάλυπτοι χειρισμοί του έχουν ξεσηκώσει ένα τεράστιο κύμα κινητοποιήσεων σε όλη την Τουρκία και πολύ περισσότερο στις νοτιοανατολικές κουρδικές επαρχίες της, τις οποίες αντιμετώπισε με το στρατό και την αστυνομία, συλλαμβάνοντας και δολοφονώντας διαδηλωτές. Η νέα αναταραχή έρχεται να προστεθεί στις ταραχές για το πάρκο Γκεζί, τις κινητοποιήσεις των αλεβιτών, την αποκάλυψη σκανδάλων διαφθοράς, τις επικρίσεις για το προκλητικό Λευκό Ανάκτορο των 500 δις δολαρίων. Είναι ένα ερώτημα το κατά πόσο ο έλεγχος της αστυνομίας και του δικαστικού σώματος, η συγκάλυψη των σκανδάλων με φωτογραφικούς νόμους και η άγρια καταστολή θα καταφέρουν να επιβάλουν τη σιδερένια κοινωνική ηρεμία που επιδιώκει το καθεστώς. Ένα επιπλέον ζήτημα είναι πώς θα ελεγχθεί η εξάπλωση και η δράση των φανατικών ισλαμιστών και τζιχαντιστών και στο εσωτερικό της χώρας - χαρακτηριστική ήταν η συμμετοχή των παραστρατιωτικών οργανώσεών τους στις αστυνομικές επιχειρήσεις εναντίον των Κούρδων διαδηλωτών.

Διαδηλώσεις στο Χονγκ Κονγκ

Στις 27/9 ξέσπασαν οι μεγαλύτερες κινητοποιήσεις στο Χονγκ Κονγκ από το 1997, όταν είχε περάσει στον έλεγχο της Κίνας. Αφορμή η απόφαση, μέσα στο καλοκαίρι, της κινεζικής ηγεσίας για τον τρόπο ανάδειξης του ηγέτη της περιφέρειας μετά το 2017: οι υποψήφιοι θα πρέπει να έχουν πάρει πρώτα την έγκριση του Πεκίνου, αποκλείοντας τις ελεύθερες υποψηφιότητες πολιτών.

Λίγα λόγια για το Χονγκ Κονγκ

Το Χονγκ Κονγκ είναι παραθαλάσσια περιοχή και σημαντικό λιμάνι της Κίνας. Βρίσκεται στο νότιο ανατολικό τμήμα, όπου η ομώνυμη πόλη, μαζί με το Καουλούν (συνδέονται με υποθαλάσσια σήραγγα διπλής κατεύθυνσης), έχει πληθυσμό περίπου 7 εκ. Ήταν βρετανική αποικία από το 1842, ανήκε στην Βρετανική Κοινοπολιτεία ως το 1997, οπότε η κυριαρχία μεταβιβάστηκε στην Κίνα. Απ' το λιμάνι του Χονγκ Κονγκ γινόταν και γίνεται το μεγαλύτερο μέρος των κινεζικών εξαγωγών. Σήμερα κυβερνάται ως ειδική διοικητική περιοχή, κατά τον βασιτικό νόμο του Χονγκ Κονγκ. Υπό τον όρο της σινοβρετανικής Κοινής Διακήρυξης, η Κίνα έχει υποσχεθεί ότι το Χονγκ Κονγκ θα έχει σχετικά υψηλό βαθμό αυτονομίας τουλάχιστον ως το 2047, κάτι που φαίνεται με τις τωρινές εξελίξεις να περιορίζεται. Έτσι, υπό την πολιτική «μια χώρα, δύο συστήματα», η αυτονομία αφορά το νομικό σύστημα, το νόμισμα, την τελωνειακή πολιτική, τις πολιτιστικές αντιπροσωπεί-

ες, τους νόμους μετανάστευσης, ενώ η Κίνα αντιπροσωπεύει το Χονγκ Κονγκ διπλωματικά και στρατιωτικά.

Το ξέσπασμα των διαδηλώσεων

Οι κινητοποιήσεις πήραν ριζοσπαστικές μορφές, καθώς συγκρούστηκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις, που χρησιμοποίησαν χημικά και γκλομπ για να τις διαλύσουν. Αρκετές τράπεζες και σχολεία έκλεισαν, ενώ η κατάσταση αυτή επεκτάθηκε και στα μέσα συγκοινωνίας. Οι διαδηλωτές είναι κυρίως μαθητές, φοιτητές και υποστηρικτές του κινήματος με την ονομασία Occupy Central. Απαιτούν την απόσυρση της απόφασης του Πεκίνου και «επανεναρξη της διαδικασίας πολιτικών μεταρρυθμίσεων». Το χαρακτηριστικό των διαδηλωτών είναι οι ομπρέλες που κρατούν, οι χειρουργικές μάσκες, τα γυαλιά του σκι και η μεμβράνη για τρόφιμα, με την οποία τυλίγουν το πρόσωπο ώστε να προστατευθούν απ' τα χημικά της αστυνομίας.

Στο αποκορύφωμα της κινητοποίησης των φοιτητών, εκατοντάδες διαδηλωτές έσπασαν τον κλοιό της αστυνομίας και πέρασαν στην εσωτερική περίμετρο της έδρας της κυβέρνησης. Σύμφωνα με τους ηγέτες των φοιτητών, στην κινητοποίηση αυτή πήραν μέρος περίπου 80.000 κόσμοι. Συνολικά 74 διαδηλωτές, μεταξύ αυτών και τρία ηγετικά στελέχη του κινήματος των φοιτητών αλλά και τρεις βουλευτές, συνελήφθησαν. Επίσης, τουλάχιστον 29 πολίτες και αστυνομικοί τραυματίστηκαν στις συγκρούσεις που σημειώθηκαν.

Οι διαδηλωτές προσπάθησαν να αποκλείσουν την οικονομική συνοικία Central του Χονγκ Κονγκ την 1^η Οκτωβρίου (εθνική επέτειος της Κίνας). Μετά από βίαιες συγκρούσεις διαδηλωτών-αστυνομίας, ο επικεφαλής της τοπικής κυβέρνησης Λιούνγκ Τσουν-Γίνγκ, υποσχέθηκε νέο γύρο διαβουλεύσεων για τη μεταρρύθμιση του εκλογικού συστήματος. Η κατάσταση εκτονώθηκε, μέχρι τις 18/10, όπου οι διαδηλωτές έκλεισαν δρόμους που η αστυνομία είχε ανοίξει λίγες ώρες νωρίτερα. Η προσπάθεια των αρχών να εκκενώσουν τα σημεία των διαδηλώσεων, προκάλεσε νέο κύμα διαμαρτυριών. Στις συγκρούσεις έγιναν 26 συλλήψεις, ενώ τραυματίστηκαν 15 αστυνομικοί. Τις προηγούμενες εβδομάδες, διαδηλωτές είχαν κατασκηνώσει στην περιοχή Μονγκ Κοκ, όπου βρίσκεται η έδρα της κυβέρνησης της πρώην βρετανικής αποικίας. Σποραδικές συγκρούσεις ξέσπασαν και στην εμπορική συνοικία Μονγκκόκ, στην ηπειρωτική Κίνα, απέναντι από το νησί του Χονγκ Κονγκ. Για να ελέγξει την κατάσταση, το Πεκίνο χρησιμοποίησε και άλλα μέσα καταστολής. Οι διαδηλωτές καταγγέλλουν πως τους επιτέθηκαν

μπράβοι των κινεζικών «τριάδων». Οι μαφιόζικες αυτές ομάδες δραστηριοποιούνται παραδοσιακά στο λαθρεμπόριο ναρκωτικών, την πορνεία, τον τζόγο και τους εκβιασμούς, αλλά στο Χονγκ Κονγκ επενδύουν ολόενα και περισσότερο στα ακίνητα και τον χρηματοπιστωτικό τομέα.

«Δεν βρίσκουμε ούτε σε όλες τις δυτικές δημοκρατίες 'ανοικτές' υποψηφιότητες», είπε ο Λιούνγκ Τσουν-Γίνγκ, την παραίτηση του οποίου ζητούν οι διαδηλωτές επειδή είναι μαριονέτα του Πεκίνου. Το βρετανικό υπουργείο Εξωτερικών και ο ΟΗΕ ανακοίνωσαν ότι «ανησυχούν» και ζήτησαν «να προστατευθεί το δικαίωμα στη διαμαρτυρία». Είναι προφανές ότι οι παραδοσιακές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ενδιαφέρονται να επανακτήσουν τα προνόμιά τους, στην αυξανόμενη αντιπαράθεσή τους με την Κίνα - και όχι να προστατεύσουν τα δημοκρατικά δικαιώματα, οποιουδήποτε πληθυσμού, που άλλωστε οι ίδιες πρώτες ποδοπατούν βάρβαρα παντού στον κόσμο.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

ΚΑΤΑΛΟΝΙΑ

Αναστολή του δημοψηφίσματος για την ανεξαρτησία

Τρίζουν τα θεμέλια του Ισπανικού Κράτους, που αντιμετωπίζει την πιο σοβαρή κρίση απ' τον ισπανικό εμφύλιο. Οι αποσχιστικές τάσεις ανθίζουν ιδιαίτερα μετά την είσοδο της χώρας σε καθεστώς μνημονίων. Εκατομμύρια Καταλανοί κατεβαίνουν στους δρόμους της Βαρκελώνης τα τελευταία τρία χρόνια στην εθνική γιορτή τους (11 Σεπτέμβρη), διεκδικώντας το δικαίωμα ν' αποφασίσουν αν θα ανακηρυχτούν ανεξάρτητο κράτος.

Η Καταλονία (πρωτεύουσα η Βαρκελώνη) έχει 7,5 εκ. κατοίκους (περίπου το 16% του πληθυσμού της Ισπανίας) και παράγει περίπου το 20% του ισπανικού ΑΕΠ. Αποτελεί μια σχετικά εκβιομηχανισμένη και πλούσια περιφέρεια, με δική της γλώσσα και παραδόσεις, με προϊστορία αντιπαράθεσης με την Μαδρίτη και τους Καστιλιάνους, που κρατάει απ' τον Μεσαίωνα αλλά αναβαπτίστηκε με τον ισπανικό εμφύλιο. Η Βαρκελώνη ήταν το κέντρο του αγώνα ενάντια στον Φράνκο και μετά την ήττα οι Καταλανοί γνώρισαν μεγάλη καταπίεση (ακόμα και η γλώσσα τους απαγορεύτηκε).

Τα μνημόνια και η καλπάζουσα οικονομική και κοινωνική κρίση έχουν οδηγήσει τα τελευταία χρόνια σε μεγάλες κινητοποιήσεις, σε κατάρρευση του παλιού αστικού πολιτικού σκηνικού. Έτσι ξαναφύττωσε στην Καταλονία ο πόθος της ανεξαρτησίας. Σημείο καμπίς ήταν η 11^η Σεπτέμβρη 2012, όταν 2 εκατομμύρια διαδήλωσαν στη Βαρκελώνη για την ανεξαρτησία. Ο πρόεδρος της Καταλονίας, Μας (συντηρητικός), λίγες μέρες μετά δηλώνει ότι ήρθε η ώρα «ο καταλανικός λαός να εξασκήσει το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση», διαλύει την βουλή, προκηρύσσει πρόωρες εκλογές (έγιναν το Νοέμβρη του 2012). Το κόμμα του βγαίνει πρώτο, αν και αποδυναμωμένο. Όμως, τα κόμματα που υποστηρίζουν την ανεξαρτησία κατακτούν τη μεγάλη πλειοψηφία των βουλευτών. Τελικά, ο Μας και το κόμμα του θα συνεχίσουν να κυβερνούν υποστηριζόμενοι απ' το ERC («αριστερό» κόμμα υπέρ της ανεξαρτησίας, που ενισχύθηκε εκλογικά) και η νέα τοπική κυβέρνηση ανακοίνωσε δημοψήφισμα για τις 9 Νοεμβρίου του 2014.

Τον Απρίλιο του 2014, το ισπανικό κοινοβούλιο απέρριψε με μεγάλη πλειοψηφία τη διεξαγωγή αυτού του δημοψηφίσματος. Ωστόσο, στις 19 Σεπτεμβρίου, το καταλανικό κοινοβούλιο με μεγάλη πλειοψηφία (78%) ψηφίζει νόμο που επιτρέπει τη διεξαγωγή του. Η Μαδρίτη προσέφυγε στο συνταγματικό δικαστήριο, που στις 29 Σεπτεμβρίου ανέστειλε το δημοψήφισμα μέχρι ν' αποφανθεί για τη συνταγματικότητά του. Η οριστική απόφαση θα χρειαστεί αρκετούς μήνες (το 2008, η απορριπτική απόφαση για αίτημα δημοψηφίσματος στη χώρα των Βάσκων βγήκε μετά από σχεδόν ένα χρόνο). Ο ισπανός πρωθυπουργός Ραχόι προσπαθεί να κερδίσει χρόνο, καθώς αν αποσχιστεί η Καταλονία, θ' ακολουθήσουν επίσης οι Βάσκοι.

Παρά τη δικαστική απόφαση, 800 δήμαρχοι (96% των καταλανικών δήμων) εξέφρασαν υποστήριξη στο δημοψήφισμα, ενώ η τοπική κυβέρνηση άφησε αρχικά να νοηθεί ότι θα προχωρήσει στη διεξαγωγή του. Το ERC πρότεινε ανυπακοή στο συνταγματικό δικαστήριο, ακόμα και άμεση ανακήρυξη της ανεξαρτησίας απ' το κοινοβούλιο.

Ωστόσο, ο Μας υπαναχώρησε, προτείνοντας μια άτυπη-συμβουλευτική ψηφοφορία που θα διεξαγόταν από «εθελοντές». Θα προσπαθήσει να κερδίσει μια ακόμα εκλογική αναμέτρηση ως «εθνικός» πρόεδρος των Καταλανών, καλώντας τα κόμματα που είναι υπέρ της ανεξαρτησίας να παραμείνουν ενωμένα. Όπως και ένα μεγάλο τμήμα του παλιού πολιτικού σκηνικού, προσπαθεί να επιβιώσει επενδύοντας στον λαϊκό πόθο για ανεξαρτησία. Ωστόσο, η υπαναχώρηση του Μας και γενικά των αστικών δυνάμεων στο θέμα της ανεξαρτησίας, θα ενισχύσει αναπόφευκτα τις αριστερές δυνάμεις, οδηγώντας πιθανότατα και σε μια αριστερή κυβέρνηση στην Καταλονία.

Βέβαια, για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα η απαγκίστρωση απ' την Μαδρίτη και ένα ανεξάρτητο κράτος συνδέονται άμεσα με την απόρριψη των βάρβαρων νεοφιλελεύθερων πολιτικών, την επούλωση των τραυμάτων στον κοινωνικό ιστό, τη μείωση της τερατώδους ανεργίας κ.λπ. Αντίθετα, για το κεφάλαιο που εδρεύει στην Καταλονία, η ανεξαρτησία δεν θα ήταν πρόβλημα μόνο εφόσον δεν απειληθούν ακριβώς αυτές οι πολιτικές και η παραμονή στο Ευρώ και την ΕΕ (ένα σημείο όπου -όπως και πρόσφατα στην Σκωτία- εκβιάζουν ιδιαίτερα οι ιμπεριαλιστές και η ΕΕ).

Το Ισπανικό Κράτος αποτελεί θανάσιμο εχθρό της προλεταριακής επανάστασης, ειδικά ως ιμπεριαλιστικό κράτος, που μάλιστα είναι αποτέλεσμα μιας βάρβαρης αντεπαναστάσης, μιας στυγνής, αιματηρής δικτατορίας 40 χρόνων. Η εργατική τάξη και οι επαναστάτες μαρξιστές έχουν κάθε λόγο να παλεύουν για την ανατροπή του, για την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής δημοκρατίας ή μιας ένωσης σοσιαλιστικών δημοκρατιών. Παράλληλα, οι Καταλανοί, όπως κάθε λαός, έχουν το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης και το αίτημα της ανεξαρτησίας έχει μαζική, σχεδόν καθολική υποστήριξη. Και όχι μόνο αυτό: για τους επαναστάτες μαρξιστές, μπορεί και πρέπει ν' αποτελεί κομμάτι μιας στρατηγικής αποδυνάμωσης του ιμπεριαλισμού του Ισπανικού Κράτους και του ιμπεριαλισμού γενικά, επιταχύνοντας/οξύνοντας την κρίση στην Ε.Ε. Π' αυτό άλλωστε η σύγκρουση γύρω απ' την ανεξαρτησία θα είναι σκληρή, χωρίς ν' αποκλείεται οποιαδήποτε μορφή επέμβασης του Ισπανικού Κράτους, οποιοσδήποτε εκβιασμός απ' τους ιμπεριαλιστές (πράγμα που γεννά και καθήκοντα διεθνιστικής υπεράσπισης και αλληλεγγύης).

Ταυτόχρονα, για τους επαναστάτες μαρξιστές η αυτοδιάθεση -όπως και στην περίπτωση της Καταλονίας- δεν είναι αυτοσκοπός, δεν σημαίνει αδιαφορία για την ενότητα της εργατικής τάξης, την οποία οφείλουν να υπερασπιστούν. Ίσα ίσα, η αναγνώριση της ισότητας ανάμεσα στους λαούς, πρέπει να είναι ένας πανίσχυρος μοχλός για την ενότητα της εργατικής τάξης διαφορετικών χωρών, εθνοτήτων, περιοχών. Συγκεκριμένα, η εργατική τάξη στην Καταλονία και στο υπόλοιπο Ισπανικό Κράτος πρέπει να συγκλίνει στους αγώνες της, αποφεύγοντας κάθε σκιά διαιρέσεων στο εσωτερικό των κοινωνικών και πολιτικών της οργανώσεων, που θα αδυνάτιζε την πάλη της, θα υπονόμει την άνοδο του εργατικού κινήματος, των αγώνων και της ριζοσπαστικοποίησης που βρίσκεται σε εξέλιξη (κίνημα των πλατειών, πολιτική ριζοσπαστικοποίηση, εργατικοί αγώνες, απεργίες κ.λπ.). Αυτή η άνοδος, πέρα από την πάλη ενάντια στην καπιταλιστική κρίση και το μνημονιακό καθεστώς, δημιουργεί και προϋποθέσεις για μια πολιτική χειραφέτηση της εργατικής τάξης. Αυτές οι δυνατότητες, δεν πρέπει να εξατμιστούν σε υπερταξικά-λαϊκά κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα, που ενδεχομένως επιδιωχθούν από τμήματα της αστικής τάξης στο όνομα της αυτοδιάθεσης.

■ Χρήστος Νομίδης

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Εκλογές πραγματοποιήθηκαν στις 4/11, για την ανανέωση 435 εδρών της Βουλής των Αντιπροσώπων, των 36 από τις 100 έδρες της Γερουσίας και των 36 από τους 50 κυβερνήτες των αμερικανικών πολιτειών. Αν και τα αποτελέσματα δεν έχουν οριστικοποιηθεί σε όλες τις πολιτείες (μέχρι τις 6/11), η ήττα των Δημοκρατικών είναι δεδομένη. Στη Βουλή των Αντιπροσώπων, οι Ρεπουμπλικάνοι ενίσχυσαν την πλειοψηφία τους και ελέγχουν τουλάχιστον 242 έδρες, ενώ στη Γερουσία πήραν την πλειοψηφία με τουλάχιστον 52 έδρες, για πρώτη φορά από το 2006. Ακόμη και στη μάχη για την εκλογή κυβερνητών, όπου οι Δημοκρατικοί ανέμεναν νίκη, οι Ρεπουμπλικάνοι ελέγχουν τουλάχιστον 31 Πολιτείες, έναντι 16 των Δημοκρατικών. Η αποχή ήταν περίπου 60%!

Το πρόγραμμα των Ρεπουμπλικάνων στόχευσε στα πιο συντηρητικά ένστικτα, αφού μεγάλο κομμάτι των υποψηφίων προέρχεται από την ακροδεξιά ρεπουμπλικανική πτέρυγα, το Tea Party (Κόμμα του Τσαγιού), με ακραίες θέσεις στην μεταναστευτική, περιβαλλοντική, οικονομική και φορολογική πολιτική, χρησιμοποιώντας την τρομοκρατία και το Ισλαμικό Κράτος, την αγωνία για την ανεργία και την πορεία της οικονομίας, ακόμη και τον Έμπολα.

Το πρόγραμμα των Δημοκρατικών παρουσίασε διαφοροποιήσεις, με αρκετούς υποψήφιους να διαχωρίζονται από τον Μπαράκ Ομπάμα λόγω της χαμηλής του δημοτικότητας, άλλοτε προσεγγίζοντας ρεπουμπλικανικές θέσεις για την οικονομία και άλλοτε χρησιμοποιώντας «φιλελεύθερες» θέσεις ενάντια στον συντηρητισμό του Tea Party (μερικοί επιστρατεύοντας ακόμη και τη νομιμοποίηση της χρήσης ινδικής κάνναβης!). Στο επίκεντρο ήταν και τα δικαιώματα των γυναικών στην άμβλωση και την αντισύλληψη αλλά και την ίση αμοιβή, γιατί οι Ρεπουμπλικάνοι τα περιορίζουν στις πολιτείες που ελέγχουν. Ήταν η πιο ακριβή ενδιάμεση προεκλογική καμπάνια στην ιστορία των ΗΠΑ, αφού ξοδεύτηκαν 170 εκ. δολάρια, τα δύο τρίτα εκ των οποίων υπέρ των Ρεπουμπλικάνων, ενώ κύριος χρηματοδότης ήταν ο χρηματοπιστωτικός τομέας. Επιπλέον, οι Ρεπουμπλικάνοι φρόντισαν στις Πολιτείες που ελέγχουν να θεσπίσουν απαγορευτικούς κανόνες ψηφοφορίας για τα κοινωνικά στρώματα των ψηφοφόρων που ρέπουν προς την Δημοκρατική ψήφο.

ΜΕΞΙΚΟ

Το Μεξικό συνταράσσεται από διαδηλώσεις, από τα τέλη Σεπτέμβρη, λόγω της δολοφονίας 6 φοιτητών και της εξαφάνισης άλλων 43 στην πόλη Ιγκουάλα στην πολιτεία Γκερέρο, όπου τη δεκαετία του 1970 είχαν γίνει οι περισσότερες «εξαφανίσεις» αγωνιστών.

Η κυβέρνηση αρχικά υποστήριξε πως οι φοιτητές ήταν θύματα του «οργανωμένου εγκλήματος». Κάτω από την πίεση του κινήματος για να πραγματοποιηθεί έρευνα, αποδείχθηκε τελικά πως ο δήμαρχος της Ιγκουάλα, Χοσέ Λουίς Αμπάρκα, είχε δώσει εντολή στην αστυνομία να εμποδίσει τους φοιτητές να διακόψουν δημόσια ομιλία της σύζυγου του στις 26 Σεπτέμβρη, οπότε η αστυνομία είχε επιτεθεί πυροβολώντας σε φοιτητές που μοίραζαν προκηρύξεις και έπειτα σε λεωφορείο όπου επέβαιναν άλλοι φοιτητές. Τελικά, 6 φοιτητές σκοτώθηκαν, άλλοι τραυματίστηκαν σοβαρά, 43 προσήχθησαν και μεταφέρθηκαν στο αστυνομικό τμήμα από το οποίο «εξαφανίστηκαν» ή, όπως αποδείχθηκε, παραδόθηκαν σε συμμορία ναρκωτικών που προχώρησε στην εκτέλεση και την ταφή τους σε άγνωστο σημείο. Παρόλο που στις έρευνες βρέθηκαν πάνω από 10 μαζικοί τάφοι δεν έχουν βρεθεί ακόμη οι σωροί των φοιτητών.

Χάρη στον «πόλεμο ενάντια στα ναρκωτικά», που συντηρεί ο πρόεδρος Νιέτο, ο αριθμός των εξαφανίσεων έχει αυξηθεί σε 10.000 τα τελευταία χρόνια και προφανώς δεν βοήθησε στη μείωση της εγκληματικότητας αλλά στη σύσφιξη σχέσεων κράτους και οργανωμένου εγκλήματος, ώστε μαζί να «εξαφανίζουν» τους αντιπάλους τους.

Βραζιλία – Εκλογές

Οριακή νίκη του Εργατικού Κόμματος

Οι προεδρικές εκλογές στην Βραζιλία αποτύπωσαν με τον καλύτερο τρόπο τις πολύ σημαντικές αλλαγές και κοινωνικές μετατοπίσεις που γνωρίζει η βραζιλιάνικη κοινωνία τα τελευταία χρόνια. Η Ντίλμα Ρούσεφ και η Συμμαχία «Με τη Δύναμη του Λαού», που απαρτίζεται απ' το Εργατικό Κόμμα (ΕΚ) και άλλα δέκα μικρότερα κόμματα, επανεκλέχτηκε με 51,64% έναντι 48,36% του νεοφιλελεύθερου αντιπάλου της Αέσιο Νέβες και της συμμαχίας έξι κομμάτων «Η Βραζιλία μπορεί περισσότερο». Το Σοσιαλιστικό Κόμμα Βραζιλίας πήρε 21,32%, το κόμμα Σοσιαλισμός και Ελευθερία (PSOL, μέσα σ' αυτό βρίσκεται το «τμήμα» της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς) 1,55%, το ΚΚ Βραζιλίας 0,75%, το Ενωμένο Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (PSTU, το μεγαλύτερο τμήμα της μορενικής Διεθνιστικής Λίγκας των Εργαζομένων/LIT) 0,09%.

Το 2010, η σχεδόν άγνωστη Ρούσεφ είχε επικρατήσει με 56% έναντι 43% του τότε αντιπάλου της Χοσέ Σέρα, με μια διαφορά περισσότερο από 12 εκ. ψήφων, τέσσερις φορές περισσότερες απ' ό,τι τώρα. Πρόκειται λοιπόν για μια πολύ οριακή και εύθραυστη νίκη της Ρούσεφ, που έχει πληγεί αρκετά απ' τις μεγάλες εργατικές και λαϊκές κινητοποιήσεις που τραντάζουν τη χώρα τα τελευταία δυο χρόνια. Το ίδιο το ΕΚ γνωρίζει αρκετά μεγάλα προβλήματα στο εσωτερικό του, λόγω της εφαρμοζόμενης κυβερνητικής πολιτικής. Χάνει μεγάλα κομμάτια των εργαζομένων, που το είχαν εμπιστευτεί και το στήριζαν παραδοσιακά την τελευταία δεκαετία. Ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης του Σαο Πάολο, που δημιούργησε το ΕΚ, βρίσκεται σε όλο

και βαθύτερη ρήξη μ' αυτό. Χαρακτηριστικά, το ΕΚ, παρότι κέρδισε οριακά στο Σάο Πάολο, έχασε στο μεγαλύτερο βιομηχανικό του κομμάτι (ABC Paulista – 7 βιομηχανικές πόλεις), το μεγαλύτερο του φρούριο παραδοσιακά. Στο Σαο Μπερνάρντο του ABC, ο Νέβες κέρδισε με 55% (έναντι 44% της Ρούσεφ), ενώ στο Σάντο Αντρέ με 63% (έναντι 36% της Ρούσεφ).

Η πτώση των ρυθμών ανάπτυξης τα τελευταία δυο χρόνια (φτάνοντας φέτος στο οριακό 0,3%) έχει προκαλέσει μεγάλες αναταράξεις. Η διοργάνωση του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου και το τεράστιο φαγοπότι που στήθηκε γύρω απ' αυτό (τεράστιες δαπάνες, εκτίναξη της εκμετάλλευσης και χειρότερηση των εργασιακών συνθηκών, διαφθορά και αστυνομοκρατία πέρα από κάθε όριο) όξυναν την ταξική πάλη, φέρνοντας ορμητικά στο προσκήνιο τις πληθειακές μάζες. Το θέμα της διαφθοράς ήταν απ' τα πιο σημαντικά στην προεκλογική περίοδο, αφού η κυβέρνηση ήρθε αντιμέτωπη μ' ένα τεράστιο σκάνδαλο χρηματισμού 32 βουλευτών της απ' τις συμβάσεις που υπέγραφε η κρατική εταιρεία πετρελαίου Petrobras.

Οι πολλές και μεγάλες κινητοποιήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας άγγιξαν όλα τα μεγάλα κοινωνικά προβλήματα. Κύρια αιτήματα ήταν: η μείωση των ωρών εργασίας χωρίς μείωση μισθών, πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, παιδεία, υγεία και δημόσιες μετακινήσεις ανθρώπινες, τέλος της κερδοσκοπίας στα ακίνητα και της έλλειψης μιας αξιοπρεπής κατοικίας για όλους, αγροτική μεταρρύθμιση, αποστρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, ενάντια στην καταστολή και την ποινικοποίηση των κινημάτων. Γενικά,

μπορούμε να πούμε ότι αυτό ήταν το «πρόγραμμα» μιας εξελισσόμενης διαδικασίας, αργής και επίπονης, ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος.

Τώρα, μάλλον ανοίγει για την Βραζιλία μια περίοδος πολιτική αστάθειας, η οποία τροφοδοτείται αφενός από το εργατικό κίνημα και αφετέρου από την πίεση της δεξιάς και των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Ειδικά οι ΗΠΑ έχουν δεχτεί σημαντικά πλήγματα στη Λατινική Αμερική και ειδικά στην Βραζιλία. Η Βραζιλία έχει σταθεί ένα σημαντικό αντίβαρο στην κυριαρχία των ΗΠΑ. Ειδικότερα ο πολύ σημαντικός ρόλος της στις BRICS (αναδυόμενες οικονομίες) έχει οδηγήσει την Κίνα να είναι ο κύριος εισαγωγέας βραζιλιάνικων προϊόντων. Οι BRICS (40% του παγκόσμιου πληθυσμού, 1/5 του παγκόσμιου ΑΕΠ) είναι άλλωστε και το μεγάλο ατού της Ρούσεφ – και δεν είναι καθόλου ασήμαντο χαρτί. Ειδικά μετά τη δημιουργία δικής τους αναπτυξιακής τράπεζας [με κεφάλαια 50 δις δολ. και συναλλαγματικά διαθέσιμα 100 δις δολ. (Κίνα 41 δις, από 18 δις οι Βραζιλία, Ινδία, Ρωσία, 5 δις η Νότια Αφρική)] ανοίγει ένας δρόμος για την χρηματοπιστωτική τους αυτονομία, ένα χτύπημα στους παλιούς ιμπεριαλιστές, στα όργανά τους ΔΝΤ και Παγκόσμια Τράπεζα, στους χρηματοπιστωτικούς γίγαντες της Δύσης.

Η κρίση στην Ουκρανία επιταχύνει την στρατηγική στροφή της Βραζιλίας προς την Ασία και την Αφρική. Όσο απομονώνεται η Μόσχα απ' τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, τόσο βελτιώνεται το κλίμα συνεργασίας ανάμεσα στις BRICS, η διεύρυνση

της επιρροής τους σε χώρες που αντιμετωπίζουν την επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού (Λατινική Αμερική, Αφρική, Ασία). Μπορεί οι ρυθμοί ανάπτυξης των BRICS να έχουν πέσει, αλλά η κινεζική «ατμομηχανή» κρατάει ακόμα γερά, τροφοδοτώντας και τις υπόλοιπες: ο ρυθμός ανάπτυξης της στο β' τρίμηνο του 2014 έφτασε στο 7,5% (τέσσερις μονάδες πάνω απ' τον προβλεπόμενο για φέτος παγκόσμιο μέσο όρο), η βιομηχανική της παραγωγή αυξήθηκε κατά 9,2%, οι λιανικές πωλήσεις 12,4%, οι επενδύσεις 17,3%.

Ωστόσο, όσο γερό κι αν είναι αυτό το χαρτί, η Βραζιλία –και όχι μόνο αυτή– θα δοκιμαστεί σκληρά απ' την επιθετικότητα των δυτικών ιμπεριαλιστών, ειδικά των ΗΠΑ, που σε κάθε περίπτωση θα υπερασπίσουν τη θέση τους σέρνοντας την ανθρωπότητα σε πολεμικά σφαγεία. Στο εσωτερικό της, το «βάλτωμα» της οικονομίας θα φέρει νέα κύματα ταξικών αγώνων. Το εργατικό κίνημα της Βραζιλίας πρέπει να βγει ενισχυμένο απ' αυτές τις μάχες, οικοδομώντας ισχυρές επαναστατικές οργανώσεις – όχι μόνο για τα δικά του συμφέροντα, αλλά και (λόγω της μεγάλης διεθνούς σημασίας πια της Βραζιλίας) για τα συμφέροντα των εργαζομένων και των λαών όλης της Λατινικής Αμερικής, ακόμα και της παγκόσμιας ταξικής πάλης.

P.B.

Εκλογές στη Βολιβία

Τρίτη συνεχόμενη νίκη για τον Μοράλες

Την τρίτη συνεχόμενη θητεία του εξασφάλισε ο Έβο Μοράλες και το κόμμα του **Κίνημα προς τον Σοσιαλισμό** (MAS), κερδίζοντας με 61% τις προεδρικές εκλογές που διεξήχθησαν στην Βολιβία [1], ενισχύοντας τις δυνάμεις τους στο Κογκρέσο και στο Κοινοβούλιο. Το MAS κέρδισε 25 απ' τις 36 έδρες στο Κογκρέσο και 88 απ' τις 130 στο Κοινοβούλιο. Η Δημοκρατική Ενότητα του Μεντίνα πήρε 8 έδρες στο Κογκρέσο και 32 στο Κοινοβούλιο. Το Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα του Κιρόγα πήρε 2 έδρες στο Κογκρέσο και 10 στο Κοινοβούλιο.

Είναι σημαντικό ότι πέρα απ' την απόλυτη κυριαρχία στα εργατικά κέντρα και την ύπαιθρο, ο Μοράλες επικράτησε και σε περιοχές όπου στις τελευταίες δύο αναμετρήσεις ήταν φρούρια της δεξιάς, όπως η Σαντα Κρουζ.

Τι συμβαίνει λοιπόν στη Βολιβία; Η κυβέρνηση Μοράλες είναι μια γνήσια έκφραση των μεγάλων συγκρούσεων και αναταραχών που σημάδεψαν τη Βολιβία, αρχίζοντας απ' τον «Πόλεμο του Νερού» [2], που έριξε την κυβέρνηση Λοσάντα [3] (ο οποίος δραπέτευσε στις ΗΠΑ), ως τις κινητοποιήσεις του 2005, που έριξαν τη μεταβατική κυβέρνηση Μέσα. Το MAS επέβαλε μεταρρυθμίσεις πρωτοφανείς για τα δεδομένα της χώρας, βγάζοντας απ' την απόλυτη φτώχεια εκατομμύρια ανθρώπους και δίνοντας σε δεκάδες ιθαγενείς λαούς δικαίωμα

τα που δεν είχαν ποτέ στην ιστορία τους. Η πιο σημαντική ίσως είναι η Συνταγματική Αναθεώρηση του 2009, που επικυρώθηκε με δημοψήφισμα (61,5% υπέρ), το οποίο συμπεριλάμβανε και μια ιστορική αγροτική μεταρρύθμιση, όπου το 80,7% ψήφισε η ανώτερη επιτρεπόμενη γαιοκτησία να μην ξεπερνά τα 5.000 εκτάρια (το 19,3% ψήφισε για 10.000 εκτάρια).

Από το 2005, υπάρχει σημαντική οικονομική ανάπτυξη (ξεπερνάει το 5% ετησίως). Το μεγαλύτερο μέρος του ΑΕΠ βασίζεται στην παραγωγή πετρελαίου και φυσικού αερίου, αλλά η κυβέρνηση Μοράλες εφαρμόζει ένα σχέδιο με δημόσια έργα και εθνικοποιήσεις στους κεντρικούς τομείς της οικονομίας. Η οικοδομή «τρέχει» με 10%, ενώ το κατά κεφαλήν ΑΕΠ την τελευταία δεκαετία τριπλασιάστηκε.

Οι εθνικοποιήσεις, ειδικά της ενέργειας, έφεραν θεαματικά αποτελέσματα και νέες επενδύσεις. Τα έσοδα απ' την εξαγωγή πετρελαίου και φυσικού αερίου ανέβηκαν μέσα σε μια δεκαετία από 2 σε 10 δις δολάρια. Η ακραία φτώχεια στις αστικές περιοχές μειώθηκε από 24% στο 14%, ενώ σε αγροτικές περιοχές η πτώση είναι μεγαλύτερη (από 63% σε 43%). Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση: (α) Έχει προχωρήσει στην επανάκτηση του δικτύου αγωγών και δεξαμενών απ' τις ιδιωτικές εταιρίες, προχωρώντας σε 20 νέες σημαντικές γεωτρήσεις απ' το 2008. (β) Ακολουθεί πολιτική μείωσης της

ενεργειακής εξάρτησης απ' το πετρέλαιο και ενίσχυσης της βιομηχανικής και αγροτικής παραγωγής.

Η κυβέρνηση συγκέντρωσε έτσι αποθέματα 15 δις δολ. (60% του ΑΕΠ) και μάλιστα τρεις χώρες της ζήτησαν πίστωση. «Είναι τρεις χώρες της Αμερικής», είπε ο Μοράλες χωρίς να τις κατονομάσει, «χωρίς καμιά από τις τρεις να είναι οι ΗΠΑ.... Να ζητάνε δανεικά από ένα κράτος που πριν λίγο καιρό ήταν ζητιάνος, μας κάνει να κλαίμε από συγκίνηση».

Η κυβέρνηση Μοράλες οικοδομεί σχέσεις με τις αριστερές κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής και όχι μόνο, ως αντίβαρο στην επιθετικότητα των ΗΠΑ και της διεθνούς απομόνωσης που θέλουν να επιβάλουν στην περιοχή. Συμμετέχει σε διεθνείς εμπορικούς και πολιτικούς οργανισμούς (ALBA, MERCOSUR, UNASUR). Βρίσκεται σε συνεχή συνεργασία με την Κούβα και την Βενεζουέλα, εφαρμόζοντας πρωτοποριακά προγράμματα για τη βελτίωση των συνθηκών ζωής των φτωχών λαϊκών μαζών. Όμως και η συνεργασία με χώρες όπως η Κίνα είναι σημαντική: από διαστημικό κέντρο στην Κίνα τέθηκε σε τροχιά ο πρώτος δορυφόρος της Βολιβίας, ονομαζόμενος Túpac Katari [4], για να παρέχει σε όλη την επικράτεια υπηρεσίες διαδικτύου, κινητής τηλεφωνίας, τηλεόρασης, ραδιοφώνου. Το έργο επέφερε πολύ σημαντικές πτώσεις στις τιμές αυτών των υπηρεσιών, βελτιώνοντας πολύ την ποιότητά τους.

Ο Μοράλες έχει χαρακτηρίσει «κράτος τρομοκράτη» το Ισραήλ, καταργώντας σειρά συμφωνιών μαζί του. Αρνούμενος

κάθε εμπλοκή στη Συμμαχία του Ειρηνικού (Χιλή, Περού, Μεξικό, Κολομβία), ονομάζοντάς την εργαλείο των ΗΠΑ, είπε: «Αυτή η συμμαχία είναι για να ιδιωτικοποιήσει το νερό, το φως, το τηλέφωνο. Ποιος κερδίζει απ' το ελεύθερο εμπόριο; Κερδίζουν μόνο οι μεγάλοι. Οι δικές μας οικονομίες δεν μπορούν να εξαρτούνται αποκλειστικά από την αμερικάνικη αγορά, ούτε της Ασίας ή της Ευρώπης... Δεν θέλουμε να μπούμε σ' αυτή την συμμαχία για να είμαστε λακέδες του καπιταλιστικού συστήματος. Δεν θα το κάνουμε, όσο θα είμαι εγώ πρόεδρος. Αν είμαστε σοσιαλιστές πρέπει να είμαστε αντι-ιμπεριαλιστές».

Σημειώσεις

[1] Από το 2009, η κυβέρνηση Μοράλες την μετονόμασε σε «Πολυεθνικό Κράτος της Βολιβίας». Πέρα απ' τα ισπανικά, αναγνωρίστηκαν ως επίσημες γλώσσες τα γουαρανί, αϊμάρα, κετσουά και άλλες 34 γλώσσες ιθαγενών.

[2] Λαϊκή ονομασία σειράς κινητοποιήσεων στην Κοτσαμπάμπα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού και την εξοντωτική αύξηση τις τιμές του.

[3] Μεταξύ 1993–97 ιδιωτικοποίησε το 50% των σιδηροδρόμων, πετρελαίων, τηλεπικοινωνιών, αερομεταφορών και ηλεκτρισμού.

[4] Αυτόχθονας ηγέτης της Ανεξαρτησίας ενάντια στους ισπανούς κατακτητές. Το 1781, με στρατό 40.000 ανδρών ηγήθηκε της πολιορκίας της Λα Παζ, που διάρκεσε 184 μέρες. Πριν τον σκοτώσουν, είπε στους Ισπανούς: «Θα επιστρέψω και θα είμαι εκατομμύρια».

70 χρόνια ΔΝΤ και Παγκόσμια Τράπεζα

Τον Ιούλιο του 1944, με τις συμφωνίες του Μπρέτον Γουντς, αποφασίστηκε η ίδρυση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας (ΠΤ).

Το «Μπρέτον Γουντς» δημιουργούσε ένα διεθνές νομισματικό σύστημα με σταθερές (ή ελάχιστα κυμαινόμενες) τις συναλλαγματικές ισοτιμίες έναντι του δολαρίου και την τιμή του δολαρίου σε χρυσό. Αυτό ήταν απόλυτα απαραίτητο για την μεταπολεμική καπιταλιστική ανασυγκρότηση, ώστε: (α) Ν' αποφεύγεται ο εξοντωτικός ανταγωνισμός μέσω νομισματικών πολέμων. Όχι άδικα, ο νομισματικός πόλεμος στο Μεσοπόλεμο θεωρήθηκε απ' τα αστικά επιτελεία βασική αιτία (το υπόβαθρο ήταν το μακρύ κύμα κάμψης, η δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος εκείνης της εποχής) για τον κατακερματισμό της παγκόσμιας αγοράς και τη μετέπειτα έκρηξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Ήταν μια προσπάθεια αντιμετώπισης του -άλτου για τον καπιταλισμό- προβλήματος ενός παγκόσμιου νομισματικού, που θ' αντιστοι-

χούσε στην παγκόσμια αγορά και τη διεθνοποίηση των παραγωγικών δυνάμεων. (β) Να υπάρχει ένα πλαίσιο επέκτασης των διεθνών εισαγωγών/εξαγωγών, δηλαδή της παγκόσμιας αγοράς (απαραίτητος όρος για την έξοδο του καπιταλιστικού συστήματος απ' την κρίση).

Ο ρόλος του ΔΝΤ ήταν να χρηματοδοτεί τις χώρες με ελλείμματα, ώστε αυτές να μην υποτιμούν τα νομίσματά τους για να τα καλύπτουν - ενώ η Παγκόσμια Τράπεζα επεδίωκε τη «μείωση της φτώχειας», δεσμευόμενη στις ξένες επενδύσεις, το διεθνές εμπόριο, τις επενδύσεις κεφαλαίου. Για το τι σημαίνουν αυτά στην πράξη, είναι αρκετά χαρακτηριστική η αντιπαράθεση, στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, δύο κορυφαίων αστών οικονομολόγων, του βρετανού Κέινς και του αμερικάνου Γουάιτ. Ο Κέινς ήθελε το ΔΝΤ ως «συνεργατικό ταμείο ανάπτυξης», μέσω πολιτικών τύπου τύπου Νιού Νηλ (ενίσχυση της ζήτησης). Ο Γουάιτ το έβλεπε ως μια σκληρή τράπεζα, που επιβάλλει «τιμωρητικούς» όρους για κάθε βοήθεια/δάνειο, διασφαλίζοντας ότι τα δανειζόμενα κράτη αποπληρώνουν στην ώρα τους ως και το τελευταίο δολάριο. Η δεύτερη γραμμή επικράτησε πλήρως, όπως γνωρίζουν απ' την πικρή τους εμπειρία δισεκατομμύρια εργαζομένων και λαών, που ζουν στο πετσί τους την «αναπτυξιακή βοήθεια» των ΔΝΤ και ΠΤ - ειδικά τα τελευταία 40 χρόνια, με τα καταστροφικά, ακραία νεοφιλελεύθερα «προγράμματα σοκ» (ιδιωτικοποιήσεις, μειώσεις μισθών κ.λπ.) και τώρα με τα μνημόνια.

Το «Μπρέτον Γουντς» αποτύπωσε και σηματοδοτούσε την αδιαμφισβήτητη ηγεμονία (οικονομική, στρατιωτική, πολιτική) των ΗΠΑ, οι οποίες πλέον εκτόπιζαν την

Βρετανία, έθεταν το πλαίσιο των συνολικών λύσεων μέσα στο οποίο θα λειτουργούσε το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, θα κυριαρχούσαν οι ιμπεριαλιστικές χώρες στις εξαρτημένες. Ήταν άλλωστε ο «παγκόσμιος χωροφύλακας» για την ανάσχεση της παγκόσμιας επανάστασης.

Έτσι, το ΔΝΤ και η ΠΤ θεμελιώθηκαν σ' ένα πλαίσιο όπου είχε λυθεί το πρόβλημα της παγκόσμιας αστικής ηγεσίας και ξεκίνησε η μεταπολεμική «άνθιση». Η υπονόμευση αυτών των παραγόντων (εξάντληση μακρού κύματος ανάπτυξης, υπονόμευση της αμερικάνικης αδιαμφισβήτητης ηγεμονίας) απ' τα τέλη της δεκαετίας του '60 - αρχές της δεκαετίας του '70, έφεραν και την κατάρρευση του «Μπρέτον Γουντς», ανοίγοντας την εποχή του μακρού κύματος κάμψης που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, των διαρκών και εντεινόμενων νομισματικών, χρηματιστηριακών κ.λπ. αναταραχών και κρίσεων.

Τον περασμένο Οκτώβρη, στην ετήσια σύνοδο των ΔΝΤ και ΠΤ, επαναλήφθηκε το γνωστό λάιτμοτιβ περί «μεταρρυθμίσεων» - δηλαδή, η συνέχια του ανελέητου ταξικού πολέμου ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς, ειδικά στις χώρες/περιοχές που βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα της κρίσης, όπως και η Ελλάδα.

Όμως τα πράγματα δεν είναι απλά για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Τον Ιούλιο, στη Φορταλέζα της Βραζιλίας, οι «αναδυόμενες» BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Ν. Αφρική) αποφάσισαν την ίδρυση δικής τους «αναπτυξιακής τράπεζας», με κεφάλαια 100 δις δολάρια και έδρα τη Σαγκάη. Όπως χαρακτηριστικά είπε ο ρώσος υπουργός Οικονομικών Σιλουάνοβ, προσπαθούν για ένα «μίνι ΔΝΤ» και μια «μίνι ΠΤ».

Οι προσπάθειες δημιουργίας ενός οικονομικού (και όχι μόνο) πόλου απ' τις BRICS βασίζονται στη σημαντική τους ανάπτυξη, με πρωτοπόρα την Κίνα, που δεν χωράει πια

στα πλαίσια που θα ήθελαν ή θα μπορούσαν να διαχειριστούν οι παραδοσιακοί ιμπεριαλιστές. Μια αντίθεση που αποτυπώνεται στην κατανομή των ψήφων στο ΔΝΤ (άλλωστε άνιση από την ίδρυση του). Έτσι, οι ΗΠΑ με 19,2% του παγκόσμιου ΑΕΠ (μονάδες αγοραστικής δύναμης) έχουν σχεδόν το 17% των ψήφων στο ΔΝΤ - ενώ η Κίνα έχει 16,1% και μόλις 3,8% αντίστοιχα, η Ινδία 6% και μόλις 2,3%, η Βραζιλία 2,8% και 1,7%. Στην τράπεζα των BRICS, προβλέπεται καταρχήν ισότιμη κατανομή ψήφων και ετήσια εναλλαγή της προεδρίας.

Παρά τις εσωτερικές δυσκολίες του, ο «πόλος» των BRICS αμφισβητεί την ηγεμονία των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών και πάντως δείχνει ότι δεν μπορεί πια ν' αποδέχεται τις «λύσεις» τους. Ένας παράγοντας που κάνει ακόμα πιο σύνθετη τη διαχείριση της κρίσης, τροφοδοτώντας τους νομισματικούς πολέμους και τον κατακερματισμό της παγκόσμιας αγοράς, την κρίση της παγκόσμιας αστικής ηγεσίας. Ο πλανήτης μας είναι σήμερα ριζικά αλλαγμένος απ' την εποχή που με το ΔΝΤ και την ΠΤ επιχειρούσαν την αναδιοργάνωσή του με ηγέτη τις ΗΠΑ.

Σ' αυτό το πλαίσιο όξυνσης της καπιταλιστικής κρίσης και βαθιών ρηγμάτων στις παγκόσμιες ισορροπίες, οι ζάπλουτοι επικεφαλής των ΔΝΤ και ΠΤ θα συνεχίσουν στο ζοφερό δρόμο του τσακίσματος της εργατικής τάξης και των λαών, για να σώσουν τις αστικές κυβερνήσεις, τα παράσιτα του χρηματοπιστωτικού τομέα, το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα. Και γι' αυτό είναι απ' τους κυριότερους εχθρούς του παγκόσμιου εργατικού κινήματος - όπως άλλωστε δείχνουν και τα μνημόνια-, που πρέπει να τους τσακίσουμε, σπάζοντας σε κάθε χώρα την αρπάγη της κηδεμονίας τους.

■ Σταύρος Σκεύος

Η επέτειος της Οκτωβριανής Επανάστασης

Στις αρχές του 20ου αιώνα, στη Ρωσία βασιλευσε ο τσάρος, ενώ μια χούφτα γαιοκτήμονες είχαν τη συντριπτική πλειοψηφία της καλλιεργήσιμης γης. Εκατοντάδες εκατομμύρια χωρικών καταπίεζαν βάνουσα, ενώ είχε δημιουργηθεί ένα βιομηχανικό προλεταριάτο, εξαιρετικά συγκεντρωμένο στις πόλεις και τα μεγάλα εργοστάσια. Η καπιταλιστική ανάπτυξη συνδυαζόταν με τεράστια άλματα αστικοδημοκρατικά προβλήματα.

Το 1898 ιδρύεται το Σοσιαλδημοκρατικό Εργατικό Κόμμα Ρωσίας, που 5 χρόνια αργότερα διασπάται, σε μπολσεβίκους και μενσεβίκους. Οι μπολσεβίκοι, με επικεφαλής τον Λένιν, θα αποτελέσουν την επαναστατική μαρξιστική πτέρυγα, ενώ οι μενσεβίκοι βούλιαζαν όλο και περισσότερο στον οπορτουνισμό και τον ρεφορμισμό.

Το 1905 ξεσπάνε μεγάλες απεργίες και εργατικοί αγώνες, ενώ η ήττα της Ρωσίας στον πόλεμο με την Ιαπωνία δημιουργεί εκρηκτική κατάσταση. Το ματοκύλισμα μιας μαζικής διαδήλωσης το Γενάρη του 1905 προκαλεί πανεθνική εξέγερση. Εκατομμύρια εργάτες απεργούν. Συγκροτούνται τα Σοβιέτ (συμβούλια), οι ανώτερες μορφές

εργατικής αυτοοργάνωσης. Οι αγρότες συγκροτούν την Πανρωσική Αγροτική Ένωση και καταλαμβάνουν τα τσιφλίκια, οι αστικές πολιτικές ομάδες ενοποιούνται ζητώντας εκλογές για συντακτική συνέλευση.

Ο τσάρος θα κάνει κάποιες παραχωρήσεις, κερδίζοντας την υποστήριξη της «φιλελεύθερης» αστικής τάξης, που έτρεμε μπροστά στην αυτόνομη δράση του προλεταριάτου. Έτσι, η εξέγερση καταστέλλεται απ' τον στρατό και ανοίγει μια περίοδος άγριας αντίδρασης.

Η επανάσταση του 1905 ήταν η «γενική δοκιμή», έδωσε πλούσια διδάγματα. Ανέδειξε τα Σοβιέτ σαν όργανα επαναστατικής δράσης και μελλοντικής εξουσίας του προλεταριάτου, έδειξε την τεράστια σημασία της συμμαχίας προλεταριάτου και της αγροτιάς.

Το 1905, πρωτοδιατυπώνεται απ' τον Τρότσκι η θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης: Η αστική τάξη των καθυστερημένων χωρών έχει χάσει τον επαναστατικό της ρόλο. Τα άλματα αστικοδημοκρατικά προβλήματα θα λυθούν με τη σοσιαλιστική επανάσταση, όπου το αστικοδημοκρατικό «στάδιο» συγχωνεύεται αξεδιάλυτα με το σοσιαλιστικό, με το προλεταριάτο στην εξουσία επικεφαλής της συμμαχίας με την αγροτιά (η οποία, λόγω της θέσης της, δεν μπορεί να δημιουργήσει έναν δικό της ανεξάρτητο πολιτικό φορέα και ταλαντεύεται ανάμεσα στους αστούς και το προλεταριάτο).

Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος έφερε τεράστια δεινά στις αγροτικές μάζες και την εργατική τάξη. Το τσαρικό καθεστώς κλονιζόταν. Στις 23 Φεβρουαρίου 1917, οι εργάτες

της Πετρούπολης, με πρωτοπόρες τις γυναίκες, απεργούν και συγκροτούνται με την αστυνομία, με αιτήματα να φύγει ο τσάρος και να σταματήσει ο πόλεμος. Ο στρατός τηρεί ουδέτερη στάση, περνώντας συχνά με τους εξεγερμένους. Στις 25 Φλεβάρη, η Πετρούπολη έχει παραλύσει, οπλισμένοι εργάτες καταλαμβάνουν αστυνομικά τμήματα, εκλέγουν επιτροπές, αναλαμβάνουν τον έλεγχο των εργοστασίων και των εργατικών συνοικιών. Επανεμφανίζονται τα Σοβιέτ και εξαπλώνονται και σ' άλλες πόλεις. Ωστόσο, την πλειοψηφία έχουν οι ρεφορμιστές Μενσεβίκοι και Εσέροι (Σοσιαλεπαναστάτες), που παραδίδουν τον έλεγχο στην αστική Προσωρινή Κυβέρνηση. Αυτή θα κάνει κάποιες αναπόφευκτες παραχωρήσεις, αλλά θα συνεχίσει τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, την καταπίεση των εθνοτήτων, ενώ θα μπλοκάρει το μοίρασμα της γης στους αγρότες και τις αναγκαίες βαθιές κοινωνικές και οικονομικές αλλαγές που ζητούσαν οι εργάτες.

Τα Σοβιέτ επεκτείνονται και σ' αρκετές περιοχές όλες οι βασικές λειτουργίες ασκούνται αποκλειστικά απ' αυτά. Η εργατική εξουσία αναπτύσσεται παράλληλα και αντίθετα στην αστική Προσωρινή Κυβέρνηση, διαμορφώνοντας κατάσταση δυαδικής εξουσίας.

Τον Απρίλιο, ο Λένιν δίνει τη μάχη για τον επανεξοπλισμό των Μπολσεβίκων (Θέσεις του Απριλίου), για τον προσανατολισμό στην κατάληψη της εξουσίας απ' τα Σοβιέτ, σε αντίθεση με πολλά παλιά στελέχη που, δογματικά προσηλωμένα στον «αστικό χαρακτήρα της επανάστασης», έφταναν στην στήριξη της Προσωρινής Κυβέρνησης, στη μετατροπή του προλεταριάτου σε «ουρά» των «φιλελεύθερων» αστών και των συμφιλιωτών Μενσεβίκων και Εσέρων.

Στις 3 Ιουλίου, 500.000 διαδηλωτές κατακλύζουν την Πετρούπολη, απαιτώντας ανάληψη της εξουσίας απ' τα Σοβιέτ. Ωστόσο, το κίνημα δεν έχει ακόμα την υποστήριξη της υπαίθρου, δίνοντας αφορμή στην κυβέρνηση να εξαπολύσει διώξεις ενάντια στους Μπολσεβίκους, απειλώντας να πωγωνίσει τις κατακτήσεις των Σοβιέτ. Οι Μπολσεβίκοι, αν και διαφωνούσαν με το κίνημα, μπήκαν επικεφαλής, ώστε ν' απεγκλωβίσουν έγκαιρα τις μάζες από μια άκαρη σύγκρουση, όπου απειλούνταν με βαριά ήττα.

Τον Αύγουστο, το πραξικόπημα του στρατηγού Κορνίλοφ τσακίζεται από το οπλισμένο προλεταριάτο, με επικεφαλής τους Μπολσεβίκους. Οι στρατιώτες (αγρότες στην πλειοψηφία τους) είχαν πλέον ενωθεί με τους εργάτες. Οι Μπολσεβίκοι παίρνουν την πλειοψηφία στο Σοβιέτ της Πετρούπολης. Για το στρατιωτικό σκέλος της εξέγερσης και της κατάληψης της εξουσίας συγκροτήθηκε η Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή των Σοβιέτ, με επικεφαλής τον Τρότσκι. Τη νύχτα της 24ης προς την 25η Οκτώβρη, ένοπλοι εργάτες και στρατιώτες καταλαμβάνουν τα Χειμερινά Ανάκτορα. Η πρώτη νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση ήταν γεγονός.

Η Οκτωβριανή Επανάσταση άνοιξε μια νέα ιστορική εποχή για τον επαναστατικό αγώνα και το απελευθερωτικό όραμα της εργατικής τάξης, εμπνέοντας εκατομμύρια εργατών και καταπιεσμένων σ' όλο τον κόσμο, βάζοντας σε νέα βάση τον στόχο για μια άλλη κοινωνία, χωρίς φτώχεια, πόλεμο, εκμετάλλευση, καταπίεση. Καθήκον μας είναι να εξαγνίσουμε τον Κόκκινο Οκτώβρη απ' το καρκίνωμα του σταλινισμού, να κάνουμε την σοσιαλιστική επανάσταση από ιστορική αναγκαιότητα πραγματικότητα.

150 χρόνια από την ίδρυση της Α΄ Διεθνούς

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Στις 28 Σεπτέμβρη 1864, στο Λονδίνο, έγινε το ιδρυτικό συνέδριο της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων (ΔΕΕ), γνωστής ως Α΄ Διεθνούς. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα απέκτησε το πρώτο του διεθνές κέντρο, που η ιδεολογική και πολιτική λειτουργία του στάθηκε καταλυτική. Ήταν αποτέλεσμα της οργανικής ανάπτυξης της εργατικής τάξης στην Ευρώπη, μιας πορείας διαμόρφωσης του εργατικού κινήματος μετά τη Γαλλική Επανάσταση.

Στις βασικές χώρες της Ευρώπης που τότε εκβιομηχανίζονται (Βρετανία, Γαλλία, Βέλγιο, γερμανικά κράτη), η εργατική τάξη πληθαίνει και ενοποιείται, γίνεται βασική τάξη της νέας κοινωνικής δομής. Η ζωή στις εργατικές συνοικίες των νέων πόλεων είναι κόλαση. Το προσδόκιμο ζωής ήταν έως και το μισό απ' το ήδη χαμηλό επίπεδο των εξαθλιωμένων αγροτών, λόγω κακής διατροφής, εργατικών ασθενειών και ατυχημάτων, άθλιων συνθηκών υγιεινής. Οι περιοδικές κρίσεις της βιομηχανίας πετούσαν χιλιάδες εργάτες, ολόκληρες πόλεις ή συνοικίες στην απόλυτη ένδεια.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες εμφανίζεται το εργατικό κίνημα. Κυριαρχεί σταδιακά η πάλη των εργατών εναντίον των αστών, όχι των φτωχών εναντίον των πλουσίων. Σχέδια εναλλακτικής κοινωνικής οργάνωσης, που φαντάζουν εφικτά, αντικαθιστούν την υπνοφαντασία μιας καλύτερης κοινωνίας. Εμφανίζεται η μόνιμη οργάνωση και κινητοποίηση στη θέση των άστατων εκρήξεων της φτωχολογίας: το συνδικάτο/σωματείο, οι σύλλογοι αλληλοβοήθειας, οι επαναστατικές μυστικές οργανώσεις. Τέλος, γεννιέται μια ηθική του εργατικού κινήματος, εξαιρετικά ζωτική: η περιθωριοποίηση του απεργοσπάστη και η εξύψωση της συλλογικότητας, η αντίληψη ότι δεν όφειλαν τίποτε στους εργοδότες, εκτός του μεροκάματου. Όλη η υπόλοιπη ζωή ήταν δική τους, εξ ου οι εργατικοί αθλητικοί σύλλογοι, κύκλοι εργατικής αυτομόρφωσης κ.α. Πρωτοστάτες στην απαρχή του κινήματος ήταν οι ειδικευμένοι τεχνίτες και ανεξάρτητοι μικροχειροτέχνες, αργότερα μπήκε στην ηγεσία το βιομηχανικό προλεταριάτο.

Ο Φλεβάρης και Ιούνιος του 1848 στο Παρίσι (κορωνίδα της «άνοιξης των λαών» του 1848), σηματοδούν την εποχή. Η εργατική τάξη είναι η κύρια δύναμη κρούσης για την ανακήρυξη της Αβασίλευτης Δημοκρατίας. Εξεγείρεται ξανά τον Ιούνιο, για να επιβάλει στα οδοφράγματα το δικό της πρόγραμμα, την Κοινωνική Δημοκρατία. Έχουν προηγηθεί στη Βρετανία οι Χαρτιστές, που επεδίωκαν με διαδηλώσεις και μαζικές καμπάνιες (τότε συζητιέται πρώτη φορά η επιβολή των αιτημάτων μέσω γενικής απεργίας) την καθολική ανδρική ψηφοφορία, αποζημίωση-μισθό για τους εργάτες βουλευτές κ.α. Αυτά συνοδεύονταν από σημαντικές και συνεχόμενες κινητοποιήσεις των αγγλικών συνδικάτων (μισθοί, ώρες και συνθήκες εργασίας, δικαίωμα συνδικαλισμού κ.λπ.).

Διανοούμενοι όπως οι Φουριέ, Όουεν, Σαιν Σιμόν (ουτοπικοί σοσιαλιστές) προσπαθούν να δώσουν ένα σχέδιο εναλλακτικής κοινωνίας. Ακολούθησαν ο Προυντόν, ο Κροπότκιν και φυσικά οι Μαρξ και Ένγκελς.

Το προτσές μέχρι την ίδρυση της Α΄ Διεθνούς, αλλά και εντός αυτής, είναι ο **διαχωρισμός** (κοινωνικός, πολιτικός, ιδεολογικός, οργανωτικός) **απ' τον μικροαστικό ριζοσπαστισμό**, χαράσσοντας σιγά-σιγά μια διαχωριστική γραμμή, που θα επιτρέψει την ανεξάρτητη πολιτική δράση του προλεταριάτου.

Ωρίμανση – Επικράτηση του μαρξισμού
Της ΔΕΕ είχαν προηγηθεί η Ένωση των

Προγραμμαμένων (1834–36), η Ένωση των Δικαίων (1836–39), η Ένωση των Κομμουνιστών (1847–52), για την οποία οι Μαρξ και Ένγκελς συνέγραψαν το Κομμουνιστικό Μανιφέστο, οι «Αδελφωμένοι Δημοκράτες» κ.α. Όλες ήταν κατηγορηματικά διεθνιστικές οργανώσεις και είχαν προλεταριακές αντιλήψεις.

Η ΔΕΕ διαφέρει διότι έγινε όχημα για την επικράτηση του επιστημονικού σοσιαλισμού μέσα στο εργατικό κίνημα. Όπως λέει ο Μαρξ: «Η ιστορία της Διεθνούς ήταν ένας συνεχής αγώνας του Γενικού Συμβουλίου κατά των σχετών και των ερασιτεχνικών ρευμάτων, που πάντα προσπαθούσαν ν' αναπαράχθουν ενάντια στο πραγματικό κίνημα της εργατικής τάξης». Στη ΔΕΕ συνενώνονται οι διάσπαρτες πολιτικές και συνδικαλιστικές ομάδες κάθε χώρας, ομογενοποιούνται πολιτικά και ιδεολογικά (θέτοντας τη βάση για την οργανωτική εκτίναξη αργότερα της Β΄ Διεθνούς).

Σε τρία σημεία η ανομοιογένεια της «αφελούς συνένωσης όλων των φραξιών» (Ένγκελς) στάθηκε σημείο τριβής του Μαρξ με οπαδούς άλλων ρευμάτων. Το πρώτο ήταν σχετικά με τη **συνεταιριστική ουτοπία του Προυντόν** και την αποκάλυψη του μικροαστικού της χαρακτήρα και των αδιεξόδων της. Ήδη στην ιδρυτική διακήρυξη, που γράφτηκε από τον Μαρξ, η θέση του συνεταιριστικού κινήματος συζητιέται διεξοδικά: «Η αξία αυτών των μεγάλων κοινωνικών πειραμάτων δεν μπορεί να υπερεκτιμάται. Έδειξαν στην πράξη... ότι η παραγωγή σε μεγάλη κλίμακα και στο επίπεδο των κατακτήσεων της σύγχρονης

επιστήμης θα μπορούσε να ξεφύγει από την τάξη των αφεντικών, να περάσει στην τάξη των μισθωτών... Την ίδια στιγμή... η συνεργατική εργασία, στενά περιορισμένη σε τυχαίες και μεμονωμένες προσπάθειες των εργατών, ποτέ δεν θα κατορθώσει να σταματήσει τη γεωμετρική ανάπτυξη των μονοπωλίων ούτε θα μπορέσει να απελευθερώσει τις μάζες ή ακόμη να μειώσει έστω και λίγο το βάρος της δυστυχίας τους... Η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας είχε γίνει λοιπόν το πρώτιστο καθήκον της εργατικής τάξης».

Το δεύτερο σημείο αφορούσε την **καταπολέμηση του οικονομισμού**, τη στενή αντίληψη άγγλων συνδικαλιστών για τον ρόλο των συνδικάτων και εν τέλει της εργατικής τάξης. Η τελική απόφαση της Διεθνούς κατέληγε: «Τα συνδικάτα ήταν και εξακολουθούν να είναι κέντρα οργάνωσης της εργατικής τάξης. Αν χρειάζονται μια φορά για τον ανταρτοπόλεμο μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, είναι ακόμα πιο σημαντικά ως παράγοντας οργάνωσης για την κατάργηση του ίδιου του συστήματος της μισθωτής εργασίας».

Το τρίτο σημείο προέκυψε με την **Κομμούνια του Παρισιού**, την πρώτη εργατική κυβέρνηση στην ιστορία, την «πνευματική κόρη της Διεθνούς» (Ένγκελς). Από τους 92 εκλεγμένους αντιπροσώπους της, 23 ήταν μέλη της Διεθνούς. Ο Μαρξ έγραψε: «Η τωρινή εξέγερση στο Παρίσι, ακόμα κι αν υποκύψει στην επίθεση των λύκων, των χοίρων και των παλιόσκυλων, είναι το πιο ένδοξο κατόρθωμα του κόμματός μας απ' την εξέγερση του Ιού-

νη» (του 1848). Παρά την ήττα, αποφάνθηκε ότι «ήταν κυβέρνηση της εργατικής τάξης, το αποτέλεσμα της πάλης των παραγωγικών τάξεων ενάντια στην ιδιοκτήτρια τάξη, η πολιτική μορφή που επιτέλους αποκαλύφθηκε και με την οποία θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί η οικονομική χειραφέτηση της εργασίας». Το συμπέρασμα αυτό δεν δέχονταν ο Μπακούνιν και οι οπαδοί του, όπως και τη συνεπακόλουθη δημιουργία εργατικών κομμάτων για τη διεξαγωγή του πολιτικού αγώνα. Αποδύθηκαν σε επιθέσεις στο «αυταρχικό» και «εξουσιαστικό» Συμβούλιο της Διεθνούς, όπου κυριαρχούσαν οι υποστηρικτές του πολιτικού αγώνα και της κατάκτησης της εξουσίας. Το Σεπτέμβρη του 1872 συνήλθε στη Χάγη το 5^ο Συνέδριο της Διεθνούς, στο οποίο οριστικοποιήθηκε η ρήξη και αποχώρησαν οι οπαδοί του Μπακούνιν.

Έπειτα η έδρα της Διεθνούς μεταφέρθηκε απ' το Λονδίνο στη Νέα Υόρκη. Το 1876 συνήλθε το 7^ο Συνέδριο στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ, με θέμα τη διάλυσή της. Η τελευταία ανακοίνωση έκλεινε: «*Σύντροφοι, ασπαστήκατε με ενθουσιασμό και αγάπη την αρχή της Διεθνούς, θα βρείτε τα μέσα για να ευρύνετε τον κύκλο των οπαδών της και χωρίς την ύπαρξη μιας Οργάνωσης, θα βρείτε νέους αγωνιστές που θα εργαστούν για την πραγματοποίηση των σκοπών της ένωσης μας... Έως ότου ακουστεί πιο δυνατά από κάθε άλλη φορά η έκκληση: «Προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε!»*»

41 χρόνια από την εξέγερση του «Πολυτεχνείου»

Στις 17/11 συμπληρώνονται 41 έτη από την εξέγερση του «Πολυτεχνείου» ενάντια στη χούντα των Συνταγματαρχών (1967-1974).

Το Πολυτεχνείο καταλήφθηκε από φοιτητές αλλά και λίγους εργαζόμενους την Τετάρτη 14/11/1973, εξαιτίας της διογκούμενης αγανάκτησης ενάντια στη χούντα (οικονομική-πνευματική καταπίεση) και ως κλιμάκωση φοιτητικών κινητοποιήσεων για ελεύθερες φοιτητικές εκλογές και ενάντια στη στράτευση των αγωνιστών φοιτητών (κατάληψη Νομικής). Οι καταληψίες («300 προβοκάτορες», σύμφωνα με το ΚΚΕ) καλούσαν σε συμπάρασταση και αγώνα. Οργάνωσαν επιτροπές για την οργάνωση του αγώνα (φρούρησης, επισιτισμού, ύπνου κ.λπ.). Ξεκίνησε η απεύθυνση στους διερχόμενους με χειρόγραφα κείμενα, στήθηκε ραδιοφωνικός σταθμός και σύντομα η κατάσταση ξέφυγε από τον έλεγχο των συντονιστικών επιτροπών των φοιτητών, με την πραγματοποίηση συνελεύσεων ανά σχολή.

Την Πέμπτη, 15/11, ο λαός έσπασε τον αστυνομικό κλοιό γύρω από το Πολυτεχνείο και άρχισε να συγκεντρώνεται εκεί μαζικά, προσφέροντας τρόφιμα, ρούχα, τσιγάρα, χρήματα. Ως το βράδυ είχε συγκεντρωθεί μια λαοθάλασσα στους γύρω δρόμους. Στις 11 το βράδυ οι εργάτες του Πολυτεχνείου έκαναν διαδήλωση στην Πατησίων και στη συνέχεια η *Εργατική Συνέλευση* του Πολυτεχνείου εξέδωσε την πρώτη διακήρυξή της, καλώντας σε δημιουργία επιτροπών στους χώρους δουλειάς, με στόχο τη γενική πολιτική απεργία. Το πρωί της Παρασκευής, 16/11, ομάδες εργατών-φοιτητών επισκέπτονται χώρους δουλειάς, ενώ εργάτες και οικοδόμοι καταφθάνουν. Μαθητές στο Πολυτεχνείο αποφασίζουν να κλείσουν τα σχολεία το Σάββατο. Η εξέγερση μεταδίδεται σ' όλες τις μεγάλες πόλεις. Αρχίζουν οι συγκρούσεις με την αστυνομία, η οποία ρίχνει δακρυγόνα αλλά και πυροβολεί. Ως το βράδυ έχει μαθευτεί ότι υπάρχουν οι πρώτοι νεκροί και τραυματίες. Στις οκτώ το βράδυ βγαίνει νέα διακήρυξη της Εργατικής Συνέλευσης. Στη συνέλευση της Φυσικομαθηματικής, λίγο πριν την εισβολή των τανκς, συζητούνταν το αίτημα για μια κυβέρνηση προερχόμενη από τις φοιτητικές και εργατικές συνελεύσεις.

Αστοί και ρεφορμιστές επιχειρήσαν και επιχειρούν έκτοτε να διαστρεβλώσουν τα γεγονότα και το νόημά τους, με στόχο να «ευνουχίσουν» την εξέγερση. Πρώτον, η εξέγερση του «Πολυτεχνείου» ήταν πριν απ' όλα πράγματι μια *εξέγερση* και όχι κάποια «γεγονότα» ή ένας «αγώνας». Το βασικό της χαρακτηριστικό ήταν οι πολυώρες

συγκρούσεις με την αστυνομία.

Δεύτερον, η εξέγερση αφορούσε όλο το κέντρο της Αθήνας, με το Πολυτεχνείο να παίζει το ρόλο ενός *κέντρου αγώνα* και σημείου αναφοράς των εξεγερμένων διαδηλωτών.

Τρίτον, η εξέγερση δεν ήταν «φοιτητική», αλλά είχε *ταξικά* χαρακτηριστικά. Η *Εργατική Συνέλευση* συγκέντρωσε νέους πρωτοπόρους εργαζόμενους και προσπάθησε να οργάνώσει μια Γενική Πολιτική Απεργία. Ο ραδιοφωνικός σταθμός, που ελεγχόταν από τους ρεφορμιστές, καλούσε το λαό της Αθήνας και «ειδικά τους εργαζόμενους» στον αγώνα. Φυσικά, συμμετείχαν πλατιά και μαθητές αλλά και μικροαστικά στρώματα. Η ταξική κοινωνική σύνθεση αποτυπώνεται και στον κατάλογο των νεκρών.

Τέταρτον, τα αιτήματα της εξέγερσης δεν ήταν σε καμιά περίπτωση «φοιτητικά», αλλά ούτε και «δημοκρατικά», αν με αυτό εννοεί κανείς ότι οι εξεγερμένοι επιθυμούσαν την επιστροφή στον αστικό κοινοβουλευτισμό. Τα αιτήματα ήταν *αντικαπιταλιστικά*. Εκτός από το σύνθημα «κάτω η χούντα», οι εξεγερμένοι ζητούσαν να φύγουν και οι κοινωνικές-οικονομικές δυνάμεις που τη στήριζαν, ζητούσαν γενική απεργία και κοινό μέτωπο εργατών-αγροτών.

Πέμπτον, αν η εξέγερση είχε, όσο το επέτρεπαν οι συνθήκες, *ηγεσία* και *οργάνωση*, αυτή σίγουρα δεν ήταν τα ρεφορμιστικά κόμματα, που έτρεχαν από πίσω της για να την περιορίσουν σε φοιτητικά, ανώδυνα για τη χούντα πλαίσια. Ελλείψει επαναστατικού κόμματος, ρόλο ηγεσίας του κινήματος απέκτησαν οι επιτροπές που δημιουργήθηκαν, τουλάχιστον μέσα στο Πολυτεχνείο, στις οποίες αναδείχθηκε μια νέα πρωτοπορία, που θα διαδραμάτιζε ρόλο στους μετέπειτα αγώνες της Μεταπολίτευσης.

Η εξέγερση δεν αποτέλεσε απλώς μια ηρωική διαμαρτυρία αλλά, παρά το τσάκισμά της, *έριξε τη χούντα*, τσακίζοντας με τη σειρά της τους ελιγμούς «φιλελευθεροποίησης» του καθεστώτος και οδηγώντας το σε εσωτερική κρίση και τελικά κατάρρευση, με αφορμή την επιστράτευση για την Κύπρο οκτώ μήνες αργότερα. Αποτέλεσε σημείο αναφοράς για τους εργατικούς και λοιπούς αγώνες της Μεταπολίτευσης («λαέ θυμήσου το Νοέμβρη») ήταν το κεντρικό σύνθημα όλων των πρώτων μεταπολιτευτικών διαδηλώσεων) και άλλαξε τους συσχετισμούς δύναμης υπέρ του εργατικού κινήματος, με αποτέλεσμα σκληρούς εργατικούς αγώνες και μεγάλες κατακτήσεις (κοινωνικές, πολιτικές, δημοκρατικές).

Αλληλεγγύη στους υπερασπιστές του Κομπάνι Στοπ στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις

■ Κώστας Δικαίος

Η κατάσταση στη Μέση Ανατολή είναι χασομική, καταρχήν λόγω των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, θυμίζοντας ιστορικές περιόδους κατάρρευσης μεγάλων αυτοκρατοριών. Παλιά καθεστώτα ανατράπηκαν, αλλά στη θέση τους δεν μπήκε οτιδήποτε σταθερό, παρά μόνο κατεστραμμένες κρατικές δομές, καταρράκωση της αξιοπρέπειας των λαών, αρπακτικές ομάδες που οι ιμπεριαλιστές στήριξαν και χρησιμοποίησαν, με αποτέλεσμα την κοινωνική αποσάρθρωση, θρησκευτικές και φυλετικές συγκρούσεις, σφαγές.

Σ' αυτά προστίθεται η επέμβαση ισχυρών περιφερειακών κρατών, που επιδιώκουν νέες σφαίρες επιρροής. Το Ιράν, από εταίρος του «Άξονα του Κακού», μετατρέπεται σε σύμμαχο των ΗΠΑ στο Ιράκ για να αντιμετωπιστεί το ΙΚΙΣ (Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και της Συρίας). Ο Άσαντ φαίνεται πλέον λιγότερο επικίνδυνος απ' το ΙΚΙΣ. Η Σ. Αραβία (χρηματοδότησε αδρά το ΙΚΙΣ) συμμετέχει αναγκαστικά στη «συμμαχία των προθύμων» υπό την κεντρική διοίκηση των ΗΠΑ για ν' αντιμετωπιστεί το ΙΚΙΣ. Το Ισραήλ ρίχνει τους τόνους απέναντι στο Ιράν, η Τουρκία (που στήριξε το ΙΚΙΣ και τη συριακή αντιπολίτευση) αναγκάζεται ν' αποδεχτεί την άρνηση των ΗΠΑ να διεξάγει εκτεταμένο αγώνα ενάντια σε ΙΚΙΣ και Άσαντ, ενώ υποχρεώνεται να βοηθήσει τους Κούρδους της Συρίας.

Μέσα σ' αυτό τον κυκεώνα, είναι δύσκολο για τους ιμπεριαλιστές να χαράξουν μια ρεαλιστική μακροπρόθεσμη στρατηγική. Έτσι π.χ. σήμερα έχει ενισχυθεί ο άξονας Ιράν-σίτες του Ιράκ-Άσαντ-Χεζμπολάχ! Άρα το χάος θα συνεχιστεί, ακόμα και αν ηττηθεί το ΙΚΙΣ.

Παρά την επίθεση των «προθύμων», το ΙΚΙΣ παραμένει ισχυρό. Οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί δεν μπορούν να το εκτοπίσουν απ' τις περιοχές που ελέγχει (1/3 του Ιράκ, 35% της Συρίας, κυρίως εδάφη στην έρημο). Έχει στην κατοχή του 50 απ' τις 52 πετρελαιοπηγές της Συρίας και 20 στο Ιράκ, διακινώντας λαθραία πετρέλαιο μέσω της Τουρκίας. Τα περιουσιακά του στοιχεία ανέρχονται σε 2 δις δολ. (450 εκ. από «ληστείες» στην κεντρική τράπεζα της Μοσούλης), ενώ ενισχύεται από μεμονωμένους άραβες επιχειρηματίες των χωρών του Κόλπου, οι οποίες συμμετέχουν στη «συμμαχία»! Αυτό δείχνει τη

σαθρή βάση αυτής της συμμαχίας και εξηγεί την απροθυμία των σουνιτών (Τουρκία, μοναρχίες του Κόλπου) να επέμβουν με χερσαίες δυνάμεις ενάντια στο ΙΚΙΣ.

Οι σουνιτικές λαϊκές μάζες σε Ιράκ και Συρία (αλλά και σημαντικά κομμάτια των αρχουσών τάξεων) στηρίζουν το ΙΚΙΣ απέναντι στις ΗΠΑ και τους σίτες της Βαγδάτης. Βέβαια, το ΙΚΙΣ δεν είναι ακόμα κράτος ή χαλιφάτο (μια ανώτερη πολιτικοθρησκευτική ηγεσία με επιρροή και εξουσία σε μουσουλμανικές κοινότητες) παρά τις προσπάθειές του να οργανώσει κρατικές δομές σε Μοσούλη και ανατολική Συρία. Ωστόσο, καταφέρνει να μάχεται έξω απ' τη Βαγδάτη (επαρχία Ανμπάρ), βόρεια του συριακού Χαλεπιού, στο Λίβανο ενάντια στη Χεζμπολάχ, ενάντια στις ομάδες του Ελεύθερου Συριακού Στρατού (ΕΣΣ, στηρίζεται από τους ιμπεριαλιστές) και ενάντια στους Κούρδους. Αναμφισβήτητα όμως η στήριξη των αρχουσών τάξεων, η καταπίεση των λαϊκών μαζών με τον ισλαμικό νόμο (Σαρία), οι λεηλασίες και δολοφονίες ενάντια στις μειονότητες και όσους δεν υπακούουν στον «χαλίφη» Αλ Μπαγκνάντ (θεωρεί τον εαυτό του απευθείας απόγονο του Μωάμεθ), αποτελούν περισσότερο την αιχλή του πτέρνα του ΙΚΙΣ!

Απ' την πίεση των γεγονότων, ο σίτης πρωθυπουργός του Ιράκ, Αμπάνι, έφτιαξε κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», με εκπροσώπηση των Κούρδων και μετριοπαθών σουνιτών. Κομμάτια της σουνιτικής άρχουσας τάξης φαίνεται να «παίζουν» με τη Βαγδάτη, όμως ζητούν εγγυήσεις, που περιλαμβάνουν μέχρι και χερσαία επέμβαση των ΗΠΑ - πράγμα που δεν αποδέχονται οι σίτες και το Ιράν, αλλά και αρνούνται οι ΗΠΑ, αντιπροτείνοντας ένταξη των σουιτικών πολιτοφυλάκων στον ιρακινό στρατό υπό αμερικάνικη διοίκηση!

Οι Κούρδοι της Συρίας ελέγχουν τρεις περιοχές με κέντρα τις πόλεις Ερφίν (δυτικά), Τσιρίρ (ανατολικά, στα σύνορα με το Ιράκ) και Κομπάνι (300.000 κάτοικοι), που μαζί αποτελούν το αυτόνομο καντόνι της Ροζάβα. Το Κομπάνι βρίσκεται ανάμεσα στα δύο περάσματα που έχει καταλάβει το ΙΚΙΣ προς την Τουρκία και ακριβώς απέναντι απ' τη Ράκα, επίσης κέντρο του ΙΚΙΣ. Αν καταληφθεί, όλη η μεθόριος με την Τουρκία θα ελέγχεται απ' το ΙΚΙΣ.

Η επαναστατημένη Ροζάβα ανακήρυξε την αυτονομία της μέσα στη Συρία το Νοέμβριο του 2013, εγκαθίδρυσε προσωρινή κυβέρνηση με τη συνεργασία του ΡΥΔ (Κόμμα Δημοκρατικής Ενότητας, των Κούρδων της Συρίας) και του Κουρδικού Εθνικού Συμβουλίου (διοικεί Κούρδους που επηρεάζονται απ' το ΡΚΚ, επειδή ο ηγέτης τους Οτσαλάν βρίσκεται στη φυλακή, και λειτουργεί σαν Βουλή). Τον Ιανουάριο του 2014 εγκρίθηκε προσωρινό Σύνταγμα, με συμμετοχή όλων των κουρδικών λαϊκών συμβου-

λίων της περιοχής, που προβλέπει το δικαίωμα σε εργασία, υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση και στέγαση. Βασίζεται στην προγραμματική θέση του ΡΚΚ για «Δημοκρατική Αυτονομία»¹. Περιλαμβάνει απόψεις σύμφωνα με τις οποίες η αγορά και το χρήμα πρέπει να βρίσκονται όλο και περισσότερο υπό κρατικό έλεγχο, κινείται ενάντια στον καταναλωτισμό, αντιπαράθετε το όριο και την ισορροπία στο «ανάπτυξη ή θάνατος» του καπιταλισμού, αλλά ταυτόχρονα αναγνωρίζει την ατομική ιδιοκτησία. Αποτελεί εναλλακτικό παράδειγμα για την οικοδόμηση μιας μορφής κρατικής οντότητας, τη διασφάλιση βασικών δικαιωμάτων σε μια περιοχή που σπαράσσεται από εμφύλιους πολέμους και ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Ήταν καθοριστικής σημασίας για την οργάνωση λαϊκών συμβουλίων, τοπικών κοινοβουλίων, λαϊκών μονάδων προστασίας (ΥΡΓ). Χαρακτηριστικό είναι η μαζική συμμετοχή των γυναικών σ' όλες τις βαθμίδες της διοίκησης (το 1/3 των ΥΡΓ είναι γυναίκες). Το παράδειγμα της Ροζάβα επηρέασε τους Κούρδους στην Τουρκία, ήρθε σ' επαφή με τα κινήματα στο Γκεζί που χάραξαν μια νέα στήριξη για το κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα (βλ. εκλογική ενίσχυση του Δημοκρατικού Λαϊκού Κόμματος ΗΔΡ), επηρέασε τους Κούρδους και ιδιαίτερα τη νεολαία που δεν ελέγχει πια η παραδοσιακή ηγεσία και δημιούργησε μια τάση για ενιαία εθνική ταυτότητα ανάμεσα στους Κούρδους των διαφόρων χωρών, παρά τις πολιτικές διαφορές τους. Αυτό το εναλλακτικό μοντέλο ανησυχεί την Τουρκία και το ΙΚΙΣ, γι' αυτό εξάλλου το ΡΥΔ δεν συμμαχίσε με τη συριακή αντιπολίτευση αλλά διαπραγματεύτηκε την αυτονομία με τον Άσαντ. Οι επιθέσεις του ΙΚΙΣ στο Κομπάνι και η ηρωική αντίσταση του ΥΡΓ είναι πια σύμβολο για τους Κούρδους. Μάλιστα, η άρνηση της Τουρκίας να βοηθήσει το Κομπάνι (όχι με επέμβαση, την οποία δεν επιθυμούσε το ΡΥΔ, γιατί θα σήμαινε τουρκική κατοχή, αλλά με εφόδια, αφήνοντας εθελοντές να ενισχύσουν την άμυνα κ.λπ.), η καταστολή της τουρκικής στρατοχωροφυλακής απέναντι στους Κούρδους που συνέβρεαν στα σύνορα για να στηρίξουν το Κομπάνι, η πλημелλής περιθάλψη των 180.000 προσφύγων, η εσκεμμένη καθυστέρηση στην περιθάλψη των τραυματιών, οι προκλητικές δηλώσεις του Ερντογάν για τρομοκρατία των ΡΥΔ και ΡΚΚ, η παύση της εκεχειρίας και ο βομβαρδισμός του ΡΚΚ απ' την τουρκική αεροπορία, η αδιαφορία των «προθύμων» αράβων να βοηθήσουν το Κομπάνι (με δηλώσεις των ΗΠΑ ότι δεν αποτελεί στρατηγικό στόχο της συμμαχίας), οδήγησαν σε εξέγερση τους Κούρδους στην Τουρκία. Οι διαδηλώσεις ήταν μαχητικές, με οδοφράγματα στους δρόμους, στοχεύοντας τράπεζες, αστυνομία, στρατό και κυβερνητικά κτίρια και μάλιστα απελευθερώνοντας ορισμένες περιοχές! Οι συγκρούσεις

(με δεκάδες νεκρούς) περιελάμβαναν στρατό, αστυνομία αλλά και τους παρακρατικούς «γκρίζους λύκους», τους οπαδούς του ακροδεξιού Εθνικιστικού Κόμματος (Μπαχτσέλι) και μια μερίδα κούρδων οπαδών της κουρδικής ισλαμικής οργάνωσης Ούντα Παρ, η οποία θεωρείται εξτρεμιστική, προσκείμενη στο ΙΚΙΣ.

Η ηρωική άμυνα των ΥΡΓ και η διάθεση των ιμπεριαλιστών να μην υποκύψουν στις απαιτήσεις της Τουρκίας για τη Συρία, οδήγησε τη «συμμαχία» να στηρίξει τελικά το Κομπάνι, αρχικά από αέρα (βομβαρδισμοί του ΙΚΙΣ, ρίψη εφοδίων) και στη συνέχεια, πιέζοντας την Τουρκία, που είδε να χάνει πόντους όταν ΡΥΔ και ΡΚΚ εκπροσωπήθηκαν στην κεντρική διοίκηση της «συμμαχίας») με όπλα και έμφυχο υλικό απ' τους Κούρδους του Ιράκ (Πεσμεργκά) και μονάδες του ΕΣΣ, που εκπαιδεύονται στην Τουρκία. Δεν γνωρίζουμε ποια ήταν η συμφωνία των ΡΚΚ-ΡΥΔ με τους ιμπεριαλιστές, σίγουρα όμως στο Κομπάνι μίληκαν τόσο οι Πεσμεργκά (ελέγχονται απ' τον φιλοαμερικάνο Μπαρζανί) όσο και ο ΕΣΣ (ελέγχεται απ' την Τουρκία). Επίσης, το ΚΝΚ (κουρδικό κόμμα της Συρίας, πρόσκειται στον Μπαρζανί) υπέγραψε συμφωνία με το ΡΥΔ που προβλέπει ένα κοινοβούλιο, όπου θα αντιπροσωπεύονται τα ΡΥΔ και ΚΝΚ από 40% και 20% ανεξάρτητοι. Οι υποχωρήσεις των ΡΚΚ-ΡΥΔ μάλλον ήταν σημαντικές απέναντι στους ιμπεριαλιστές και στους Κούρδους του Ιράκ, ωστόσο προς στιγμή σώθηκε το Κομπάνι.

Οι εξελίξεις στη Μ. Ανατολή θα είναι ραγδαίες και απρόσμενες, συνέπεια του χάους που σπέρνουν οι ιμπεριαλιστές. Οι Κούρδοι θα μπορέσουν να βάλουν ξανά τα ζητήματα της δημοκρατίας, της οικονομικής και πολιτικής οργάνωσης, της εθνικής απελευθέρωσης στο βαθμό που επίσης θα έρθουν σε επαφή με τους λαούς της Συρίας, του Ιράκ και της Τουρκίας, για να δημιουργήσουν ένα αντίπαλο δέος στις άρχουσες τάξεις και τους ιμπεριαλιστές.

Σημειώσεις

¹ Το ΡΚΚ είναι κουρδική οργάνωση, που μάχεται ένοπλα απ' το 1984 ενάντια στο τουρκικό κράτος για πολιτικά και πολιτιστικά δικαιώματα και αυτοδιάθεση για των Κούρδων της Τουρκίας (αντιπροσωπεύουν το 10-25% του πληθυσμού και καταπιέζονται για δεκαετίες). Ιδρύθηκε το 1978 από τον Οτσαλάν, αρχικά είχε μαρξιστικές-λενινιστικές αρχές και λίγο αργότερα αποκήρυξε το λενινισμό και ακολούθησε τη νέα πλατφόρμα της Δημοκρατικής Αυτονομίας και ταυτόχρονα ανέστειλε την επίσημη προπαγάνδα υπέρ ενός πλήρους ανεξάρτητου κράτους. Το 2007 μέλη του ΡΚΚ έφτιαξαν το ΚΚΚ (Κόμμα των Κουρδικών Κοινοτήτων), μια ομπρέλα για όλα τα κουρδικά κινήματα σε Ιράν, Ιράκ, Συρία, Τουρκία στην κατεύθυνση της εφαρμογής της Δημοκρατικής Αυτονομίας.

